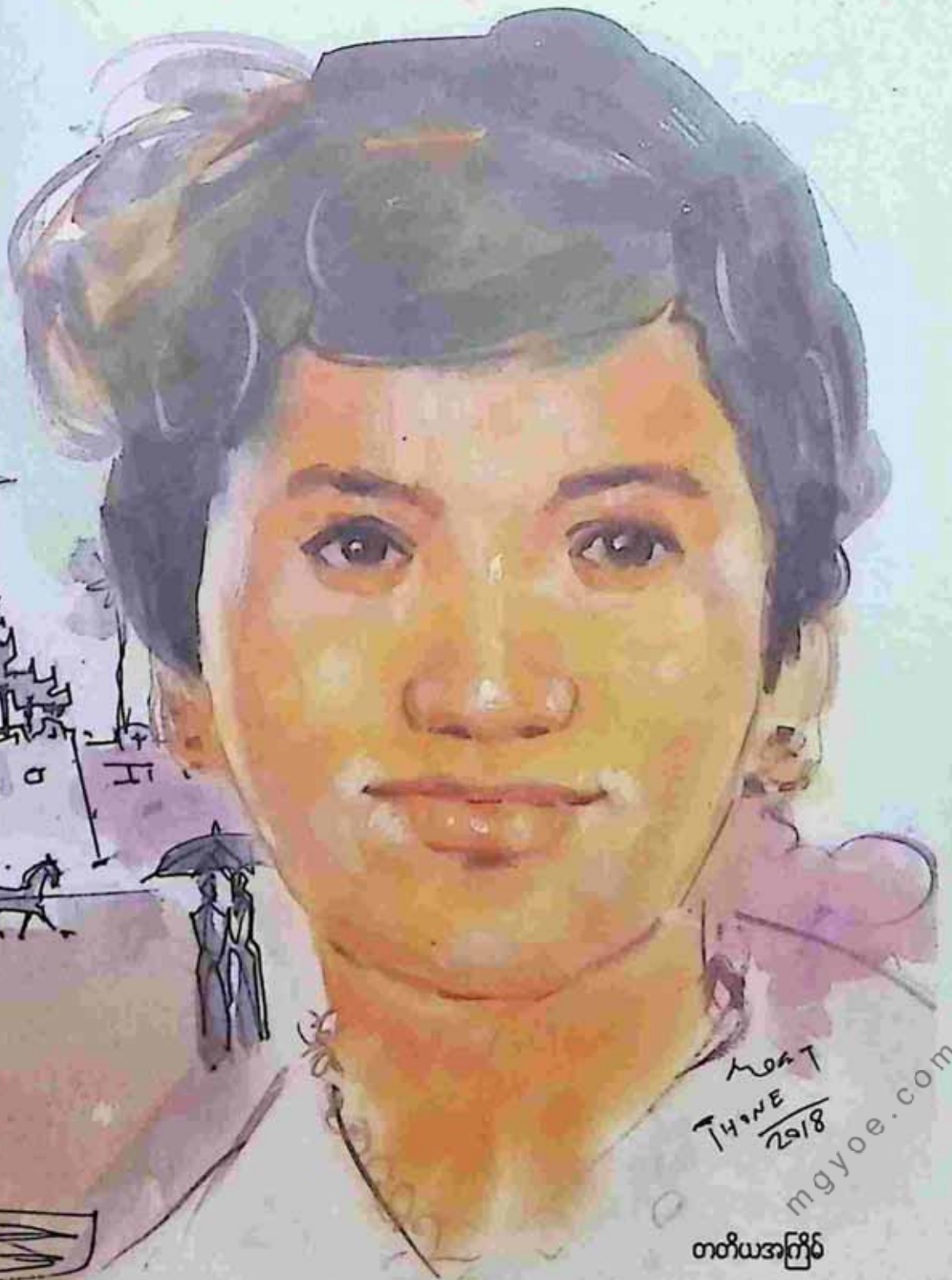

ဝိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoe.com

နတ်ရွယ် အဖြူ-အဝါ

MOAT
THINE
2018

mgyoe.com

တတိယအကြိမ်

mgyoe.com

နိဝိဒ္ဓိယ အပြာ-အဝါ

အပြာဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်သလို
အဝါဟာ မတရားမှုတွေကို မလိုလားတဲ့

ISBN9789997113009

9 789997 113009

4,000.00KS

NN33

mg yoe . com

အပြာ-အဝါ နတ်နွယ်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - မုတ်သုန်

စာမျက်နှာ ၃၃၃ မျက်နှာ၊ ၁၄ . ၅ စင်တီ x ၂၁ စင်တီ

ဆရာနတ်နွယ်၏ စာမူစာအုပ်များမူပိုင် - စိတ်ကူးချိုချို

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၇)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ အောက်တိုဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀

၂၀၁၂ ရဲအောင်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ

(ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၇)

ရောင်းစျေး ၄ ၀ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

mg yoe . com

အပြာ-အဝါ နတ်နွယ်

စာတိယအကြိမ် ၂၀၁၈

Handwritten text, possibly a signature or name, appearing as a faint, illegible scribble.

အပြ

mgyc.com

mgyc.com

ကလျာဏုးစသစ်

(၁)

အလှအပဆိုသည်က အပြာပါပဲလား...

ရှေးအတီတေက မြေအပြင်အရပ်ရပ်ဝယ် ပုံပြင်ကလေးများ ပေါ်ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်စုများမှ ပဒေသရာဇ်တို့၏ ရွှေမွမ်းနန်းတော်တွင်းအထိ ချစ်ဖွယ်ပုံပြင်ကလေးများသည် သက်ရင့်မှ သက်နုသို့ အဆင့်ဆင့် ရွေ့လျောနေကြသည်။ ယင်းသည့် ပုံပြင်ကလေးများထဲဝယ် အလွန်အင်မတန်မှလှပသော မင်းသမီးလေးများအကြောင်းက ပင်မမူလအစအဖြစ် ပါဝင်လေ့ရှိကြပါ၏။ မိုးချုပ်ညဦးက ကြားခဲ့ရသည်ကို ညလယ်အိပ်မက် မက်ယူရသည်အထိပဲ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် မင်းသမီးလေးများပါပေ။

အပြာကတော့ ပုံပြင်မင်းသမီးလေးများထက် သာ၍လှလေသည်။ ညတွင်သာမက နေ့ခင်းအိပ်မက်ကိုပင် အပြာက စိုးမိုးခြင်းရှိလေသည်။ လှသည်၊ ယဉ်သည်၊ နွဲ့သည်၊ စုစည်းလိုက်တော့ အပြာပဲဖြစ်သည်။

အပြာကို ပင်တိုင်ဦး လှယဉ်ကျေးနှင့် တင်စား၍ နွဲ့နွဲ့ယဉ်ယဉ်သာ ရှိသည်မဟုတ်၊ အမျိုးသမီးပီသသည့် ကျနပြည့်ဖြိုးသော အလှကလည်း ရှိပါသည်။ စွမ်းသန်ကျန်းမာသော မိခင်လောင်းလျာဖြစ်သည်။ မိုး၍မောက်၏။ ကား၍စွင့်၏။ ပေါင်းစပ်သည်ရှိသော် လှသောအပြာပင်ဖြစ်၏။

အပြာကို လှသည်လိုသာ သမားရိုးကျပြောနိုင်သည်။ ဘယ်သို့ဘယ်မျှအထိ လှသည်ကိုတော့ ဖွဲ့နွဲ့ရန်မစွမ်းပါ။ လှသည်သာ...

မိဖုရားများနှင့် တည်ဆောက်အပ်သော ပဒေသရာဇ်နန်းတော်သည် အလှအပ
ဝယ်သာ နှစ်မွန်းနေကြသည်။ အလှအပအတွက် အသက်ရှင်နေကြ၍ အလှဘွဲ့များနှင့်
မြေပြင်တစ်ဝှမ်း တုန်ဟည်းလျက်ရှိလေသည်။ ရှင်ရဋ္ဌသာရ၊ နတ်သျှင်နောင်၊ နဝဒေး
တို့က အလှကို သိကျူးခဲ့ကြပါသည်။ သူဇာပျို၊ မနောဟရီပျို၊ နေမိဘုံခန်းက မှတ်
ကျောက်တင်အလှများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့တစေ ထိုဖွဲ့နွဲ့ချက်တို့သည် အပြာ၏ ထက်
ဝက်သောအလှနှင့်သော်မှ နှိုင်းယှဉ်စကောင်းသည်မဟုတ်ပါ။

သီကုံးဖွဲ့နွဲ့နိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းအင်သည့်အဆုံးဝယ်တော့ အပြာသည် လှသည်
ဟုသာ သမားရိုးကျပြောပြီး အလှအပဆိုသည်က အပြာပင်ဟု တန်ပြန် အနက်
တော်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

အပြာဆိုတော့လည်း အလှအပပဲနော...

(၂)

အလှအပသည် အသည်းနှလုံးမှ ယိုစီးလာသည်ဟု အနောက်တိုင်း အဘိဓမ္မာ
ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် 'ကွာရယ်' က ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဟုတ်သည်။ မိမိချစ်သောသူတစ်ယောက်ကို အလှဆုံးဟု ပြောကြရိုးစဉ်လာ
ပင်၊ လှ၍ချစ်သည်၊ ချစ်၍လှသည်၊ မိမိကချစ်နေ၍ အလှဆုံးဟုပြောခြင်းက ထို
ပြောသူအတွက်သာဖြစ်ပေမည်။ ဓမ္မစစ်အလှဆုံးဖြစ်ဖို့ရာကတော့ အများက အသိ
အမှတ်ပြုမှဖြစ်မည်။ ဤနေရာတွင် အများစု၏ ထောက်ခံမှု အလိုဆုံးဖြစ်လေသည်။

အပြာကို တုပြိုင်နှိုင်းရာကင်းသောအလှဟု မြင်ဖူးသူတိုင်းက ရိုးသားစွာ ဝန်ခံ
ကြလေသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်များကသာမက အမျိုးသမီးချင်းကပင် အပြာ၏အလှကို
အသိအမှတ်ပြုရလေသည်။ သူတို့၏ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းလေးများကို လှုပ်ရှင်းကာ
ဝန်ခံကြသည်။

သိပ်ကိုလှတာပဲကွယ်...

အထူးသဖြင့် မောင်လှမြင့်တို့လို စာရေးဆရာများက အလှကို သတိပြု၍
ချီးကျူးရသည်။ တပ်ဦးကျွဲကာ ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း မဖြစ်ဖို့လိုသည်။

“ဒီစာရေးဆရာဆိုတဲ့လူတွေက အလကားဟာတွေပါ။ အနုပညာမျက်စိနဲ့
ကြည့်သလေးဘာလေးနဲ့၊ သူတို့လှတယ်ပြောလိုက်ရင် ပိန်ကပ်ကပ်နဲ့ ရှုနာရှိုက်ကုန်း
တွေချည့်ပဲ...”

သို့သော် အပြာဘွဲ့ကိုတော့ မောင်လှမြင့်က အမွမ်းတင်ပြောစရာမလိုပါ။ ပြဿနာကို သူက တကူးတက သယ်ဆောင်လာစရာမလိုပါ။ သူ့အိမ်ကို ရောက်ဖူးပြီး အပြာကို မြင်ဖူးသူတိုင်းက အပြာ၏အလှကို ဖွဲ့နွဲ့ကြသည်ချည်းသာ၊ ရောက်လေ ရာရာသို့လည်း အပြာ၏အလှသတင်းကို သယ်ဆောင်သွားကြလေသည်။

အပြာ၏လှသတင်း ကျော်ကြားလာသည်နှင့်အမျှ မောင်လှမြင့်နှင့် သူ့အိမ် သည်လည်း ကျော်ကြားလေတော့သည်။

“ကိုလှမြင့် ဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်ကလဲဗျ”

ကိုသာနိုးက စပ်စုလိုက်လေသည်။ မောင်လှမြင့်က ဒီမေးခွန်းကို မျှော်လင့် ထားပြီးသားဖြစ်၏။ ဒီအချိန်မျိုး ကြိုကြိုက်သူတိုင်းက ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မေးတတ် လေသည်။

“အနောက်နားကပါ...”

မရေမရာ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သည့်အပြင်လည်း မဖြေနိုင်ပါ။ အမျိုးသမီးက သူ့အိမ်ရှေ့မှပင် ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားနေသည်။

“ရက်ရက်စက်စက် လှတာပါပဲ၊ တကယ့်ကို မဒုဘာလာပါပဲ...”

အိန္ဒိယရုပ်ရှင်တွေ ခဏခဏကြည့်ပြီး အိန္ဒိယမင်းသမီးတွေကို ကြည့်ညို့ နေသော ကိုခင်မောင်က အပြာ၏အလှကို သူခံစားရသလို တင်စားပြလိုက်သည်။ ဒီလိုပါပဲ အပြာ၏အလှကို မိမိခံစားရသလို ချီးကျူးသွားကြသည်ချည်းသာပဲ...

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲဗျ...”

အမျိုးသမီး အိမ်ရှေ့မှ လွန်သွားသောအခါ ကိုတင်ဝင်းက မေးလိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်က ဘယ်လိုမှပြန်မဖြေ။

“ဟင်... ဘယ်သူလဲဗျ”

ကိုသာနိုးပါ ကူညီမေးမြန်းလေသည်။ မောင်လှမြင့်ကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကိုသာ ငေးမောကြည့်နေလေသည်။

“မသိဘူးလား...”

သူကပြုံးရင်း ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အပြာလို့ခေါ်တယ်လေ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် သူ့ကိုမြင်ဖူးတာ နှစ်ခါရှိပြီ၊ နှစ်ခါစလုံး ထာဘီပြာ ဝတ်ထားတာချည်းပဲ”

ကိုခင်မောင်က မောင်လှမြင့်ပေးသောနာမည်ကို သဘောကျသည့်အလား အားတက်သရောပင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မြင်သလောက်တော့ အမြဲတမ်း အပြာကို ဝတ်တာချည့်ပါပဲ”

ဟုတ်သည်။ မောင်လှမြင့်က သူမကို ထဘီပြာက စ၍မြင်လေသည်။ အမြဲတစေ အစဉ်တစိုက်ပင် သူမက ထဘီပြာကိုဝတ်လေသည်။

“အင်း အပြာ အပြာ လှပါတယ်၊ လူကလည်း လှတယ်၊ နာမည်ကလည်း လှတယ်၊ တော်တယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့စာရေးဆရာတွေ နာမည်ပေး”

ဒဏ္ဍာရီမင်းသမီးဆန်သော အပြာတစ်ယောက် မောင်လှမြင့်တို့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားလေ့ရှိကြောင်းသည် ကျော်ကြားသည်ထက် ကျော်ကြားကာ မောင်လှမြင့်တို့အိမ်သည် လူစည်လျက်ရှိလေတော့သည်။ အပြာတစ်ယောက်ကတော့ သိမှ သိပါလေစမပြောတတ်။

လှပဲ လှနိုင်လွန်းသော အပြာ။

(၃)

ရှုသာတင့်စန်း၊ လှခေါင်မိုးလျှင်၊ ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်၊ နတ်ရုပ်သွင်သို့၊ ဖြူစင်ထွန်းရောင်ဝင်း၊ လှမှန်ကင်းကို၊ ညတွင်းဆည်းဆာတွင်၊ ကျွန်ုပ်မြင်သည်၊ ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့မပြုံးတုံ့...

ပဒေသရာဇ်ခေတ်ပိုင်း ကဗျာရှင်တစ်ဦးကတော့ ဤသို့ ဖွဲ့ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

တောင်စွန်းနေက ဖြည်းဖြည်းပြီး ဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းနေသည်။ ရုပ်၏ ရင့်ရော်ခြင်းကို ခံစားနေရပြီဖြစ်သော အမယ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ပေရေနေသော မီးခွက်ထဲသို့ ရေနံဆီအကြွင်းအကျန်ကို သွန်ချနေသည်။ နေ့တစ်နေ့က ကုန်ဆုံးပြီးသဆဲပေပြီ။

မောင်လှမြင့်က စွန့်စားခြင်းဖြင့် ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသေး၏။ အပြာက အနည်းငယ်ပြုံးသည်ဆိုလျှင်ပင် သူကပြုံး၍ အသိဖွဲ့နိုင်ပါ၏။ သို့သော် သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ပြုံးသလို မပြုံးသလိုနှင့် မပြုံးသော ရင့်ကျက်ခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ပြုံးလည်း မပြုံးပါလေ...

အပြာထက် မလှသည့်တိုင် အပြာလိုလှသော အမျိုးသမီးများ ရှိချင် ရှိကြပေမည်။ သို့သော် အပြာ၏အလှကို ပို၍ ထင်ပေါ်ခြင်းရှိစေသည်က သူမ၏ ယဉ်သော ဖြိုးလိမ်းဆင်ယင်မှုဖြစ်လေသည်။ အပြာက လှပြီး ယဉ်ကျေးသော လှယဉ်ကျေးဖြစ်

လေသည်။

အပြာ၏အလှဝယ် မဇ္ဈိမတိုင်းဆန်မှု စွက်ဝင်နေခြင်းက မြတ်နိုးဖွယ် ကောင်းလှပါဘိတောင်း၊ ပြောင်၍ အနက်ရောင်ရှိသောဆံပင်ကို ဆံကျစ်နှစ်သွယ်ကျစ်ကာ ကျောဝယ်သို့ ချထားရာ ခါးအောက်သို့ ကျလျက်ရှိလေသည်။ ဆံကျစ်၏အရင်းဝယ် ပြာသော ဖဲကြိုးကို နှောင်စည်း၍ထားလေသည်။ ဆံကျစ်ချထားခြင်းက အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးသူငယ်ဆန်သည့်အလှကို ဖော်ထုတ်ပြသလေသည်။ နားသန်သီးလေးကို ဆွဲဆင်ယင်ထားခြင်းက နုပျိုမျစ်မှုကို ပို၍ ခိုင်မာစေလေသည်။

မျက်တောင်ကော့ညွတ်ကွေးအောက်မှ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံသည် သူမအလှ၏ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံး၏ ဝိုင်းစက်လှနိုးနေမှုက မဇ္ဈိမဆန်ခြင်း အပြည့်အစုံရှိလေသည်။ မျက်လုံးများသည် စိုစွတ်နေကာ အရောင်ကြည်လဲ့နေပုံရှိသည်။ အပြာ၏အကြည့်က နှလုံးသားထဲသို့ နာကျင်စွာ စူးဝင်မသွားပေမဲ့ ညင်သာစွာ ချဉ်းသက်သွားတတ်ပါသည်။

အလှအပစုဝေးရာသည် အပြာပဲလား မပြောတတ်၊ ဂန္ဓာလရာဇ်သူလေးများ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟုဆိုခြင်းက သူမတို့၏ အပြုံးပဲဖြစ်လေသည်။ အပြာသည် လည်း ပြုံးလိုက်သောအခါ ဂန္ဓာလရာဇ်သူပဲလားဟု အောက်မေ့ရပါသည်။ ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို ချိုင့်၍ ဝင်သွားသည့်တိုင် ပြုံးတတ်ပါသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောကြည့်လျှင် တွေ့ရမည့်အချက်တစ်ခုက သူမသည် မပြုံးဘဲနှင့် စကားပြောလေ့မရှိပါ။ လှသောအပြုံးက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

မောင်လှမြင့်က သူမ၏အသက်ကို ၁၈ နှစ်အရွယ်မျှ ခန့်မှန်းခဲ့လေသည်။ အဘယ်လူသားတစ်ယောက်သည်မျှလည်း သည့်ထက်ပို၍ ခန့်မှန်းဝံ့မည်မဟုတ်ပါ။

အပြာက ရွှေမန်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှေခြေချင်းကိုတော့ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းမရှိပါ။ အင်မိစိရွှေကြိုးတစ်ကုံးကိုသာ ရှင်းကြော့သောလည်တိုင်ကို ယဉ်ယဉ်လေး ရစ်ပတ်ဝိုင်းလည်လျက် ရှိစေပါသည်။ ဝါဝင်း၍ ဖြောင့်စင်းတုတ်ခိုင်သော လက်ကောက်ဝတ်ဝယ် သံမဏိကြိုးဖြူလေးက ပန်ရလျက်ရှိသည်။ နာရီဖြူဖြူဝိုင်းလေးကို ဝတ်ထားခြင်းက အပြာ၏ မှန်ကန်သော ခေတ်မီမှုကို ဖော်ပြနေလေသည်။

ဆင်ယင်မှုရှင်းကြော့သော အပြာက လှ၍လှသောအပြာ ဖြစ်တော့သည်။

(၄)

လှိုင်လို့

ခက်ဝါလေးတွေမှ ပျံ့လာသော သင်းသင်္ဃင်ရနံ့ပဲလား၊ ရိုးတံရှည်ဦးကလပ်မှ လွင့်လာသည့် ကြိုင်သင်းခွာညိုနံ့ပေလော၊ မိုးသောက်နံနက်ဦး သန့်စင်လေတွင် လှိုင်၍နေလေဟန်၊ တကယ်တော့ ဆောင်းဝင်ရက်ဦးစပဲ ရှိသေးသည်။

မြောက်မှ ပြန်၍ဝေလာသော တိုက်ခိုက်လေသည် ကျောက် စိမ့်၍သွားစေသည်။ ဆွတ်ဖြူသော ပွင့်နှင်းဖြူများ တွယ်ကပ်ပါလေပြီလား။ မိုးကုန်ဆောင်းကူး အေးမြခြင်းပါ။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် ချစ်သူသက်ထားအတွက် ဇာထိုးအပ်ကို ကိုင်လေပြီ။

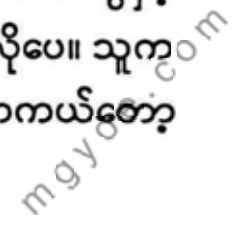
ဆောင်းမိခင်၏ အေးမြဒဏ်ခတ်ခြင်းကို သဘာဝအနွေးဖြင့်သာ ကာကွယ်လိုကြသည်။ နောက်ကျပြီးထွက်လာသောနေကို အလိုမပြည့်သူတို့က ကျိန်ဆဲကြသည်။

နေပူဆာလှုံသည်က သဘာဝကျပြီး ကောင်းသောအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ ထွက်ပြုစ နေ၏ ရောင်ခြည်အောက်ဝယ် အနွေးဓာတ်ကို ခံယူရင်း လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်သည် ကူမင်တန် ကျူးကျော်စော်ကားမှုနှင့် တစ်မျိုးသားလုံး သွေးစည်းညီညွတ် တိုက်ထုတ်ရေးကို ပြောနေကြသည်။ အပျိုဖော်ဝင်စ အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးကတော့ သူမ ညက ကြည့်ခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသမီးလေးဟန်နှင့် တူနိုင်သမျှ တူအောင် တုယူကာ သီချင်းသီကျူးရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီရပ်နေလေသည်။ ချစ်ရေးဆိုမည့်သူကို မျှော်ကိုးနေပါသလား၊ ကလေးတစ်စုကတော့ ဖန်ပေသီးလေးများကို စီတန်းကာ ခေါင်ဇယ် ပစ်လျက်ရှိလေသည်။ သူတို့အား ပြည်တော်သာ အခမဲ့ပညာရေးက ဘယ်ထောင့်ကမျှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း ရှိဟန်မတူ။

အများကတော့ မောင်လှမြင့်ကို ကလေးဆန်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုစွဲချက်ကို သူက ပြန်လည်ဖြေရှင်းခြင်းမရှိ၊ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောလေ့ရှိသည်ကတော့...

“ကျွန်တော် ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တယ်ဗျာ... ပြီးတော့ သူတို့တွေနဲ့ အတူနေရရင် သိပ်ပျော်တယ်...”

ဟုတ်သည်၊ မောင်လှမြင့်က များသောအားဖြင့် သူ့အချိန်ကို ကလေးတွေနှင့်သာ ဖြန့်သည်။ သူ၏ ကိုးကွယ်ရာ အရှင်သခင်မနှင့် အတူမရှိလျှင် ကလေးတွေနှင့် အတူရှိမည်က ပုရောဟိတ်များအား ဆန်တစ်ဆုပ်ဖြင့် မေးမြန်းနေစရာမလိုပေ။ သူက ကလေးတွေနှင့် ဆော့ကစားနေရသည်ကိုပင် ဝင့်ကြွားလိုဟန်ရှိသည်။ တကယ်တော့

သူသည် အသက် ၁၈ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ၁၈ နှစ်ဆိုသည်က ဥပဒေအရဆိုလျှင် မဲပေးနိုင်ခွင့်ကို အနိုင်နိုင် ရယူနေချိန် မဟုတ်ပါလား။

ထိုနေ့မနက်က မောင်လှမြင့်သည် ကလေးများနှင့် ရောနှောကာ ပေးသီးများနှင့် ဆော့ကစားနေ၍သာ လှသောအပြာ၏ မြတ်နိုးဖွယ်ရာသောအပြုံးကို ခံစားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အပြာ၏ ဆင်ယင်ဖြိုးလိမ်းမှုက ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ အပြာနု ရောင် အင်္ကျီလက်တိုကလေးကို ဝတ်ထားသည်။ နွေရာသီကောင်းကင်ရောင်ဟု အဆိုရှိ သည့် ငြိမ်းချမ်းရေးအပြာ ဖြစ်ပါသည်။ ထဘီပြာကိုလည်း ဓလေ့တစ်ရပ်အနေဖြင့် ဝတ်ဆင်လာပါသည်။ ပြာသော အပြာပါ။

ပန်းပွင့်ပန်းခက်ကလေးများလည်း ယုတ်နွယ်လျက် မရှိပါ။ ဆန်းကြယ်သော အဆင်အကွက်ကလေးများလည်း မရှိပါ။ တစ်ပါးသော အရောင်များလည်း ရောဝင် လျက်မရှိပါ။ သန့်စင်သော အပြာသက်သက်ဖြစ်ပါ၏။ သူမက မြောင် အပြာထဘီ ကိုပဲ ကြိုက်နှစ်သက်ပါသည်။ ပိန်း၍နေသော အပြာဟုပင် ဆိုရမည်ပင်။

အင်္ကျီက အပြာနုဖြစ်ပေမဲ့ ထဘီရောင်ကတော့ ရင့်ပါသည်။ ချောမွတ်ခြင်း ထက် ရဲရင့်ဝင့်ကြွားသောအပြာဟု ဆိုရပေမည်။ ကဗျာမဆန်ဘဲ ရိုင်းချင် ရိုင်းပါစေ၊ ကြမ်းတမ်းစင်ကြယ်သောအပြာဟု ခေါ်ဆိုရပေမည်။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်တော့ ဒေါင်း အပြာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါ၏။

အပြာကို မြတ်နိုးသောအပြာသည် မြတ်နိုးစရာပင်။

မောင်လှမြင့်က သူ့လက်ထဲမှ လွင့်စဉ်၍ထွက်သွားသော ဖန်ပေးသီးပြာပြာလေး ကို လိုက်ကောက်ရန် ပြေးသွားရာမှ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်လိုက်ရသည်။ အံ့ဩတုန်လှုပ် ခြင်းဖြင့် ငေးမောနေမိသည်။ တိုက်ဆိုင်ကြုံကြိုက်ခြင်းမှ အံ့ဩငေးမောဖွယ်ရာကို မွေးဖွားလေသည်။

သူ့လက်ထဲမှ လွင့်စဉ်သွားသော ဖန်ပေးသီးပြာပြာလေးသည် မြေကြီးပေါ်ဝယ် လိမ့်ပြေးကာ သနပ်ခါးရေကျ လိမ်းလူးထားသော ခြေထောက်တစ်ခုကို တိုက်မိမှ တန့်ရပ်သွားသည်။

အပြာက ရိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်၍ လျှောက်မသွား၊ မာနကြီးစွာ မျက်စောင်းထိုး မသွား၊ ငုံ့ကာ ဖန်ပေးသီးပြာပြာကို ကောက်လေသည်။ ပြီးတော့ ချစ်စဖွယ်ရာသော အပြုံးလေးကို ပြကာ သူမ၏ခရီးကို ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။

မောင်လှမြင့်က လက်ဖဝါးဖြန့်ကာ ဖန်ပေသီးကို ယူထားလိုက်မိသော်လည်း မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ပြောလိုက်နိုင်ခြင်း မရှိ။ ချစ်ဖွယ်ရာသော အပြုံးဝယ်သာ မလှုပ်မယှက် ချုပ်နှောင်မိခြင်း ခံနေရစ်ရရှာသည်။ အပြာကို မမြင်နိုင်တော့မှပဲ ပြန်လည် သတိရရှိ လာသည်။

တုပြိုင်နှိုင်းရာကင်းသော ပြာမေလှရယ်။

(၅)

အပြာကို တုပြိုင်နှိုင်းရာကင်းသော အလှပါရယ်လို့ ရှည်လျားစွာ ဖွဲ့သီကျူး လာ၍ လွန်လွန်းသည်ဟုများ ပြောကြလေမလားမသိ။

တကယ်တော့ အလှဆိုသည်က တန်ဖိုးဖြတ်အပ်သည့် အရာမဟုတ်။ တစ် ယောက်၏အလှနှင့် တစ်ယောက်၏အလှကို နှိုင်းယှဉ်အပ်သည်မဟုတ်။ ပြိုင်ဆိုင်စေ ကာ ဆောင်မပေးသင့်ရာတည်း။

အပြာက လှသည်။ တအားလှသော အမျိုးသမီးများလည်း ရှိချင်ရှိပေမည်။ သို့သော် ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းအလှများ ဖြစ်ကြသည်။ အပြာက အပြာလိုလှ၍ တစ်ပါးအမျိုးသမီးက သူမဘာသာသူမ သီးခြားလှပေမည်။ မျဉ်းပြိုင်ယှဉ်တန်း လှနေ သည် မဟုတ်ပါဘဲလျက် တန်ဖိုးဖြတ်သည်ကတော့ သင်္ချာသည် လူ့လောကကြီးမှ ပျောက်သွား၍လျှင်လည်း ဖြစ်ရမည်။ လူတွေက မေ့နေကြ၍သာလည်း ဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် သင်္ချာကို နားလည်ချင်ကြသလို နားလည်နေကြသေးသည်ကတော့ ထင်ရှား၏။ ပေကြိုး၊ ချိန်ခွင်တို့ဖြင့် အလှကို တိုင်းထွာချိန်စက်ကြကာ မယ်ဘွဲ့ပေး သည်က သက်သေခံနေ၏။ နောင်များဆိုလျှင် ဓာတ်ခွဲခန်းများထဲသို့ ခေါ်ယူကာ ကျိုချက်ကြည့်ကာ အလှကို တန်ဖိုးဖြတ်ကြလေဦးမည်လားမသိ။

အပြာ၏အလှသည် တစ်ပါးအလှများနှင့်မတူ တစ်ပါးအမျိုးသမီးတို့ကလည်း အပြာလို မလှကြ၊ တစ်ဘာသာစီသာ လှကြ၏။

သင်္ချာအတိုင်းအထွာများဖြင့် ရယူထားသော လက်မအလေးချိန် အနည်းအများ ကိုကြည့်၍ တန်ဖိုးဖြတ်သည်ဆိုလျှင် တင်နှင့်ရင်တို့တွင်သာ တိကျပေမည်။ အပြုံး၊ အကြည့်၊ လှုပ်ရှားဟန်တို့ကို ဘာနှင့်များ တိုင်းထွာပါသနည်း။ တိုင်းထွာ၍ရော... ရမည်လား။

အလှဆိုသည်က ရုပ်အထည်နှင့် ထိုမှထွက်လာသော သတ္တိထူးများသာ ဖြစ်ရ

မည် မဟုတ်ပါလား။ သတ္တိထူးများက မတူခြားနားကာ နှိုင်းယှဉ်ပြိုင်ဆိုင်သင့်သည် မဟုတ်ပါ။

တုပြိုင်ရာကင်းသော အလှစကရီအပြာ ဖြစ်ချေသည်တကား။

(၆)

အပြာ၏ နှစ်လိုဖွယ်ရာသောအပြုံးကို ခံယူရရှိလိုက်ရ၏။ သို့သော် ကြာမြင့်စွာသော သိမ်းဆည်းထားခြင်းမရှိ၊ သူ့အား သိကျွမ်းရင်းနှီးမှုကို လက်ခံလို၍ပင် ပြုံးလေသလား၊ ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း သူ၏ ဆော့ကစားနေမှုကို ပြောင်လှောင်၍ပဲ ပြုံးပါသလား၊ တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ သဘာဝကျသော ရှက်ပြုံး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အပြာရဲ့အပြုံးက ချစ်မြတ်နိုးဖွယ်ရာ ကောင်းပါသည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာ မောင်လှမြင့်က ထိုအပြုံးကို သူ၏ နှလုံးသားထဲဝယ် သိုမှီးသိမ်းဆည်းထားခြင်းမရှိ၊ သိမ်းဆည်းထားပါရန်လည်း နေရာမရှိ၊ ခွင့်မရှိပါ။ သူ၏ နှလုံးသားကို ပိုင်ဆိုင်သူ ရှိလေနှင့်ပြီမဟုတ်ပါလား၊ စွမ်းပကားကြီးလှသော အပြာ၏ အပြုံးသည် သူ၏ အသည်းနှလုံးထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။

အပြာလှသည်ကို သူက ဝန်ခံပါ၏။ အပြာသည် ချစ်စရာကောင်းပြီး ချစ်ဖွယ်ပြုံးသော အမျိုးသမီးဆိုသည်ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုပါ၏။ သို့သော် သူ့၌ သီးသန့်ကိုးကွယ်ရာသော အမျိုးသမီးသည် ရှိပြီးလေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ သူက အပြာနှင့် သိကျွမ်းဖို့ရာကို အပြင်းအထန် မကြိုးစားခဲ့၊ လှသော အမျိုးသမီးများနှင့် သိကျွမ်းလိုစိတ် ဘယ်သူမဆို ရှိသည်ကိုတော့ ရိုးသားစွာပင် ဝန်ခံနေရပေမည်။ သိလိုပြီး သိနိုင်ရန် အခွင့်ရလျှင် ငြင်းပယ်လိမ့်မည် မဟုတ်လင့်ကစား သိအောင်တော့ ကြိုးစားခြင်းမရှိပါ။

အပြာကို နေ့စဉ် သူမြင်နေသည်က ကြာပါပြီ။ သူ ဒီအိမ်စရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ စလေသည်။ သူ ဒီရပ်ကွက်နှင့် ဒီအိမ်သို့ ရောက်သည်ကလည်း တစ်နှစ်ပင် ကျော်ပြီးခဲ့လေပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင် မသိကျွမ်းသေးသော်လည်း မျက်မှန်းတော့ တန်းမိနေကြပေပြီ။

အပြာက မနက်ပိုင်းစောစောတွင် သူ့အိမ်ရှေ့မှဖြတ်၍ ဈေးချိုဘက်သွားကာ ဆည်းဆာညရီတွင် ဖြတ်ပြန်လေ့ရှိပါသည်။ အပြာသည် ဈေးချိုတွင် တစ်ခုခု ရောင်းချသူဟုသာ သူက ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ဒါထက်ပို၍တော့ မသိရှိပါ။ နံနက်ပိုင်း အပြာ

သွားရာနောက်သို့ ခွေးတစ်ကောင်လို တကောက်ကောက်လိုက်ကာ ဘယ်နေရာတွင် ဘာဆိုင်ထွက်သည်ကိုလည်း မလေ့လာပါ။ ညနေ အပြန်တွင်လည်း သူမ၏ နေရပ်နှင့် အိမ်ကိုလည်း လိုက်၍ မစူးစမ်းပါ။

“ကိုယ်တို့ အပြာရဲ့အိမ်ကို လိုက်ကြည့်ရအောင်...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့...”

မောင်လှမြင့်၏ စကားကြောင့် ကိုသာနိုးမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် ခံလိုက်ရသည်။ သို့သော် အိမ်ကို လိုက်မကြည့်ဖြစ်သော်လည်း အပြာ၏ ဆိုင်ကိုတော့ ကြည့်လိုက်ရပါသည်။ တစ်နေ့ သူတို့ ဈေးချိုအသွား အပြာနှင့်တွေ့၍ ကိုသာနိုးတို့က အတင်းဆွဲခေါ်၍ မတတ်သာသဖြင့် မောင်လှမြင့်က လိုက်ကြည့်ရ၏။

အပြာက အထည်သည်လေးဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ဆိုင်က အက်ဖ်ရုံခေါ် လျှော့ဈေးတန်းထဲတွင် ရှိလေသည်။ အပြာက သူ့ကိုမြင်သောအခါ မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် အပြာ၏အပြုံးကို ခံယူရရှိခြင်းပါ။

တတိယအကြိမ်အဖြစ် အပြာ၏အပြုံးကို ခံစားရသောအခါဝယ်မူ သူက သူမအား ကောင်းစွာ သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။

*

နန်းရင်ပြင်ဦး

(၁)

နေ့ကာလဆိုသည်က လှုပ်ရှားသွားရွေ့နေခြင်းဖြစ်ပြီး ညအခါက ငြိမ်သက် နားနေခြင်းဖြစ်သည်မှာ နေတည်စကတည်းက သဘာဝသတ်မှတ်ချက် အစဉ်အလာ ဖြစ်၏။ အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် နေ့ခင်းတွင် ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရပြီး ရုန်းကန် ပြေးလွှားနေနိုင်ရေးအတွက် ညချမ်းတွင် ရပ်နားအိပ်စက်ရမည်။ ဤသည်တို့မှာ သက်ရှိ သတ္တဝါတို့ အနည်းဆုံး နားလည်ထားအပ်သော ပညာရပ်ဖြစ်လေသည်။

ညဝယ် အစာရှာမှီးသော ဇီးကွက်၊ ငှက်ဆိုး စသည်တို့မှအပ တိရစ္ဆာန်များ သည်ပင် ညဝယ် အိပ်စက်ကြလေသည်။ သို့သော် သက်ရှိအရာတို့တွင် အဖိုးထိုက် တန်ဆုံးဖြစ်သော လူတို့ကတော့ ည၌ပင်လည်း ရွေ့လျားနေကြ၏။

နှင်းငွေမှုန်တို့က လွင့်၍ကျလာသည်။ ကျဉ်၍ကျဉ်၍ အေးစက်လာသည်။ ဒီလို ဆောင်းလယ်ရက်ညဝယ် မိုးကာ၍ထားသော အဆောက်အအုံများ၌သာ နေသင့် သည်။ ထူနိုင်သမျှထူထဲသော စောင်များကိုခြုံ၍ ကွေးနေရပေမည်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လျှင် လည်း ရှားသော မီးသွေးဖြင့် ရဲနေသော မီးဖိုနားတွင် အနွေးငွေ့ လှုံ့နေသင့်ပါသည်။ ကြောင်များ၊ ခွေးများသည်ပင် ပြာပုံထက်၌ ဝပ်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ မီးလှုံ့ရင်း ထန်းပင်မြစ်ဖုတ်စားနေနိုင်ပါသေးသည်။ သို့သော် လူတွေက လွင်တီးခေါင် ထဲဝယ် ထိုင်နေကြသည်။

ညတစ်လျှောက်လုံး လူတွေက နှင်းတွင် အလဟဿ အချိန်ဖြုန်းနေကြသည်။

ဦးနောက်ကြည်လင်မှုဟု အကြောင်းပြကောင်း ပြကြပေမည်။ သို့သော် ဦးနောက်ရွှင်ပျ ပြီး ကျန်းမာမှုရသည်ထက် အအေးမိပြီးဖျား၊ နှာစေး၊ ခေါင်းကိုက်၊ အစာမကြေ ဝမ်း ရောင်ပြီး မြေကြီးထဲရောက်ရဖို့က ပိုပြီး နီးစပ်နေသည်။

သို့သော် ဤလို ဆောင်းတွင်းဝယ်မှ ပွဲတွေက ထပ်နေသည်။ လူတွေက ညပ်နေသည်။ ဘုရားပွဲတွေက ညစဉ်ရက်ဆက်လို ရှိနေသည်။ ဆောင်းရက်ကုန်ထိ ပွဲက ပြတ်သည်မရှိ၊ ပွဲတိုင်း လူတွေက ကျပ်နေသည်။

ဤလို ပွဲသဘင်ကြိုကြိုက်မှပင် မန္တလေးမြို့၌ အမျိုးသမီးတွေ ပေါများလှ ကြောင်း သိရတော့၏။ ရွှေမန်းသူများသည် ဖြီးလိမ်းကာ အလျှိုလျှို ထွက်လာကြ၏။ တိုးတိုးရန်လာသော လူရွယ်များကလည်း အမျိုးသမီးဦးရေထက် မနည်းပါပေ။ ထိုအထဲ ဝါဝါဝင်းဝင်းများကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ပွဲလမ်းရှိသည်ဆိုလျှင် အရပ်ခံလူများက တစ်ရပ်သားများကို ဧည့်ခံကျွေးမွေး ရသေး၏။ ကလေးများကတော့ စမူဆာနှင့် ဘီစကစ်ထက် ချားကိုသာ တပ်မက်ကြ လေသည်။ ချားစီးရသည်က ရင်ထဲ၌ တလုပ်လုပ်နှင့် တစ်မျိုးဝေဒနာပင်။

ရွှေမန်းမြို့၏ ဟေမန္တပွဲသဘင်တော်ပါ။

ဤသို့ ရာဇဝင်ဖြင့်ချိ၍ ပွဲတွေလမ်းတွေသည် မန္တလေးမြို့ဝယ် ကျုံးထဲ၌ ဗေဒါ ပင်ပေါသလို ပေါနေသည့်အထဲမှာပင် နောက်တိုးပွဲသဘင်တစ်ခုက ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် ပေးလာပါသေးသည်။

လွတ်သဘင်ပေါ့လေ...။

(၂)

လွတ်သဘင်၊ (ဒါမှမဟုတ်) လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲဖြစ်၏။

မန္တလေးမြို့သည်လည်း အခြားမြို့များကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲကို ကျင်းပ ဆင်ယင်လေသည်။ ပဒေသရာဇ်တို့၏ နောက်ဆုံး စံနန်းတော်အနီးတွင် ကျင်းပ ခြိမ်ခြိမ့်သဲလျက် ရှိလေသည်။

သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်ဆိုလျှင် ဇွာညိုပွင့်သင်းစည်သည့် ပြာသိုလဝယ် မြင်းခင်း စက်ထိုးပွဲရှိ၏။ ယခုခေတ်အခါ၌တော့ လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲသဘင်ကြီးကို အကြောင်းပြုကာ အထူးမြင်းပွဲရှိလေသည်။ အဓိပတိပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ချီးမြှင့်ရှုစား ကြွရောက်သဖြင့် သိုက်မြိုက်စည်ကားလှသည်။

နည်းပရိယာယ်ကြွယ်ဝနိုင်မှ နိုင်ငံရေးပွဲသဘင်များ စည်ကားလေသည်။ တောင်သူလယ်သမားများ တိုးတက်ကောင်းစားရေးအတွက် စုရုံးတည်ထောင်ထား သည်ဆိုသော အသင်းအစည်းအဝေးများ စည်ကားစေရန် နွားပွဲ၊ လှည်းပွဲများ ပြုလုပ် ပေးရ၏။ အကျိုးသက်ရောက်မှုကတော့ တောင်သူလယ်သမားများ မြေပြုတ်၊ လှည်း ပြုတ်၊ ကြွေးတင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤလွတ်လပ်ရေးပွဲသဘင်၌လည်း အထက်ပါ နည်းပရိယာယ်များကို အပြည့် အစုံ သုံးထားလေသည်။ ဒါကြောင့်လည်းပဲ ငါးရက်လုံးလုံး နှင်းအစိုစွတ်ခံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လွတ်သဘင် မဆင်ယင်မီ သုံးလေးရက်ကာလပတ်လုံး အပေါင်ဆိုင်များတွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက်ရှိလေသည်။ နဖူးတွင် ဆေးနီတို့ထားသော ချစ်တီးများသည် အတိုးကို တွက်ချက်လျက်ရှိလေသည်။

လွတ်သဘင်ပြီးသည့်နောက် တစ်ပတ်ကျော်မျှကြာသည့်တိုင်အောင်ပင် ဆန် အိုးထဲ၌ ဆန်တစ်စေ့မျှ ရှာဖွေမတွေ့သဖြင့် ကြွက်များက ကျိန်ဆဲနေကြသည်။ လင် မယားရန်ဖြစ်သံ၊ ကလေး၏ဆာလောင်သံ၊ ငိုရှိုက်သံ၊ လူမမာ၏ ညည်းတွားသော အသံတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ ပုံနှိပ်တိုက်များဝယ် စာစီသမားများက အသုဘဖိတ်စာ ကို စီလျက်ရှိကြလေသည်။

ငွေနှင်းမှုန်လွှာလေးတွေက လွင့်စဉ်ကျလာနေသည်။ လမ်းပေါ်ဝယ် လူတွေက တိုး၍ဝှေ့၍ ပွဲသဘင်ရှိရာသို့ သွားနေကြသည်။ နေအိမ်များက ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ် နေကာ သူခိုးများက အချိန်ကောင်းကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ယာဉ်များက ဟိုမှကွေ့လာ၍ ဒီမှကွေ့သွားကြသည်။ လမ်းအဖြတ်များတွင် တေ့ခနဲဆိုင်မိကြ၍ ဘရိတ်ကို ကျိခနဲနေအောင် အုပ်လိုက်ကြရသည်။ မထိန်းနိုင် သောအခါများဝယ်မူ တိုက်မိကြသည်သာ ဖြစ်တော့သည်။ ခေါင်းစည်းဖြူနှင့် ဆရာမ လေးများကတော့ ပြုစုကုသကြရုံပဲရှိသည်။

ဤသို့ တစ်မြို့လုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်နှင့် မမွေးဖွားရသေးသော ကလေးပါမကျန် ဧရာမ လွတ်သဘင်ကြီးကို ပါဝင်ဆင်နွှဲနေချိန်တွင် စာရေးဆရာကလေးတစ်ယောက် ကတော့ အိမ်မှာပဲ ထိုင်၍ ငိုနေလေသည်။

(၃)

မောင်လှမြင့်တစ်ယောက်ကတော့ အိမ်မှာပဲ ထိုင်နေသည်။ နေဝင်သည်ဆို ခြင်းက နေထွက်ခြင်း၏ အစပဲဖြစ်သည်။ ကြားကာလတော့ ရှိပါ၏။ နေဝင်ခဲ့ပြီး ပြန်မထွက်ခင် ကြားကာလဝယ် ပြာသောကောင်းကင်၌ ချစ်ခြင်းကိုခံရသော ပွင့်ငွေ ကြယ်လေးများက ရှိလေသည်။ ငွေကြယ်လေးများသည် ဟိုနားတစ်ပွင့်၊ သည်နား တစ်ပွင့် ပျံ့နှံ့နေပြီး တချို့သောနေရာ၌မူ ပြတ်၍ စုနေကြလေသည်။ မိခင်ငွေလ မြန်မြန်လာပါတော့ဟု အရေးဆိုနေကြပါသလား၊ စုစုပြတ်ပြတ် ရှိနေကြသည့် ငွေကြယ် လေးတွေရယ်၊ မဖြေချင်လည်း နေကြပေါ့။

တိတ်ဆိတ်နေသည်ဆိုတော့ တစ်ရံတစ်ခါက ညံညံစီနေ၍ဖြစ်ပေမည်။ ညက ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မြောက်အရပ်က ခရီးလှည့်လည်လာသော အေးမြလေက သစ်ရွက်လေးတွေကို နှုတ်ဆက်နေ၍သာ ည၏ အသက်ရှူသံ ရှိနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဤလို တိတ်ဆိတ်၍ ငြိမ်နေသော ညရဲ့ တစ်နေရာရှိ လူကတော့ ထိုင်၍သာပဲ နေပါသည်။ စိတ်၏ ငြိမ်သက်မှုသာ မပြောတတ်၊ ကိုယ်ကတော့ မလှုပ်ရှားသလောက် ပင်။

တော်တော်စောစောကလေးကဆိုလျှင်တော့ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် ညံစီလျက် ရှိနေလေသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး လှုပ်ရှားနေလေသည်။ အော်သံခေါ်သံများသည် နောက်ဆုံး နေရောင်ခြည် ပျောက်ကွယ်သွားမှပင် တိတ်ဆိတ်သော ညအစ၏ တစ်နေရာဖြစ်၏။

ဘယ်နားလောက် စသည်တော့မသိ၊ အမြင့်မှကျလာခြင်းတော့ သေချာ၏။ ကြည့်၍လည်း မမြင်ရ၊ သစ်ရွက်စိမ်းပေါ်ကျမှ သိရသည်။ ဪ... နှင်းဖြူပါလား။

နှင်းလေးတွေ မှန်ပြီး ညက အေးနေသည်။ လေက ဖြည်းဖြည်းလေးတိုက်နေ သည်။ နှင်းကျ၍ လေအေးသည်ဟု နွားကျောင်းသားလေးကပြောပြီး လေအေး၍ နှင်းကျသည်ဟု လောကဓာတ်ကျောင်းသားလေးက ပြောသည်။ ညကတော့ အေး၍နေ ပါသည်။

အေးသည်ကို သူက သတိမထားဟန်ရှိသည်။ အပေါ်အကျိုမဝတ်၊ လက်တို အကျိုလေးဖြင့် အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်အောက် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။

“အေးတယ် မောင်လှမြင့်၊ တော်ကြာ နှာစေးနေလိမ့်မယ်...၊ နှင်းက ကျပါ တိနဲ့...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်ဒေါ်”

သို့သော် သူက ထိုင်မြဲပဲရှိနေသည်။ အလိုက်သင့်သာ ဟုတ်ကဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခက်ပါတယ်... ဒီကလေးကလည်း၊ သူများတွေ ပွဲသွားနေတဲ့အခါ သူက တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ”

သူ့ဒေါ်ဒေါ်က ကရုဏာဒေါသောနှင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူမတို့အမြင် ဝယ်တော့ သူက လူတစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ထူးပြီး ဆန်းနေသည်။

မောင်လှမြင့်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ငြိမ်းချမ်းငြိမ်သက်ခြင်းကို နှစ်သက် သည်။ အေးအေးသက်သာ အိမ်မှာနေခြင်းကို မြတ်နိုးသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းက စာကို ဖတ်၍သာ နေလေ့များပြီး အခုမူ စာကိုရေး၍သာ နေလေ့များသည်။ ဗီစေဉ်လာဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းများခေါ်မှသာ ပါသွားတတ်သည်။ အလည်အပတ် ထွက်ခဲလှ သည်။ ရုပ်ရှင်လောက်ပဲကြည့်ပြီး ဇာတ်အငြိမ့် မကြည့်လှ။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် ကိစ္စရှိလို့ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်...”

“ဘာကိစ္စများလဲကွဲ့၊ သွားလေ...”

“အငြိမ့်တစ်ခု သွားကြည့်မလို့...”

အငြိမ့်တစ်ခုသွားကြည့်သည်ကို အလုပ်ကိစ္စဟုဆိုခြင်းက ရယ်မောကြစေရန် ပြောခြင်း မဟုတ်ရှာပါ။ သူ့အဖို့ တကယ်ပင် အငြိမ့်ကြည့်သည်က အလုပ်တစ်ခု။ မလုပ်မဖြစ်၍ လုပ်ရခြင်းမျိုးပါ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အနုပညာသည်ချင်း ဖြစ်သော သဘင်သည်များနှင့် သိကျွမ်းရလေသည်။ ဆွေးနွေးဝေဖန်ကြလေသည်။ သူက ဝေဖန်အကြံပေး ဆွေးနွေးနိုင်ရန်အတွက် အငြိမ့်များ၊ ဇာတ်များကို အလုပ်တစ်ခု အဖြစ်နှင့် ကြည့်ရှုရရှာလေသည်။

လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲ ကျင်းပနေသည်ကို သူက မေ့လျော့နေဟန်ရှိသည်။ ကနေ့ဆိုလျှင် ဇန်နဝါရီလ ၆ ရက်နေ့ဖြစ်၍ အစည်ဆုံးညဖြစ်လေသည်။ နက်ဖြန်ခါ ဆိုလျှင် ဆုပေးပွဲတွေလောက်သာ ရှိတော့သည်။ ယမန်နေ့တွေက မသွားခဲ့သည့်တိုင် အောင် ကနေ့ညတစ်ညတော့ အညောင်းပြေဖြစ်ဖြစ် လျှောက်သွားသင့်ပါသည်လေ။

ဆင်းခဲ့ပါလား ငွေကြယ်။

ကြယ်ကလေးတွေပင် ဆင်း၍ သူ့ဆီ အလည်လာမည် ထင်နေပါသလား မပြောတတ်၊ မောင်လှမြင့်က မိုးပြာကောင်းကင်ကို ငေးမောကြည့်နေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သက်ပြင်းချနေ၍သာ ကျောက်ရုပ်မဟုတ်မှန်း သိရသည်။

“ဟေ့ မိုးလှမြင့်...”

သူက လန့်၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စက်ဘီးကိုယ်စီနှင့် ကိုခင်မောင်တို့အား တွေ့ရလေသည်။

“မိုးပြာမယ်ဆိုလို့ ထိုင်ကြည့်နေတာလား...”

ပုကွက အရုပ်ဆိုးဆိုး ကိုဝင်းမောင်က မေးလိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်ကတော့ မပွင့်တပွင့်ပြုံးပြီး အိမ်ထဲဝင်ရန် ပြောလိုက်လေသည်။

“တော်ပြီ မထိုင်တော့ဘူး၊ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ကိုတင်ဝင်းက အာဏာပါးကွက်သားသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

သူက သိလျက်သားနဲ့ မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြေးများမနေနဲ့...”

ကိုသာနိုးနှင့် ကိုခင်မောင်က ဇာတ်တိုက်ထားသလို ထပ်တူ စကားပြောလိုက်သည်။

“ခေါ်သွားကြစမ်းပါကွယ်၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ကိုအိမ်မြဲကို...”

ဒေါ်ဒေါ်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်ချဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ပေါင်းရင် ဘယ်သူမဆို ပျက်တာပဲ”

မောင်လှမြင့်ကတော့ တော်တော် အကြံကျပ်နေဟန်ရှိသည်။ မည်ကဲ့သို့ အခက်အခဲက ထွက်ရမည်ကို သူက စဉ်းစားနေသလို မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

“ကုတ်အင်္ကျီဝတ်၊ စက်ဘီးယူခဲ့ အချိန်မရှိဘူး...”

ကိုတင်ဝင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဆောရီး၊ ကိုယ်မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ ခေါင်းကိုက်နေလို့ပါ...”

“အို... လိုက်သာလိုက်ခဲ့၊ ခေါင်းကိုက်လို့သေသွားရင် ကျူးထဲ ပစ်ထားလိုက်ရဲ့ပဲ...”

ကိုဝင်းမောင်က နောက်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှတော့ မရယ်။

“ကဲ မောင်ရင်... ခေါင်းကိုရိုက်ချပြီး မေ့သွားမှ ထမ်းခေါ်သွားရမှာလား”

နောက်ဆုံး ကိုသာနိုးက လူမိုက်ပီပီ ကြိမ်းလိုက်သည်။

မောင်လှမြင့်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ငြင်းဆန်လျက်ရှိသည်။

“မောင်ရင်တို့ ကိုယ့်အကြောင်း သိလျက်သားနဲ့ကွာ၊ ကတ်မသတ်ကြစမ်းပါနဲ့...”

သူက သနားလည်းခံကြည့်သည်။

“အို... လိုက်သာလိုက်ခဲ့၊ ဟိုရောက်ရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်”

သူတို့ပြောသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ဆိုသည်ကို မောင်လှမြင့်က နားလည်ပါသည်။ သို့သော် ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်ကို မတွေ့ရှိခဲ့ရပါ။ သူကလည်း မတွေ့ချင်လှပါ။ မမျှော်လင့်သော တစ်စုံတစ်ယောက်တော့ ကံအားလျော်စွာ တိုက်ဆိုင်၍ပဲလားတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ထိုသို့ တွေ့ရခြင်းက သူ့အတွက် ကဏ္ဍတစ်ခု တိုးလာခြင်းပင်...

မောင်လှမြင့်က ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်မရသည့် အဆုံးဝယ်တော့ ကုတ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်ရလေသည်။ ဧရာမ လွတ်လပ်ရေးပွဲသဘင်ကြီးကိုသွားရန် စက်ဘီးကို စီးလိုက်ရလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်တွေ့၍ ကဏ္ဍသစ်ဖွင့်ရန်ဆိုကလည်း... မမှားနိုင်တော့...

(၄)

ကျုံးရေက လဲ့လဲ့စိမ်းနေသည်။ အစိမ်းထဲဝယ် အပွင့်ဝါလေးတွေကို တွေ့ရ၏။ ကုန်းထက် မီးပွင့်အရိပ်ပါ စိမ်းသောရေပေါ်ဝယ် တံတားဖြူလေးတစ်ခု ရှိလေသည်။ လူတွေက အလှအယက် တံတားပေါ်ဝယ် လျှောက်နေကြလေသည်။ ယှဉ်၍နေသော မီးရထားတံတားပေါ်၌လည်း ဤသို့ပင်။

ကျုံးရေ၏ ဟိုမှာဘက် မြို့ရိုးနီ၏ ဒီမှာဘက်ကြား မြေပေါ်ဝယ် လွတ်သဘင်ကို ကျင်းပခြင်းဖြစ်လေသည်။ တံတားဖြူပေါ်မှ ကျုံးမြေကို ဖြတ်ကူးကာ မီးရထားတံတားသည် အပြန်လမ်းဖြစ်လေသည်။ တံတားနှစ်ခုစလုံးပေါ်မှာပင် ပွဲသဘင်သွားများ ပြွတ်သိပ်နေသည်။ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များက တုတ်များဖြင့် ကြပ်မတ်ပေးနေရသည်။

ကျုံးက ခဲတစ်ပစ်ခန့် ကျယ်လေသည်။ ငှက်များကို ခါတော်မီ သယ်ယူလာသော ကျုံးထဲတွင် ချထားသည်။ လူတစ်ယောက် တစ်မူးပေးလျှင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပို့ပေးလေသည်။ တောင်ပြုန်းနတ်ပွဲနှင့် တော်တော်ပင် တူလာလေပြီ။

မောင်လှမြင့်တို့ လူသိုက်သည် စက်ဘီးများကို ဆိုင်တွင် အပ်ထားခဲ့ကြပြီး ငှက်ဖြင့် လွတ်လပ်ရေးအောင်မြေသို့ ကူးခဲ့ကြလေသည်။ စားသောက်ဆိုင်များမှ

အပြိုင်အဆိုင် အသံချဲ့စက်ဖြင့် ဖွင့်နေသော သီချင်းသံများနှင့် ညော်ကြော်နံ့များက သူတို့အား ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။

မောင်လှမြင့်ကတော့ စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပင် သူ့အဖော်များ သွားရာနောက်သို့ အမြီးဆွဲလျက် တကောက်ကောက်နှင့် လိုက်နေရလေသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာသော အခါ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ပျက်လာတော့သည်။ ဆောင်းတွင်းကြီး၌ပင် ချွေးပြန်လာသည်။ လူနဲ့တွေ့က ငြီးစိစိနှင့် ခေါင်းကိုက်လာလေသည်။ လည်စရာ ကြည့်စရာဆို၍လည်း ဘာမှ ဒါလောက် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှိသည်မဟုတ်။

ပြီးကျတော့ မောင်လှမြင့်တစ်ယောက်က ငေးမိငေးရာ ငေး၍ လျှောက်လာ သဖြင့် ခဏခဏ လူတွေနှင့် တိုက်မိလေသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် အမျိုးသမီးများကို တိုက်မိလျှင် ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရ၏။ ကျေနပ်သည်အထိ အောက်ကျိုရ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ခေါင်း၌ သွေးစွန်းထင်းပေမည်။ ယောက်ျားချင်း တိုက်မိလျှင်တော့ ခပ်တည်တည်နှင့် လူမိုက်ကြိမ်း ကြိမ်းပစ်လိုက်ရလေသည်။ သူတို့ကို တောင်းပန်နေ လျှင်တော့ ကန်းတက်တတ်လေသည်။ မောင်လှမြင့်ကတော့ စိတ်ပျက်သည်သာရှိလေ သည်။

အဖော်များအား ပြန်ရန် ပြောကြည့်ပါသေးသည်။ မရ၊ သူတို့တစ်တွေသည် သူတို့အား တုံ့ပြန်အရေးယူကာ ပြီးဟန်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်စုနောက်သို့ တကောက် ကောက်လိုက်လျက်ရှိလေသည်။ သူ့အားပင် မေ့လျော့နေလားမသိ။ နောက်ဆုံး ဘယ် လိုမှ ဆက်လက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သောအခါ၌ မောင်လှမြင့်သည် သူ့အဖော် များနောက်မှ မသိမသာ ချန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

သူ ထိုကဲ့သို့ ခွဲချန်နေရစ်ကာ ပြန်ပြေးဖို့ ကြံစည်လိုက်ခြင်းက သူ့ဘဝဝယ် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ကဏ္ဍသစ်တစ်ခု ဖွင့်လိုက်ခြင်းပင်။

သူက ထိုည၌ အပြာထံမှ တတိယမြောက်အပြုံးကို ခံယူရရှိပြီး သူမနှင့်လည်း ကောင်းစွာ သိကျွမ်းခင်မင်လိုက်ရလေသည်။

ကဏ္ဍသစ်၏ ကန့်လန့်ကာက ပွင့်လေပြီ။

(၅)

“ဟင်... အပြာပါကော...”

ဝတ်ရိုးစဉ်လာအတိုင်းပဲ သူမက ထဘီပြာကို ခြေမျက်စိပေါ်ရုံ ခပ်ယဉ်ယဉ်

လေး ဝတ်ထားသည်။ မောင်လှမြင့်က ငှက်နှင့်ကူး၍ ပြန်ရန် စိတ်ကူးထည့်ကာ ကျုံးကမ်းစပ်သို့ လျှောက်ခဲ့ရာ အပြာကို မြင်လိုက်ရသည်။ သို့နှင့် ကမ်းစပ်သစ်ပင်ကို မှောင်ရိပ်ခိုကာမှီရင်း ကြည့်နေမိလေသည်။

ပျူနွယ်ပေလား၊ ဂန္ဓာလရာဇ်မှတ်တမ်းရေးဆရာတို့ကမူ ဟိုရှေးအခါ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်က သရေခေတ္တရာ ပျူလူမျိုးတို့ အပြာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆင်ယင်ဝတ်စား ကြကြောင်း အခိုင်အမာ ဆိုခဲ့လေသည်။ ပျူမျိုး ပျူနွယ်များလား အပြာရယ်။

အပြာက သူ့ကို မြင်ဟန်မရှိ၊ ကျုံးရေစပ်နားမှာ ရပ်လျက်ရှိသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသော်လည်း အပြာနုရောင်အင်္ကျီကို မြင်သာပါသည်။ တစ်ခုတော့ ခြားနား ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ကလေးသူငယ်မဆန်သော ဆံကျစ်နှစ်သွယ်ကို ချမထားပါ။ ဖဲစည်း ပြာလည်း မတွေ့ရှိရ။

ရွှေရည်ရုပ်တု၊ ပုံသွင်းပြုသို့၊ ပျိုနုလတ်လတ်၊ ဝင်းရှိန်မွတ်မူ၊ သွယ်ဝတ်ဝေဝေ၊ ထုံးနှောင်ခွေနှင့်၊ တင့်နေစလှ ဆန်းရည်ညဝယ်...

သက္ကရာဇ် ၈၀၀ ကျော်က ကဗျာတစ်ပုဒ်သည် အပြာအတွက်များလား။

အပြာက ခုမှ ပိုမိုယဉ်ကျေးနေသည်။ ပဒေသရာဇ်အဆောက်အဦရှေ့ဝယ် ရောက်ရှိနေ၍ နန်းဆန်ကြော့မော့နေသည်။ နန်းရင်ပြင်ဦးက ပင်တိုင်သူလေး ဖြစ် ကောင်းဖြစ်တန်ရာသည်။

ရွှေနန်းတော်မြို့ရိုးပြင်ဘက် ကျုံးရေစပ်ဝယ် ရပ်နေသော မင်းလှဧကရီလေးက အပြာဖြစ်၏။

အပြာက ဆံပင်ကို ဘီးနှင့် တစ်ပတ်ကျော့ထုံးကာ ချထားသည်။ နန်းမတော် မမြလေးပင် ဖြစ်များနေသလား၊ ပျူပုံထုံးဟန်ဆိုသော်လည်း သေသေသပ်သပ်ရှိသည်။ ကပိုကရီပါ၊ ဆံယဉ်နှစ်စသုံးစကတော့ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေရာ နှင်းစွတ်လေအေးဝယ် လွန်လွန်လူးနေလေသည်။

ဖဲစည်းအပြာအစား ဝါအခက်လေးတွေကို တွေ့ရသည်။ အပြာက သဇင်ပန်း လေးတွေကို ပန်ထားသည်။ မောင်လှမြင့်က သဇင်သင်းလေးကို ရှုမိသလို ထင်နေ သည်။

သို့သော် သူက သဇင်ပန်းအကြောင်းကို နောက်၌ လေ့လာဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားလိုက်သည်။ သူက စာအုပ်ထဲ၌ ဂမုန်းနှင့် သဇင်ပန်းဆိုသည်မှာ နတ်တော်လ၌သာ ပွင့်သည်ဟု သိနားလည်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ပြာသိုလဆိုသည်က ခွာညိုပွင့်သည် မဟုတ်

ပါလား။ သင်ကြောင်း၊ သင်ကျန် ဖြစ်မှာပါလေ။

မောင်လှမြင့်ကတော့ သေသေချာချာ လေ့လာမိသည်။ အပြာက တစ်ယောက်တည်းရပ်နေကာ လူအုပ်ထဲသို့ ရှာဖွေနေဟန် ကြည့်နေလေသည်။ လာနိုးငယ် မယ်မျှော်နေရှာသော လှိုင်ထိပ်တင်တော့ မဟုတ်တန်ရာပါ။ ကြည့်ရသည်ကတော့ သူမအဖော်များနှင့် ကွဲသွား၍ ရှာဖွေကြည့်နေဟန်တူသည်။

အကူအညီပေးသင့်ပါသည်ဟုတော့ သဘောပေါက်၏။ မဝံ့သည့် မောင်လှမြင့်က ချီတုံချီတုံဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် အပြာသည် မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားနေသည်။ နေရာရွေ့၍ ရှာဟန်တူသည်။ မလိုက်၍မဖြစ်တော့ပြီမို့ သူက နောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွားသည်။

အသည်းထဲသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ချင်းနင်းဝင်ရောက်သော အပြုံး၊ အပြာက သူ့အား မြင်သောအခါ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အဖော်တွေရော...”

“ခု သူတို့ကို လိုက်ရှာနေတာ ကွဲသွားလို့...”

သူမ၏အသံက ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ ကြည်လင်၏၊ အေးမြ၏၊ သူက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိရှိနေစဉ် သူမက ဆက်ပြောပါသည်။

“လူတွေက သိပ်ဆိုးတာ၊ အမျိုးသမီးတွေကို နည်းနည်းမှ မညှာတာဘူး၊ နင်းတိုးကြတာပဲ၊ သူတို့ ရှောင်ရ ဖယ်ရတာနဲ့ပဲ လူစုကွဲသွားတာ...”

သူမက ညည်းညူလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ဆိုးတာပဲ...”

အလိုက်သင့် ပြောလိုက်ရ၏။ သည့်နောက် ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ အတန်ကြာ စကားစပြတ်နေသည်။ သူမကပဲ စပြောလေသည်။

“မောင်လေးရော တစ်ယောက်တည်းလား”

သူက မဖြေနိုင်၊ သူမအားသာ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်ဟု ခန့်မှန်းရသော ရွယ်တူအမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့အား မောင်လေးပါတဲ့...

“ဟင် ဟုတ်လား... မောင်လေးတစ်ယောက်တည်းပဲလား”

သူမက ထပ်၍မေးနေပြန်သည်။ သူက ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်၊ သူမက အနေရုန်းသလို ရှိလာဟန်တူသည်။

“ကဲလေ”

“ခင်ဗျာ”

သူက အလန့်တကြားရှိသွားတော့မှ သူမက ရယ်လိုက်နိုင်၏။

“တစ်ယောက်တည်းလားလို့ မေးနေတယ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး...”

တော်ပါသေး၏။ သူမတို့နေရာမှာ ရေစပ်နားဖြစ်ပြီး လူတွေရှင်း၏။

“ဘာများဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟုတ်တယ်ရော၊ မဟုတ်ဘူးရောနဲ့...”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လာတာ တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကွဲကုန်ပြီ၊ တမင်ခွဲခဲ့တာ၊ အဖော်တွေပါတယ်...”

သူ့စကားကို သူမက ခေါင်းညိတ်ရင်း ပြုံးကာ နားထောင်လေသည်။

“ကျွန်တော် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတာက မောင်လေးလို့ခေါ်တာကိုပါ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်နှနှစ်များ ရှိပြီမို့လဲ...”

သူမက သဘောကျသလို ရယ်နေသည်။ သူက အနည်းငယ် ရှက်သွားသည်။

“ကဲ... မမက မေးပါဦးမယ်၊ မောင်လေးကရော ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ...”

“၁၈ နှစ်...”

မောင်လှမြင့်က ကြွားဝင့်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“ကဲ... ကိုယ့်အသက်ကိုရော ဘယ်လောက်များ ခန့်မှန်းထားလို့လဲ”

“၁၈ နှစ်ပဲ...”

သူမက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“မမက ဒီလောက်ပဲ နုသလားကွ၊ ၂၃ နှစ်ရှိနေပြီ မှတ်ထား...”

သူက မယုံ...

“ဘာလဲ မယုံဘူးလား၊ သေသေချာချာမှတ်ထား၊ မောင်လေးထက် ငါးနှစ် ကြီးတယ် သိလား”

သူကြားဖူးသည်ကတော့ အမျိုးသမီးများသည် အသက်ငယ်နေလိုကြသည်ဟု ဖြစ်ပြီး ယခု သူ့ရှေ့မှ အမျိုးသမီးကတော့ သူမ၏အသက်ကို သူ့ခန့်မှန်းသည်ထက် ငါးနှစ်မျှပိုကြီးကာ ပြောနေလေသည်။ ဘယ်လိုလူကမှလည်း ယုံနိုင်မည်မဟုတ်၊ သို့သော်လည်း မယုံ၍လည်းမဖြစ်၊ ယုံထားပေဦးမည်။

“အင်းလေ... ယုံထားရသေးတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်က မမလိုပဲ ခေါ်ရမှာ ပေါ့နော်...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...”

သူက လူစုလူခင်းကိုကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်သည်။

“နေဦး နေဦး၊ ကျွန်တော် မမကိုမသိခင်က မမကို အပြာလို့ခေါ်တယ်”

“ဟေ အပြာတဲ့လား၊ အေးလေ ကိုယ်က အပြာကို စွဲစွဲမြဲမြဲဝတ်တာကိုး...”

“အဲတော့လေ၊ ကျွန်တော်က မမကို အပြာမမလို့ခေါ်မယ်သိလား...”

“ဘာ အပြာမမ ဟုတ်လား”

သူမက သဘောကျသလို အသံထွက်ကာရယ်လိုက်ပြီး...

“အေးလေ၊ ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပေါ့...”

မောင်လှမြင့်က တော်တော်လေး ဝမ်းသာသွားသည်။ သူက တစ်ကောင်ကြွက် ဖြစ်ကာ ယခုလို ချစ်မမတစ်ယောက် ရရှိခြင်းအတွက် ဘယ်မှာ ဝမ်းမသာဘဲ နေပါမည် နည်း။ ပြီးတော့ သူ့မမက တုပြိုင်နှိုင်းရာကင်းသော မင်းလှဧကရီ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါနဲ့ မောင်လေးနာမည်က...”

“မောင်လှမြင့်...”

“မောင်လှမြင့်၊ အင်း... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က မောင်လေးလို့ပဲ ခေါ်မှာပေါ့...”

“အပြာမမသဘောပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် သူတို့အနားမှ ဖြတ်သွား သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်အား အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်သွား ကြလေသည်။

“အပြာမမဆိုတော့ ရှည်ပြီး ထောင့်မနေဘူးလား”

“အဲဒီလိုဆိုရင် တစ်ခါတလေ အပြာမမ၊ တစ်ခါတလေ မမနွယ်လို့ ခေါ်မှာ ပေါ့”

“သဘော... ရှင့်သဘော...”

မယဉ်နွယ်က ထဘီပြင်ဝတ်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ မမညီမလေးတွေ လိုက်ရှာကြဦးစို့၊ လိုက်ကူပေးမယ်မဟုတ်လား...”

မောင်လှမြင့်က စဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းကို မြန်စွာ ညိတ်လိုက်၏။

အိမ်ပြန်ဖို့ရာ ကိုခင်မောင်တို့နှင့် ခွဲထွက်ခဲ့ခြင်းကို မေ့လေပြီ၊ အပြာမမသွားရာ လိုက်ပါတော့မည်။

စေလိုရာစေပါတော့...

(၆)

ကြားဝင့်နိုင်ပါသည်။

လှ၍လှသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ယှဉ်၍သွားရခြင်းအတွက် သူက ဝန်ကြီး တစ်ဦးနှင့် သွားနေရသည်ထက် ပိုမိုဝါကြွားပါသည်။ မောင်လေးတစ်ယောက်အနေ နှင့်ပင် အင်မတန်ဂုဏ်ယူနိုင်တဲ့အဆင့်ပါ။

ဒါကို မယဉ်နွယ်က သိသည်။

“ဟေ့ မောင်လေး၊ မင်းမှာ အရုပ်ဆိုးတဲ့ မမတစ်ယောက်ရှိတာကို လိုက်ကြား မနေနဲ့နော်...”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်ကတော့ အပြာမမကို သိချင်တဲ့လူတွေကို ရုပ်ရှင်ပြခိုင်း ရမှာပဲ...”

သူတို့က လူတွေထဲကို တိုးကာဝှေ့ကာ မယဉ်နွယ်၏ ညီမလေးများကို ရှာဖွေ နေကြသည်ကား မတွေ့နိုင်သေးပါ။ အတုံ့အပြန်ပြန် လျှောက်နေပြီး မယဉ်နွယ်အဖို့ ရှိုးပြသည်နှင့်တူနေသည်။

လူတွေက ဖိ၍ဖိ၍ တိုးကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် လူရွယ်သုံးယောက်သည် ယှဉ်၍လျှောက်လာရာ မယဉ်နွယ်က မတိုက်မိအောင် တိမ်းစောင်းလိုက်ရ၏။ ခေါင်း ကလေးငဲ့အသွားဝယ် သင်္ဃေတစ်ခက်က မြေထက်သို့ ကျသွားသည်။ ကြွေမှု၍မသွား အောင်၊ မည်သည့်ခြေထောက်ကမျှ နင်းမခြေမိအောင် မောင်လှမြင့်က ကောက်ယူလိုက် နိုင်သည်။

“သင်က ခုထိရှိသေးတယ်နော်”

သူက ဝါသင်ခက်ကို သူမအား လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဟ သင်ဆိုတာ ဒီလပွင့်တာပဲကိုးကွ...”

“ပြာသိုမှ ခွာညိုဆို...”

“အိုကွာ... မမတော့ ဒီလမှာ သင်ပန်းကို ပန်တာချည့်ပဲ”

သူမက ခက်သင်ကို ခေါင်းတွင် ထိုးပန်နေသည်။

“ကိုယ်က သင်ကို သိပ်မြတ်နိုးတယ်...၊ သင်ဆိုတာလေ၊ နွမ်းလေခြောက် လေ ပိုပြီး သင်းလေပဲကွ၊ မင်း သင်ခက်လေးတွေကို သေတ္တာထဲထည့်ထားကြည့်၊ သုံးလေးလကြာရင် သေတ္တာဖွင့်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သင်းပျံ့ပျံ့လေး လှိုင်လာတာ ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ မမတော့ တစ်နှစ်လုံး ထည့်ထားတာပဲ”

သူတို့က မြောက်အစွန်းသို့ရောက်၍ တောင်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။
“နေဦးမမနွယ်၊ ကျွန်တော် တပေါင်းလ ရွှေစာရံပွဲတော်မှာလည်း သင်မြင်မိ သလိုပဲ...”

“ရှိတာပေါ့ကွ၊ အဲဒါကို ရွှေစာရံသင်လိုပဲခေါ်တယ်၊ ခုဟာက ဂေါ်သင်လေ၊ ဂေါ်သင်က အခက်ရှည်ပြီး၊ ရွှေစာရံသင်က တိုတယ်”

“အမျိုးသမီးတွေက ပန်းကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားကြတယ်နော်”

“မင်းတို့အမျိုးသားတွေကရော”

“အဲဒီပန်းကိုစုံမက်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို မြတ်နိုးကြတယ်...”

သူမက သဘောကျလျက် ရယ်လိုက်ရသည်က မောလိုပဲ။

တောင်အစွန်းသို့ရောက်၍ပဲ လာရပြန်လေပြီ၊ စကားပြောလာနေကြ၍လား တော့မသိ၊ သူမ၏ ညီမလေးများကိုတော့ မတွေ့ရသေး။

“ခက်တာပဲ... ညီမလေးတို့လည်း ရှာမတွေ့ဘူး...”

“ရှာကြသေးတာပေါ့...”

“ရှာတာက ကိစ္စမရှိဘူး မိုးလည်းချုပ်ပြီ၊ လူတွေကလည်း မမကို ကြည့်လှပြီ...”

“လှလိုပါ...”

“လှလိုထက် ရှိုးပြတာနဲ့ တူနေပြီထင်တယ်...”

“အရေးလား...”

“ဘယ့်နယ် မမမောင်လေးကလည်း လူမိုက်ပါလား...”

သူတို့က အလိုလိုပင် မီးရထားတံတားကို လျှောက်ကူးနေလျက်သား ရှိနေ သည်။ ကျိုးရေက အနက်များသော အစိမ်းရောင်ထနေသည်။

“ပြန်မှပဲထင်ပါတယ်...”

သူမက တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ သူမဘာသာပြောသလို ပြော လိုက်သည်။

“ညီမလေးတွေအတွက်ကရော...”

“သူတို့ ခုနေ အိမ်ပြန်ရောက်ချင် ရောက်နေကြမှာပါ။ မရောက်လည်း ပြန်လာ ကြမှာပဲ၊ စိတ်ချရပါတယ်... ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်းပါတာပဲ...”

“ကောင်းသားပဲ... အဲလိုဆိုလည်း ပြန်ပေါ့၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ဘယ်မှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ပြန်လို့ သင့်တော်ပါ့မလဲ”

မောင်လှမြင့်က ငိုငင်ကျသွားသည်။ ဝမ်းနည်းဟန်လည်း ရှိသည်။

“အို... မမက စတာပါကွ၊ ကိုယ့်မောင်လေးနဲ့သွားတာ ဘယ်သူက ဘာပြောတော့ ဘာပြုသလဲ...”

နှင်းကျရာသီည။

ညတစ်လျှောက် နှင်းကျနေသည်။ ကောင်းကင်ပြာထဲက ငွေကြယ်လေးများပင် ဘယ်လောက်ချမ်းနေလိုက်မလဲမသိ။ လွင့်နှင်းစက်လေးများကို တိုး၍ လေက ပြေးနေသည်။ နှင်းကျလေတိုက်၊ ပိုမိုအေးတာပေါ့။

ညသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းရှိလေပြီ။ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းက အင်မတန်မှ အားပေးအားမြှောက်တတ်သောအရာဖြစ်၏။ တိတ်ကာငြိမ်နေခြင်း၌ ဖိစီးမှု၊ ခံစားမှုတို့က ပိုမိုအင်အားကြီးမားလာတတ်သည်။ ငြိမ်လှငြိမ်သက်ရှိသော ညဝယ် ပိုမိုအေးချမ်းလာနေပြီ။

ညံ့စိခြင်းက အဝေး၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ တူရိယာနည်းမကျသော အော်ဟစ်မှုများ၊ ကုန်တွင်ကျယ်ရေး အာပြီမှုများ၊ စည်းနှင့်ဝါးအတွင်းက သံသာယာတို့သည် နောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။

ကျနေသောငွေနှင်းပဲ ရှိတော့သည်။

တကယ်တော့ သူတို့က ဝေးလှသေးသည်မဟုတ်၊ မိုးသို့ပင်ညံ့နိုင်သော အသံတို့က သူတို့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လျက်ရှိလေသည်။ သို့ငြား၌ပင် သူတို့အဖို့က ဆိတ်ငြိမ်နေပါပြီ။

မောင်လှမြင့်အဖို့ကတော့ ကျုံးထောင့်မှ တစ်ဖက်သို့ ကူးလျှောက်သွားမိလျှင်ပင် လွတ်လပ်ရေးအောင်ပွဲသဘင်ကြီးကို မေ့ပစ်လိုက်တော့သည်။ မေ့လည်းသွား၏။ ငြီးစိစိလူနဲ့၊ ညော်နဲ့၊ ဆေးလိပ်နဲ့တွေ့မှ လွတ်ကင်းကာ သန့်စင်သောလေကို ရှူမိလေသည်။ ဒါသည်နှင့်ပင် နောက်ကျောကို လှည့်ကြည့်စရာမလိုတော့ပေ။

မယဉ်နွယ်လည်း အဲသည်လိုပဲ ရှိနေလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လျှောက်၍လာသည်က နှစ်ပြပင်ရှိသေးသည်။ သို့သော် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို ရရှိနေပေပြီ။

မောင်လှမြင့်နှင့် မယဉ်နွယ် လျှောက်၍လာသည်က နှစ်ပြပင်ရှိလေပြီ။ သို့တိုင် စကားပြောဆိုကြခြင်း မရှိသေး၊ ငြိမ်သက်ခြင်းဝယ် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လမ်းလျှောက်လျက် ရှိကြသည်။

သူတို့က ဘီလမ်းအတိုင်း နာရီစင်ဘက်သို့ ညာဘက် ပလက်ဖောင်းမှ ယှဉ်၍ သွားနေကြသည်။ မောင်လှမြင့်က သူ၏ဘီးကို တွန်း၍လာသည်။ မယဉ်နွယ်က ခေါင်းမှ ဖြုတ်ယူထားသော သင်္ဃန်းတစ်ခက်ကို ကိုင်လာနေသည်။ တွေး၍တော့၍ လာနေကြသည်။

သဘာဝတော့ မကျလှ။

ည ၉ နာရီကျော်ပြီး ၁၀ နာရီအတွင်း ရောက်ပြီ၊ အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး အတူတကွ သွားလာနေကြမှပဲ ဘီးကိုတွန်း၍ လမ်းလျှောက်နေကြ ရသည်က သဘာဝတော့ မကျလှပါ။

ဘီးကလည်း ကောင်းပါသည်။ ချစ်ဘက်သက်လျာဆိုလျှင်လည်း ရှေ့မှ တင်ကာ ချစ်တေးသီသွားသင့်ပါသည်။ တစ်အူထုံဆင်း အမျိုးသမီးဆိုပါလျှင်လည်း 'ဘုတ်ကင်' ပေါ်၌ တင်သယ်ယူသွားပါသည်။ ယခုတော့လေ တွန်းကာ လျှောက်၍ သွားနေကြပါသည်။

ဒါကို နှစ်ယောက်စလုံး သိကြပါသည်။ သိ၍လည်း တွေးကာ ငြိမ်သက်ခြင်း ဖြင့် လျှောက်နေကြသည်ဖြစ်၏။

ကျမိနှင့်ကြောင့် ညက မှန်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ယာဉ်တွေက သူတို့အား ဖြတ်၍သွားကြသည်။ သူတို့လိုပဲ လမ်းလျှောက်၍လာကြသောသူများနှင့် ဆုံမိသောအခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အား စူးရှစွာ ကြည့်သွားကြလေသည်။

နောက်ဆုံး အမျိုးသမီးတစ်သိုက်နှင့် ဆုံဖြတ်သွားမှ မောင်လှမြင့်က စကားပြော ဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးတစ်သိုက်ထဲ၌ အတန်ငယ်လှသော သူငယ်မ တစ်ယောက်က ထဘီပြာဝတ်ထားလေသည်။

“ဟင် မမနွယ် ကြည့်စမ်း၊ ဟိုအမျိုးသမီးကလည်း ထဘီအပြာနဲ့ပါလား။”

“ဝတ်ကြပါတယ်ကွ၊ နေရှင်နယ်တို့၊ ပိုစံတို့က ကျောင်းသူတွေလည်း အပြာဝတ် ကြတာပဲ၊ ဈေးသွားတွေလည်း ဝတ်ကြပါတယ်။”

“ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မမနွယ်လောက် မလှကြဘူး၊ မမနဲ့အပြာက သိပ်လိုက် တယ်။”

“ဒီလိုပဲထင်ပါရဲ့၊ အမျိုးသားတွေဟာ အနည်းနဲ့အများတော့ မြောက်တတ်ကြ တာချည်းပဲ...”

“မမနွယ်... ဘာလို့ ဒါလောက်အပြာကို မြတ်နိုးရတာလဲဟင်...”

မောင်လှမြင့်က သူသိချင်တာ ကြာပြီဖြစ်သည်ကို မေးချလိုက်သည်။ မယဉ်နွယ်က လှလှပပပြုံးလိုက်သည်။ သူမပြောသည်ကို ကြားချင်မှကြားမည်၊ သူသိချင်တာကိုသာ မေးနေတော့သည်။

“ပြောစမ်းပါ အပြာမမရယ်...”

“ကလေးရယ် ပြောပါ့မယ်ကွယ်၊ မမ ငယ်တုန်းကလေ ကောင်းကင်ကြီးကို သိပ်ချစ်တာ သိလား၊ ညညဆိုရင်လေ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်ကြည့်ပဲနေတာ၊ အဲလို ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ အပြာကို ချစ်လာတာ ပေါ့ကွယ်...”

“ဘာလို့ ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့် ကြည့်နေရတာလဲ”

မယဉ်နွယ်က မဖြေ၊ ပြုံးနေသည်။ ပါးအို့လေးက ဖောင်းကြွကာ နိမ့်နိမ့်နေသည်။

“ဟင်...”

မောင်လှမြင့်က သူမဖြေနိုင်တဲ့၍ ထပ်မေးလိုက်သည်။

“အိုကွာ... မသိချင်ပါနဲ့...”

“ဟင့်အင်း ပြောရမယ်၊ အပြာမမက လိမ္မာပါတယ်...”

“ကိုယ်ညာပြောရင်ရော...”

“ယုံထားမှာပဲ...”

“အလကားပြောတာပါကွာ၊ မောင်လေးကို မညာပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ပြော...”

သူမက သင်္ဇင်ခက်ကလေးကို ခေါင်းတွင် ပြန်စိုက်လိုက်ရင်း၊

“ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်တာကလေး...”

သူမက မဆုံးဘဲ ရပ်ထားသည်။ ပြီးကျတော့ မိုးပြာကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ မောင်လှမြင့်ကလည်း ရောယောင် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“နှင်းမှုန်ကလေးတွေနဲ့ရောပြီး ကြယ်လေးတွေများကျလာရင်....”

“အင်း ပြော ဆက်ပြော”

“အဲဒီ မိုးကောင်းကင်ပြာထဲကနေ...”

မယဉ်နွယ်က မပြောဘဲ ပြောရခက်နေသည်။

“အဲဒီ မိုးကောင်းကင်ပြာထဲကနေ ဘာပြုလဲ”
 မပြော၍မဖြစ်တော့သည်နှင့် သူမက ပြောရတော့သည်။
 “နတ်သားလေးများ ဆင်းလာမလားလို့ မျှော်နေတာ...”
 သူမဘာသာ ရယ်လိုက်သည်။ အရှက်ပြေစေရန်ပဲလားမသိ၊ မောင်လှမြင့်က
 ဘာပြော၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ နာရီစင်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆယ်နာရီ၏ ဟိုဘက် ငါးမိနစ်။
 သူတို့သည် နာရီစင်အောက်သို့ရောက်လျှင် အောင်ဆန်းလမ်းအတိုင်း တောင်
 ဘက်သို့ ချိုးလျှောက်သွားကြလေသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်တန်းဝယ် မီးပွင့်ကလေးများ
 လင်းနေကာ ကြော်ငြာထားသော ကုန်များက ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။

နှင်းကကျ၍ ညကအေးနေသည်။
 မကြာမီ လူအတန်ငယ်ရှုပ်သော ရုံတော်ကြီးကို သူတို့က ဖြတ်သန်းသွားရ
 ပေဦးမည်။ ညွှန်နဲ့ရပေဦးမည်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယဉ်နွယ်အိမ်ရောက်သည့်တိုင်အောင်
 သူတို့က လျှောက်ကြရပေမည်။ လျှောက်ရမည်။

မယဉ်နွယ်က လမ်းလျှောက်ရသည်ကို နှစ်သက်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ကျုံး
 မြေအခွာဝယ် မောင်လှမြင့်က မေးပါသေးသည်။

- “မယဉ်နွယ် ဆိုက်ကားနဲ့ပြန်မလား”
- “ဟင့်အင်း မမ ဆိုက်ကားမစီးတတ်ဘူး”
- “မြင်းလှည်းနဲ့ရော”
- “သာဝေးသေး”
- “ဒါဖြင့်...”
- “ကားနဲ့ပြန်မယ်လေ...”

မောင်လှမြင့်က မျက်နှာညှိုးသွားရာ သူမက သဘောကျသလို ရယ်လိုက်
 သည်။

“ဘာနဲ့ပြန်ရမလဲကွ၊ ခြေကျင်လျှောက်ပြန်တာပေါ့”

ငယ်သောသူအဖြစ်မှစ၍ မြတ်နိုးလာသော ကောင်းကင်ပြာအောက်ဝယ်
 သူတို့နှစ်ယောက်က လျှောက်လျက်ရှိပါသည်။ ကောင်းကင်ပြာထက်မှ လှသော
 နတ်သားလေး ဆင်းမလာပေမဲ့ ချစ်စဖွယ် ငွေနှင်းလေးများကတော့ ကျ၍နေပါသည်။
 မြောက်အရပ်မှလာသော လေအေးက သူတို့၏ နောက်ကျောကို တိုးလျက်ရှိပါသည်။

လျှောက်ဆဲလျှောက်ဦးမည်။

“မမနွယ် ဘယ်အရပ်ထဲမှာနေတာလဲ”

“စမ္မန်း...”

“စမ္မန်း ဟုတ်လား၊ စမ္မန်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ...”

“ပဲလှော်ချောင် အနောက်မှာကွာ၊ တော်ကြာနေ သိမှာပေါ့”

“ဈေးထွက်တာနော်”

“မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ..”

မယဉ်နွယ်က ပြုံး၍ပြောလိုက်ရာ မောင်လှမြင့်သည် ဈေးချိုဝယ် ရရှိလိုက်သော အပြုံးကို ပြန်လည်မှတ်ရှိလိုက်သည်။

“တစ်ခုခု သောက်စားရအောင်လား မမနွယ်”

မောင်လှမြင့်က ရုံတော်ကြီးကိုအဖြတ် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“မိုးချုပ်နေပြီကွ”

ရုံတော်ကြီးကို လွန်သောအခါ ပြန်လည်လူရှင်းလာမှုကို တွေ့ရသည်။ မောင်လှမြင့်က ဘာကိုဆက်ပြောရမလဲဟု တွေးနေသည်။ ပြောနိုင်ရန် စကားလုံးများသည် အမျိုးသမီးများနှင့် တွေ့သောအခါ ဘယ်ရောက်ကုန်သည်မသိ၊ သူ့မမကို ဘာပြောရမလဲ စဉ်းစားသည်နှင့်အတူ သူ့ခေါင်းထဲဝယ် စဉ်းစားရန်တွေ ရှုပ်ပွေလာသည်။

လှသောအပြာနေရာဝယ် ရုပ်သဏ္ဍာန် ဝိုးဝါးလာထပ်နေသည်။ မယဉ်နွယ်၏ စကားလုံးများကို မတိုးသော်လည်း မသဲကွဲလှသည့်စကားများ ရောထွေးကြားနေသည်။ ရင်ထဲဝယ်လည်း နာကျင်သလို၊ မျက်လုံးဝယ်လည်း စိုစွတ်သလိုရှိလာသည်။ အသိဉာဏ်သည်လည်း ကယောင်ချောက်ချားရှိနေသည်။ နှင်းမှုန်လွှာတွေ ကျနေသည်ကို မိုးကောင်းကင်ပြာ၏ မျက်ရည်စက်လေးတွေဟု ထင်နေမိ၏။

“ဟေ့ မောင်လေး”

“ဟင်...”

သူကလန့်၍ လှည့်ကြည့်ရင်း ထူးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာမှနိုးလာသည်များ ထင်ယူနေသလားမသိ။

“ဘာများ တွေးလာနေတာလဲ၊ အနားကပ်ပြီး သုံးခွန်းလေးခွန်းခေါ်တာ မကြားရအောင်...”

“ဘာမှမတွေးပါဘူး”

စစ်မှန်သောအဖြေမဟုတ်စေကာမူ မယဉ်နွယ်က ထပ်မမေးတော့ပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အရှင်စန္ဒိမာလမ်းအတိုင်း အနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ကောက်လျှောက် လာကြသည်။

“မောင်လေး ကျောင်းသားပဲလား”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပါပဲ...”

မယဉ်နွယ်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို အထက်သို့ပင့်လိုက်ကာ...

“ဟေ ဘယ်လိုဟာလဲကွ၊ မင်းဟာက မပြတ်မသား”

“ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ဖြေတတ်တာပဲ”

ဟုတ်ပေမည်၊ မောင်လှမြင့်က ဒါထက်ပို၍မဖြေတတ်၊ သူ့ဘဝကို သူ့ဘာသူ မျက်စိလည်လျက်ရှိသည်။

“မင်း ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“ကြာပြီ...”

“ဘယ်ကျောင်းလဲ...”

“တက္ကသိုလ်...”

“အင်း ထင်သားပဲ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆို လူမိုက်တွေပဲ...”

ဈေးသူတစ်ယောက်၏ အမြင်ပုံဖြစ်၏။ မမှန်ဘူးဟုလည်း ငြင်းနေရန် လိုမည် မထင်၊ မောင်လှမြင့်တစ်ယောက် မိုက်မဲနေသည်ကတော့ သေချာ၏။

“ကျောင်းမတက်ရင်... ဘာလုပ်လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး...”

“ကလေးတွေနဲ့ ပေသီးပစ်နေတာပေါ့... ဟုတ်လား”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က ကလေးတွေကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူတို့နဲ့ ကစားတယ်၊ သူတို့ကို စာလည်းသင်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ပြောတဲ့ ပုံပြင်လေး တွေကို နားထောင်တယ်...”

တဖြည်းဖြည်း သကျသီဟဘုရားကို ဖြတ်နေကြသည်။ ငှက်မြတ်နားမှ မီးပွင့်လေးက နီကျင့်ကျင့်ရှိသည်။

“ဒီမှာ သင်ပေးတာပေါ့”

မယဉ်နွယ်က သိပြီးပေါ့၊ ဗ၊ လ၊ စ အခမဲ့ ညကျောင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းအဆောက်အဦမှာ အနည်းငယ် အိုမင်းနေပြီ၊ သူတို့သည် မိချောင်း

တံတားသို့ရောက်လျှင် တောင်ဘက်သို့ ချိုးကြပြန်လေသည်။ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင် အောက်ဝယ် လူရွယ်နှစ်ယောက် မယ်ဒလင် တီးနေကြသည်။

“အိမ်ကိုရောက်ခါနီးပြီ”

မယဉ်နွယ်က တိုးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ သူမအင်္ကျီကို အောက်သို့ဆွဲဆန့်ကာ ရင်ညွန့်ဆီသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်က ဘာမှမပြောဘဲ ငွေနှင်းပွင့်လေး တွေကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန့်ခံရင်း လျှောက်နေသည်။ ခွေးတစ်ကောင်က သူတို့အား ဟောင်ကာ ထပြေးလေသည်။

“ဒီအိမ်ပဲ”

အရွယ်သင့်သော တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်ကာ အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့၌ ပန်းပင်ကလေးတွေကို တွေ့ရသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

တံခါးဖွင့်ပေးသော အမယ်အိုက မေးသည်။

“အေးရဲ့မောင်ပါ”

သူမအဖြေကို သူက ဘာမှဝင်မစွက်၊ နားမလည်ဟုသာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ အမယ်ကြီးအကြည့်က သူ့အား အနည်းနှင့်အများတော့ မသင်္ကာဟန်ရှိသည်။ သူက အနည်းငယ် မျက်နှာထားကျပ်သော်လည်း အပြာ၏ အပြုံးကြောင့် ဖြေသာပါသည်။ မယဉ်နွယ်၏ ညီမလေးများမှာ တော်တော်စောစောကပင် ပြန်ရောက်ကာ ယခုဆိုလျှင် အိပ်ပျော်လျက်ပင်ရှိကြောင်း အမယ်ကြီးက ပြောပြကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားနှင့်လေ၏။ မယဉ်နွယ်က စကားမပြောခင် အရင်ပြုံးလိုက်သည်။

“နောက်ကို လာလည်နော်၊ ဥပုသ်နေ့ဆို တစ်နေ့လုံးရှိတယ်”

မောင်လှမြင့်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကို မယဉ်နွယ်က မမြင်လိုက်သော် လည်း တစ်နေ့ သူမထံ အလည်လာလိမ့်မည်ကိုတော့ ကြိုတင်သိထားပါသည်။

*

ကိုးကွယ် ရှင်မ

(၁)

အပြာထံမှ ချစ်စဖွယ်အပြုံးကို စောင့်ခံယူနေခြင်းက သူ့အတွက် အလုပ်သစ် တစ်ခု ဖြစ်ချေတော့သည်။

ညင်းညင်းလေးစူးရှသော အပြာမမနွယ်၏ အပြုံး...

ဟိုယခင်တုန်းကတော့ အပြာ၏အလှဝယ် မိန်းမော့ရပြီး ခုများတော့ ပြုံးမှု၌ နှစ်မွန်းရတော့သည်။ နှင်းကျရာသီ ညတစ်ညဝယ် သူက အပြာနှင့် အစ်မတော်စပ်ခဲ့ ရပြီးသည့်နောက်ပိုင်း နေဝင်ညဦးဆိုလျှင် သူမ၏အပြုံးကို စောင့်ခံယူမိပါသည်။

မယဉ်နွယ်က အရင်ပြုံးလိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်က ဝင်းတိုင်ကို မှီရပ်နေရာမှ ပြန်ပြုံးလိုက်သည်။ မနေ့က ဆယ်နာရီကျော်ဝယ် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သော်လည်း သန်းခေါင်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာကျမှ အိပ်၍ မပျော်တော့သဖြင့် တစ်နေ့လုံး ငိုက်မျဉ်းလေးလံ နေရာ ညနေညဦး အပြာ၏အပြုံးနှင့် တွေ့ထိမှ လန်းဆန်းလာတော့သည်။

“ပြန်ခဲ့ပြီလား... မမနွယ်”

“အေး...၊ မင်းရော ထမင်းစားပြီးပြီလား”

မောင်လှမြင့်က အပြင်သို့ ထွက်လာသဖြင့် သူမက လမ်းလျှောက်ရပ်လိုက် သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ဟင့်အင်း မပြီးသေးဘူး”

သူမက ပိုမို၍ ပြုံးလိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်၏အဖော်က ထူးဆန်းစွာ အံ့သြ

ရင်း အိမ်ထဲမှ ကြည့်နေလေသည်။

“သန်ဘက်ခါ ဥပုသ်နေ့၊ အဲဒီတော့ အိမ်လာလည် သိလား၊ ဈေးပိတ်တယ်၊ အိမ်မှာ နေကုန်ရိတယ်”

“အင်း... တစ်နေ့ကုန်ကိုလာလည်မှာ”

စွေ၍ကြည့်ရင်း...

“လာပေါ့၊ သွားဦးမယ် မိုးချုပ်ပြီ၊ ညီမလေးတွေ စောင့်ကြလှရောမယ်”

နေ့က ညဝယ် ချုပ်ငြိမ်းတော့အံ့၊ ထမင်းပင် မစားသေး၊ မောင်လှမြင့်က ဝင်းဝမှ အပြုံးအား စောင့်ကြိုနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျိန်ဆဲရင်း မနေ့က ချို့ယွင်းချက်ကို ကနေ့ ပြင်ဆင်မည်ဟု အားခဲထားသည်။

မနေ့ကဆိုလျှင် စကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ ပြောလိုက်ရသည်။ ဥပုသ်နေ့ အလည်ဖိတ်ကာ ကမန်းကတန်းပင် မယဉ်နွယ်က ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။ သူက ကြာကြာလေး ပြောချင်သည်၊ ပြောစရာတွေရှိသည်။ သိကျွမ်းစဉ်က သိချင်တာတွေ အများကြီးပေါ်လာသည်။ ဒါကို မနေ့ညက မမေးလိုက်ရ။

မယဉ်နွယ်၏ အကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံပေသည်။ ချစ်သောမမ၏ ဈေးအပြန်ကို ညီမငယ်များက မျှော်နေပေမည်၊ ဟိုအမယ်ကြီးကလည်း မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်အား စိတ်ချလက်ချ ရှိမည်မဟုတ်။

မယဉ်နွယ်က စောင့်၍ စကားပြောချိန်မရ၍ သူ့သိချင်သည်များကို မမေးလိုက်ရဆိုသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ရှိနေသည်။ တကယ်ဆို သူမအား လိုက်၍ပို့ရင်း လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သိချင်သည်တွေက မေးမြန်းနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူက ကလေးတွေကို ချစ်သည်၊ ညီမလေးတွေကို ပိုမို၍ချစ်သည်။ ၉ နှစ်နှင့် ၁၂ နှစ်ကြား အမျိုးသမီးငယ်ငယ်လေးတွေကို ချစ်ရသည်က အန္တရာယ်ကင်း၍ ပျော်ရွှင်စရာရှိလှသည်၊ အပြာ၌ ညီမလေးတွေရှိသည်ဆို၍ သူက နာမည်နှင့် အသက်ကို မေးချင်လှသည်၊ ပြီးတော့ သိကျွမ်းကာ ဆော့ကစား၍နေမည်၊ အမျိုးသမီးတို့၏ မူရာမာယာ ဟန်ဆောင်မှုမဖက်သော ပင်မအမူအရာများကို ညီမငယ်များ၌ တွေ့ရသည်။ ကလေးသူငယ်မတို့၏ ပွင့်လင်းမှုသည် ချစ်ချင်စဖွယ် အကောင်းဆုံးပင်၊ သန့်ရှင်းမှုလည်းရှိသည်။

သူက မယဉ်နွယ်အား စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ လိုက်ပို့ရင်း ညီမငယ်များ အကြောင်းကို မေး၍ အိမ်ရောက်လျှင်လည်း မြင်ရပေဦးမည်။

အိမ်ကတော့ သူ့အား ခွင့်လွှတ်မှု ရှိထားနေရပါပြီ။ ပေယျာလကန် ထားကြရ တော့သည်။ ထမင်းကို စားချင်သည့်အချိန်မှ စားသည်ကို မဆိုထားပါနှင့်။ အိပ်ချင် သည့်အချိန်မှအိပ်၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်နေသည်များကိုလည်း ကြည့်နေကြရသည်။ ကျောင်းမတက်သည်ကိုလည်း မပြောကြတော့၊ လက်လျှော့၍ ထားကြပေပြီ။

မောင်လှမြင့်က မန္တလေးသားမဟုတ်မူဘဲ တစ်နယ်ကျေးကဖြစ်လေသည်။ သို့တစေ သူ့အမေက မန်းနွယ်ဖြစ်၍ အဒေါ်တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မန္တလေးမြို့၌ရှိ၍ မြစ်ကြီးနားမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ အောင်မြင်သော အခါ မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ နေ့ကျောင်းသားအဖြစ် လာရောက်တက်နိုင်ခြင်း ဖြစ် သည်။

မောင်လှမြင့်၏အဒေါ်က များများမချမ်းသာသော်လည်း တက္ကသိုလ်ပညာကို သင်ကြားနေသော သူ့တူအား တတ်အားသမျှ ပြုစုရှာသည်။ သူမခင်ပွန်း၏ အထက် တန်းစာရေးလခမှာ ယနေ့ ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မှုများနှင့်ဆိုလျှင် ကြွေးမတင်ရန် အိမ်သူက အတော်ပင် စေ့စပ်ရသည်။ အမိနှင့်အဖ မရှိတော့ရှာသော သူ့တူအား ချစ်သနားသည့်အဒေါ်သည် ကျောင်းမတက်သော မောင်လှမြင့်အား ယနေ့ထက်တိုင် မငြိုမငြင် ကျွေးမွေးထားလေသည်။

သူမ၏ တူတော်မောင် အိမ်ရောက်သည့်နေ့က မောင်လှမြင့်ဦးကြီးတော်သူ မြစ်ကြီးနားမြို့မှ ရေးပေးလိုက်သည့် စာဝယ်မှု သူ့တူသည် ဉာဏ်ကောင်း၍ ကြိုး စားကြောင်း၊ အပျော်အပါး မလိုက်စားကြောင်း၊ လိမ္မာကြောင်းတို့ကို ချီးမွမ်းရေးသား ထားပြီး မကျေနပ်သည့် အချက်အနေနှင့်မူ အသုံးမကျသော ဝတ္ထုများကို ဖတ်လေ့ရှိ ကြောင်းတစ်ခုသာ ဖော်ပြထားလေသည်။ သူမက ထိုစာများကို ဖတ်ရသောအခါ ဝမ်းသာအားရရှိလှသည်။ ဝတ္ထုဖတ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကိုလည်း ဂရုမထားလှ၊ ဒါလောက် လိမ္မာစာကြိုးစားသည့် ကလေးတစ်ယောက် သူနှစ်သက်သည့်ဝတ္ထုတော့ ဖတ်ပါစေ။

သို့ရာ၌ သည်အချက်ကပင် မောင်လှမြင့်၏ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေကြောင်း သူမက တွေ့ရှိရသည်။ ဝတ္ထုဖတ်သည်ဆိုရာ၌ သူမက အရှေ့အိမ်မှ ဖိနပ်ချုပ်သည့် ကလေးများလို အလုပ်အားသည့်အချိန်မှ အပျင်းပြေဖတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့ သည်။ မောင်လှမြင့်က ဝတ္ထုဖတ်သည်ဆိုလျှင် ထမင်းသတိမရ၊ အအိပ်သတိမရ ရှိနေတတ်သည်။ သူမက လွယ်လွယ်ကူကူ ဝတ္ထုဟုသာ မှတ်သားထားရသည်။

တကယ်တော့ အင်္ဂလိပ်လိုရော မြန်မာလိုရော စာအုပ်ထူထူပါးပါး မျိုးစုံဖြစ်လေသည်။ ညဆိုလျှင် သန်းခေါင်သန်းလွဲအထိ ဖတ်နေသည်ကို ပြောလို့ဆိုလို့မရ၊ ကြာတော့ ကျန်းမာရေး အတော်ချို့ယွင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

စာကို ဖတ်သည်သာမက၊ စာကို တကုပ်ကုပ် ရေးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသေးသည်။ အစကတော့ ကျောင်းစာကို ရေးနေသည်ဟု သူမက ထင်မှတ်ရှာသည်။ နောက်မှ သူငယ်ချင်းတစ်စုက မောင်လှမြင့်အား စာရေးဆရာကြီးဟု နောက်ပြောင်ခေါ်တော့မှ၊ ဪ... ငါ့တူက စာရေးဆရာပါလားဟု သိရှာတော့သည်။

မောင်လှမြင့်က ပထမနှစ်တော့ စာမေးပွဲအောင်ပါသေးသည်။ နောက်နှစ်၌မူ မအောင်တော့။ ကျ၏။ ထပ်ဖြေ၍ မအောင်သောအခါ ကျောင်းကို လုံးဝ စွန့်လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

သူမကမူ တူတော်မောင်အား မိဘမဲ့ဟူသောအချက်ဖြင့် ပြော၍မရတော့သော်လည်း ကျွေးမွေးထားပါသည်။ မောင်လှမြင့်ကမူ စာကို ရေးချင်သည့်အခါရေး၍ ရသောငွေဖြင့် လုပ်ချင်တာကိုသာ လုပ်နေပါသည်။

နေရောင်က သစ်ပင်တွေနှင့် မြင့်မားသော အဆောက်အဦများပေါ်မှာသာ ကျန်တော့သည်။ မောင်လှမြင့်က မျှော်လင့်ကြီးစွာနှင့် အပြုံးအား စောင့်ကြိုနေလင့်ကစား မယဉ်နွယ်က ယခုထိ ပြန်မလာသေးပါ။ တခြားလမ်းကများ ပြန်သွားလေပြီလား။ အို... မဟုတ်နိုင်ပါ။ မိုးချုပ်နေ၍သာ ဖြစ်ပေမည်။ ဘယ်အချိန်ထိထိ စောင့်ကို စောင့်ရပေမည်။

လာပါတော့နော်... အပြာကလည်း။

(J)

“ကိုလှမြင့်...”

အသံကလေးက အေးမြသာယာပေမဲ့ သူက လန့်သွားသည်။ လည်ပြန်မဟုတ်၊ တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်မိလျက်သား ရှိသွားသည်။

မောင်လှမြင့်က ဝင်းဝဋ်ရပ်ကာ မြောက်ယွန်းယွန်းသို့ မယဉ်နွယ်အလာကို စောင့်ကြိုကြည့်နေရာမှ သူ့အားခေါ်သံ နောက်ကျောဘက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ သူက အသံကို ကျက်မှတ်မိခြင်းရှိ၍ တုန်လှုပ်ခြင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နောက်သို့ လှည့်မိလိုက်သည်။

“ကိုလှမြင့်...”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်ခြင်းကို ကြားရသည်။

ချစ်စဖွယ်အပြုံးကို ထုတ်လုပ်သူအပြာအား သူက စောင့်မျှော်နေစဉ် ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။ သူ၏ အရက်ရက်အလလက အသိအမှတ်ပြုပြီးသော ကိုးကွယ်ရှင်မဖြစ်သည်။

“ရွှေစင်ဦး...”

သူက ဖျစ်ညစ်၍ ခေါ်လိုက်သော်လည်း ခပ်တိုးတိုးသာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကိုးကွယ်ရှင်မကတော့ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ရွှေစင်ဦး၏အပြုံးက အေးစက်စက်ရှိသော်လည်း မက်မောဖွယ်ရာကောင်းသည်။

“ရသာတန်းဘက်က လှည့်လာတာ...”

ရွှေစင်ဦးက မိန်းမစီးဘီးလေးကို ဒေါက်ထောက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မမရီတို့ဆီကလား...”

“အင်း...”

“အိမ်ထဲမှာ ထိုင်ပါဦးလေ...”

မောင်လှမြင့်က ပြောရင်း သူမ၏ဘီးကို တွန်းကာ ဝင်းထဲဝင်သွားရာ ရွှေစင်ဦးက မိုးချုပ်နေပြီဟု ငြင်းဆန်ရင်းနှင့်ပင် ပါသွားလေသည်။

တကယ်ပဲ မောင်လှမြင့်က ဤသို့ ပြုစုရပေမည်။ သူက အပြာအား စောင့်မျှော်နေရာ ဆန့်ကျင်ဘက်မှ ရွှေစင်ဦးက ရောက်လာလေသည်။ မကြာခင် အပြာသည်လည်း ရောက်လာပေမည်ဖြစ်သော်လည်း စကားကောင်းကောင်း ပြောခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်သည့်အတူ သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိဘဲရှိသည်က ကောင်းပေမည်။ ဘယ်လိုကြောင့်မှ မဟုတ်သော်လည်း သူနှင့်အပြာ သိကျွမ်းသည်ကို ရွှေစင်ဦး မသိရှိစေလိုပါ။

“ထိုင်လေ ရွှေစင်ဦး...”

မောင်လှမြင့်၏ဒေါ်ဒေါ်က ဧည့်ခံလေသည်။ သူမက ရွှေစင်ဦးအား ကောင်းစွာသိလေသည်။ ရွှေစင်ဦးက ဤအိမ်သို့ သူ့တူ၏ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေအဖြစ်နှင့် အကြိမ်အတော်များများ လာဖူးခဲ့လေပြီ။ သူမက သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးကိုလည်း အနည်းအကျဉ်း ရိပ်မိသည်ရှိ၏။ ယခုတစ်လော မလာသည်မှာ ရက်တော်တော် ခြားသွားပေပြီ။

“မလာတာတော်တော်ကြာလို့ မောင်လှမြင့်တောင် မေးကြည့်မိသေးတယ်။”

“အဲ့တော့ သူက ဘာပြောလဲ...”

ရွှေစင်ဦးက နည်းနည်းစိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

“စာကျက်နေလို့ နေပါလိမ့်မယ်တဲ့...”

မောင်လှမြင့်က သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ... စကားပြောကြဦး၊ ဒေါ်ဒေါ် ကော်ဖီဖျော်လိုက်ဦးမယ်...”

“နေပေစီ... ခုပြန်မှာ၊ မီးတောင်လာနေပြီ...”

လမ်းမီးပွင့်လေးတွေက နီကြင့်ကြင့်ရီနေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ထသွား၍ ခဏကြာ သည့်တိုင်အောင် သူတို့နှစ်ယောက်က စကားမပြောမိကြသေး။ မောင်လှမြင့်က သူမ၏ အလှနှင့် အပြာ၏ အလှကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိသည်။

လှကြသည်ပင်၊ သို့သော် တသီးတခြားစီ လှကြသည်ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်က သခင်မလိုလှ၍၊ ကျန်တစ်ယောက်က အဂ္ဂမဟေသီလိုလှလေသည်။

မယဉ်နွယ်က ငြိမ်သက်စွာ လှသည်။ သူမ၏အလှက တည်ငြိမ်မှုရှိ၍ ကြည်ညိုဖွယ်ရာကောင်းလှသည်။ သခင်မများထွန်းကားသော ခေါ်မခေတ်က အလှဘုရားမသည် ထင်ရှားကျော်ကြားလှသည်။ ယနေ့ မယဉ်နွယ်က ထိုင်၍ ရှိခိုးဖွယ်ရာကောင်းအောင်လှသော သခင်မပင်ဖြစ်၏။

ရွှေစင်ဦးက ဆန့်ကျက်ဘက်ကျသည်။ သူမက တက်ကြွစွာလှသည်။ သူမ၏ အလှကို ခံစားရသည်က ရင်တဒိတ်ဒိတ် သွေးတခုန်ခုန်ရှိသည်။ မောလည်းမောသည်၊ သူမက တိုက်တွန်းဆော်သော လှခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ မက်မောမှုကို တက်ကြွစေသော အဂ္ဂမဟေသီ တင်မြှောက်သင့်သောအလှမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဘယ်သို့ပဲရှိရှိ၊ ရွှေစင်ဦးက မောင်လှမြင့်၏ အရက်ရက်အလလ ကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သော ကိုးကွယ်ရှင်မဖြစ်လေသည်။

“ကိုလှမြင့် နေမကောင်းဘူးလားဟင်...”

သူမက အင်မတန်ကြင်နာသော ခေါင်းစည်းဖြူနှင့် ဆရာမတစ်ယောက်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ သူက ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးသည်ကို အဖြေဖြစ်စေသည်။

သူမ၏ မေးခွန်းက သူ့အား သက်သက်စော်ကားသည်ဟု ယူဆသည်။ ခပ်မဲ့မဲ့လေးပြုံးသည်ကပင် အဖြေဖြစ်၍ နှုတ်မှတော့ ဘာမှပြန်မပြောချေ။

“နက်ဖြန် အားသလားဟင်...”

သူက ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ နက်ဖြန် အားသလားဟု မေးခြင်းက တစ်ခုခု

ခိုင်းစရာရှိ၍ မေးသည်ကို သူက သိပြီးဖြစ်၏။ သည်လိုပင် ရွှေစင်ဦးသည် ခိုင်းစရာရှိလျှင် ပေါက်၍လာတတ်သည်။ သူကလည်း ဘယ်တစ်ခါမှ ငြင်းလိုက်ဖူးခြင်းမရှိ၊ ငြင်းဆန်နိုင်အားလည်း မရှိပါ။ ယခုလည်း နက်ဖြန်ခါ အားသည်ဆိုလျှင် တစ်ခုခုကို ခိုင်းပေတော့မည်။

“မနက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့ထင်တယ်”

“အင်းပေါ့ ဒါကြောင့်မို့...”

ရွှေစင်ဦးက တစ်ခုခုကို ပြောတော့မည်ပြုပြီးမှ

“အားတယ်မို့လား...”

ထပ်၍မေးလိုက်သည်။

မောင်လှမြင့်က ထဘီပြာပြာလေးကို မြင်ယောင်မိပါသည်။ ဒီအချိန်လောက် ဆိုရင်ပဲ အပြာက သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားပြီးလောက်ပေပြီ။ ကနေ့ မတွေ့လိုက်ရသည်ကိုတော့ ရှိပါစေဦးတော့၊ နက်ဖြန် ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ သူမက ဈေးနားပေလိမ့်မည်။ ပြီးကျတော့လည်း သူက ဆံကျစ်နှစ်သွယ်နှင့် ညီမငယ်ငယ်များအားလည်း တွေ့လိုပါသေးသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ကိစ္စက အရေးမကြီးပါစေနှင့်ဟု ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဆုတောင်းနေမိသည်။

“ဘုရားကြီးသွားကြရအောင်... လိုက်မယ်မို့လား...”

တကယ်ကျတော့ အရေးမကြီးပေမင့် မငြင်းဆန်နိုင်။

“ဘယ်အချိန်လဲ”

“မနက်ပိုင်းပေါ့...”

အပြာက မမတစ်ယောက်သာဖြစ်ပြီး ရွှေစင်ဦးက ကိုးကွယ်ရှင်မဖြစ်ချေသည် မဟုတ်ပါလား၊ မနက်ပိုင်းသွားတယ်ဆိုတော့ နေ့လယ်ပြန်လာလျှင် သွားနိုင်သေးသားပဲ၊ တကယ်လို့ မနက်ဖြန်မသွားနိုင်လည်း နောက်ဥပုသ်မှသွားလျှင် ရတာပေါ့ဟု မောင်လှမြင့်က တွေးနေမိ၏။

ရွှေစင်ဦးက ပြုံး၍ အောင်မြင်မှုကို ဝင့်ကြွားနေသည်။ မောင်လှမြင့်က အစဉ်သဖြင့် သူမအား အရှုံးပေးနေရသည်ချည်းသာ။

“ရွှေစင်ဦးလာမှာလား... မနက်ကျတော့...”

“လာမှာပေါ့ စောင့်နေသိလား... အို မိုးချုပ်လှပါပြီကော”

“လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ....”

(၃)

ကျောင်းကြီးတက္ကသိုလ်မှ ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်ဖြစ်၏။

ရွှေစင်ဦးသည်ကား ယနေ့ ပညာတတ်သည်ဟုဆိုသည့် လူရွယ်များပါးစပ်တွင် ကိန်းအောင်းနေသော လှနတ်မိမယ်ဖြစ်ချေသည်။ လှပခြင်းအတွက် သက်သက် ကျော်ကြားသည်မဟုတ်လှ၊ ကျော်ကြားခြင်းလည်းရှိသော လှသည့် အမျိုးသမီးပါ။

ရွှေစင်ဦးက အလှအပအတွက် သက်သက်ကျော်ကြားနိုင်ရန် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် အလှပဆုံးသော ကျောင်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အလှပဆုံးသော ကျောင်းသူဟူ၍လည်း ရှိချင်မှ ရှိပေမည်။ အလှဆုံးသောကျောင်းသူဟူသည်ကို ရွှေစင်ဦးကိုယ်၌ကလည်း လက်ခံခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါ။

“ဘယ်အမျိုးသမီးကိုမှ ရွှေစင်ဦးထက်လှတယ်လို့ အသိအမှတ်မပြုနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလည်း ရွှေစင်ဦးလောက် မလှဘူးလို့ မဆိုချင်ပါဘူး”

မယ်တက္ကသိုလ်ရွေးပွဲသို့ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ရွှေစင်ဦးအား သူငယ်ချင်းများက တိုက်တွန်းသောအခါ ဤသို့ပြန်ပြောကာ ငြင်းဆန်လေ့ရှိပါသည်။ သူမက နံပါတ်စဉ် ထိုးပေးသော မယ်တက္ကသိုလ် ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ စသည်တို့ကို ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်နှစ်သက်မှု ရှိဟန်မတူပေ။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရှိ မြောက်မြားလှစွာသော ကျောင်းသူလှလှလေးများတွင် ရွှေစင်ဦးတစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် တစ်ပါးကျောင်းသူ လှလှလေးများထက် ရွှေစင်ဦးက ပိုမိုကျော်ကြားသည်ကိုတော့ ရိုးသားစွာပဲ ကြားက ဝန်ခံကြရပေမည်။ သူမ၌ ကျော်ကြားရမည့် အကြောင်းရင်းများကလည်း ရှိလေသည်။

“ရွှေစင်ဦးက ဖော်ရွေတယ်”

သည်အချက်သည် လှသော မိန်းကလေးအတွက် အတော်ပင် အရေးကြီးလေသည်။ လှ၍ မာနကြီးသည်ဆိုခြင်းက အလှ၏ တန်ဖိုးကို လျှော့ပစ်သည်နှင့် အတူပင် ဖြစ်၏။ ရွှေစင်ဦးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းလေရာ ပညာတတ်ဆိုသူတို့၏ အသုံးအနှုန်းအားဖြင့် ဆိုရှယ်ကျသည် ဆိုစမှတ်ရှိ၏။

“အို... ရွှေစင်ဦးကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ချစ်တာပါပဲ”

သူမ၏ ရာဇဝင် တက္ကသိုလ်ကဏ္ဍတစ်လျှောက်လုံး သည်စကားလေးကို ပြော

လာခဲ့သည်။ သူမကို ခေါ်၍မရသူအချို့ကတော့ အိုက္ခာ အလကားပါ။ ဒီကောင်မက ဘယ်သူ့ကိုမဆို ချစ်ပါတယ်ဆိုတာနဲ့ ပေါတာတွေကို လှိမ့်နေတာပါဟု ပြောကြလေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက ဖော်ရွေ၍ အားလုံးသော ကျောင်းသားများလောက်ကို သိ၍ အားလုံးသော ကျောင်းသားတို့ကလည်း သူမအား သိကြလေသည်။

ပြေးခုန်ပစ်ကစားပွဲများတွင် ရှေ့တန်းမှပါဝင်သည်က သူမ၏ ကျော်ကြားမှုကို ပိုမို၍ မြင့်မားစေသည်။ တက္ကသိုလ်တွင် ရေပန်းစားနေသော ဟိုအသင်းဒီအသင်း များတွင် အမှုဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်းက သူမအား လူတိုင်းက သိကျွမ်းစေသည့် နည်းပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေစင်ဦးက သူမ၏ ကျော်ကြားမှုအတွက် ဒီမိုကရေစီပညာရေး တိုက်ပွဲကို ခေါင်းဆောင်နေသော ကျောင်းသားသမဂ္ဂတွင်လည်း ရွှေစင်ဦးနီအမည်ကို ခံယူရင်း ပါဝင်လေသေးသည်။

ရွှေစင်ဦး၏အလှ တက္ကသိုလ်တွင်သာမက အထက်တန်းကျောင်းများနှင့် မြို့ထဲ အထိ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလေသည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်သင်တန်းကိုတက်ကာ ရှေ့နှစ်တွင် တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ရန် အားခဲထားကြသော ကျောင်းသားတို့သည် တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ အဘယ် မျှလှပသော ကျောင်းသူမများအား တွေ့ရပါမည်လဲဟု လေ့လာရန်နှင့် တက္ကသိုလ်သို့ အလည်လာကြသောအခါ ကျော်ကြားခြင်းရှိလှသော ရွှေစင်ဦးကိုသာ အရင်ဆုံး မေးမြန်းရှာဖွေကာ သူမ၏အလှကို ဖူးမြော်ကြလေသည်။

ကျော်ကြားခြင်း ကြီးမားလှသော ရွှေစင်ဦးက နှင်းကျရာသီညတစ်ညဦးဝယ် မန္တလေးမြို့၏ အဓိကလမ်းပေါ်ဝယ် မိန်းမစီးစက်ဘီးကလေးကို ညင်သာစွာ နှင်းလျက် ရှိသည်။ သူမဆားမှ ကျော်ကြားမှုလမ်းကြောင်းဝယ် စမ်း၍လျှောက်သော စာရေးဆရာ လေးတစ်ယောက်က ရွှေစင်ဦးအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါလာလျက်ရှိလေသည်။

“ကိုလှမြင့်”

“ဟင်... ရွှေစင်ဦး”

ယှဉ်၍သွားရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ငဲ့စောင်းကြည့်မိကြသည်။ သူမက အေးသက်သာစွာရှိပြီး သူက အနည်းငယ် မငြိမ်မသက်နိုင်သည်။

“ကိုလေးမြင့် ရွှေစင်ကို စိတ်ဆိုးနေသလား”

ရင်းနှီးခြင်းသဘောဖြင့် ‘ကိုလေးမြင့်’ ‘ရွှေစင်’ စသည့် အသုံးအနှုန်းများကို သုံးတတ်လေ့ရှိပါသည်။ မောင်လှမြင့်က သက်ပြင်းတစ်ချက်သာ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပါ သည်။

“စိတ်မဆိုးလည်း စိတ်ဆိုးလောက်တယ်ပေါ့လေ၊ ရွှေစင်ရဲ့စေတနာက မှန်ကန် ပေမဲ့ လုပ်ဟန်တချို့ မှားယွင်းပေတာကိုး”

သူမက ညှိုးငယ်စွာပြောလိုက်ရာ သူက ရင်ထဲဝယ် နှစ်ဆို့သွားသည်။ လွန်ခဲ့ သည့် နှစ်ပတ်ခန့်က သူနှင့် ရွှေစင်ဦးသည် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရန် ချိန်းဆိုခဲ့ကြလေ သည်။ သွားကြတော့မည်လုပ်ခါမှ ဂျစ်ကားလေးနှင့် ကပ္ပတိန်ကြည်လေး ရောက် လာကာ သူမအား မေမြို့သို့လိုက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်ကြည်လေးမှာ တခြားအမျိုးသမီးအဖော်တွေ အများကြီး ပါလာတယ်လေ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးတွေရှေ့မှာ ရွှေစင်က မလိုက်ဘူးလို့ ပြောလိုက်လျှင် သူ့ခမျာ အရှက်ရမယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ရွှေစင်က ငြင်းပါသေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှ သာ...”

ကပ္ပတိန်ကြည်လေးမှာ ရွှေစင်ဦးအား မျှော်လင့်နေသော တပ်မတော်သား ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ တက္ကသိုလ် ဒီဂရီရပြီးခါမှ စစ်ထဲဝင်သွားသော ကြေးရတတ်၏သားတစ်ဦး ဖြစ်သေးသည်။ အလားအလာနှင့် လူခန့်ချောတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်၏။ ရွှေစင်ဦးကလည်း တော်တော်ပဲ အရေးဦးစားပေးလေသည်။ မောင်လှ မြင့်ကတော့ သည်အချက်တွေထောက်၍ ဖြေ၍မရနိုင်သည်သာရှိလေသည်။

“ပြီးတော့ ကိုလေးမြင့်က လူရင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်လေ၊ သူစိမ်းကိုဆိုတော့ ပိုအားနာရမယ်မဟုတ်လား၊ အို... ကိုလေးမြင့်က ရွှေစင်ကို စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်...”

“ဝမ်းနည်းတာ တစ်ခုပါပဲ...”

မောင်လှမြင့်က ဒါပဲပြောနိုင်၏။ သူမ၏ဖြေရှင်းချက်က ကျေနပ်စရာ ကောင်း သည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ သူက ပြေလည်ရပေမည်၊ သူက ပြေလည်ခဲ့ရဖူး ပေါင်းလည်း များလှပေပြီ။ နောက်ဆုံး တစ်ခုပဲတတ်နိုင်သည်။ အဲဒါက ကြေကွဲဝမ်း နည်းခြင်းပင်။

“အို ဘာလို့ဝမ်းနည်းရမှာလဲ ကိုလေးရာ၊ ရွှေစင်ကိုချစ်ရင် ဒီစကားမျိုး မပြော စမ်းပါနဲ့”

မောင်လှမြင့်က မနေ့ကညွှန်ဆိုလျှင် တုပြိုင်နှိုင်းရာကင်းသော ပြာမေလှကို

လိုက်၍ပို့ခဲ့ရပြီး ယနေ့ည၌တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်၌နေသော သက်နှင်းရွှေစင်ဦး အား လိုက်ပို့နေရချေပြီ။ မနေ့ညက ရယ်မောခြင်း၏အစဖြစ်ပြီး ယနေ့ညက ငိုရှိုက်ခြင်း ၏အဆုံးဖြစ်လေသည်။

နှင်းကျငွေမှုန်ည။

စစ်ကိုင်းတန်းရှိ ဝတ်လုံတော်တစ်ဦး၏ တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူတို့က ရပ်လိုက်ကြသည်။ သူမက တိုက်ဝမှ လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ အိမ်သားတစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။

“မနက်ဖြန်ခါ စောင့်နေနော်...”

မောင်လှမြင့်က မကြားနိုင်လောက်အောင်ဘဲ ပြန်သွားနှင့်လေပြီ။

(၄)

ဒေါ်ဒေါ်က ကြွေလေ့ထဲတွင် ကြွင်းကျန်နေသေးသော ထမင်းလုံးများကို ကျေးငှက်များစားနိုင်ရန် ပက်လိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။ ဆွမ်းတော်ပင်ကုန်လေပြီ။ မောင်လှမြင့်က လက်မှနာရီကို မြှောက်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

ကိုးနာရီထိုးတော့မည်။

ရွှေစင်ဦးက ရောက်ရှိမလာသေးပါ။ သူက စောစောကတည်းက စောင့်၍ နေရ၏။ ယနေ့ မအား၍ မလာနိုင်ဆိုသည်ကို မယဉ်နွယ်အား သွား၍ ပြောလိုက်ချင် သည်ကိုပင် သူမ လာလျှင် မတွေ့မည်စိုး၍ မသွားရပေ။ မနေ့ကမနက် လာမည်ဟုသာ ပြောသွားသည်။ သူ့ကိုယ်၌ကလည်း ဘယ်အချိန်လဲဟု တိကျမှုကို မဖော်ထုတ်လိုက်မိ။

အထူးသဖြင့်လည်း သူက စောင့်၍နေရခြင်းများကို စိတ်မရှည်နိုင်၊ တစ် ကြိမ်က စစ်ကိုင်းမှပြန်လာရာ ကားဆိပ်၌ ကားတစ်စင်းသာရှိပြီး လူစောင့်နေသဖြင့် ထွက်နိုင်ခဲ့လှ၏။ ဒီကားတစ်စင်းသာရှိတော့၍ သူထွက်မှသာ ရောက်နိုင်၏။ သို့သော် မောင်လှမြင့်က စောင့်မနေ၊ ခြေကျင်လျှောက်သွား၏။ တစ်မိုင်လောက်လျှောက်မိမှ စောစောကကားမိလာ၍ တက်လိုက်သွားရသည်။ စောင့်နေရသည်ဖြစ်စေ၊ သွားသည် ဖြစ်စေ၊ ဒီကားနှင့် ဒီအချိန်တွင် ရောက်မည်သာဖြစ်ပါလျက် သူက မစောင့်ခဲ့ချေ။

ရွှေစင်ဦးအား စောင့်ရင်း မယဉ်နွယ်ကို တွေ့သောအခါ ဘယ်ကဲ့သို့ ညာရမည် ကို စဉ်းစားနေလေသည်။ အိမ်က ခိုင်းလိုက်သဖြင့် စစ်ကိုင်းသွားနေရ၍ မလာဖြစ်ဟု ပြောမှပါပဲ။

ရွှေစင်ဦးက လာနိုင်ခဲ့၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းအောင် စောင့်နေရသော်လည်း သူက ကျိန်ဆဲခြင်းမရှိပါ။ သူ၏ ကိုးကွယ်ရှင်မဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား၊ တကယ်တော့ သူက သူမအတွက် အသက်ရှင်နေသည်ဖြစ်၍ သူမအား ခဏတာမျှ စောင့်နေရသည်ကို ဘာများ ငြူစရာ လိုပါသေးသလဲ။

တစ်ခါတစ်ရံရော ကာလကမှ မောင်လှမြင့်က ပြည်သူလူထုအတွက် အသက်ရှင်ခဲ့၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီပညာရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေရသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်ဖူး၏။ ထိုသို့ ကျောင်းသားအရေးကို ဆောင်ရွက်နေရင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကို လုပ်အားကူပေးသော ရွှေစင်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ပြည်သူလူထုအတွက် အသက်ရှင်ရင်း သူမအား သိခဲ့ရပါလျက် ယနေ့ သူက သူမအတွက် အသက်ရှင်နေလိုက်ပါသေးသည်။

ယနေ့ကာလ၌မူ မောင်လှမြင့်က ရွှေစင်ဦးတစ်ယောက်အတွက်သာ အသက်ရှင်နေ၍ ပြည်သူလူထုနှင့် ကျောင်းသားထုအား မေ့လျော့ထားလိုက်လေပြီ။ သူ၏ ရဲဘော်များက ကြိုးစား၍ အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေး၍မရသည့်အဆုံး၌ သူ့အား ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ရဲဘော်တစ်ယောက်အနေနှင့်သာ အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ကြတော့၏။

သို့သော် ရွှေစင်ဦးက သူ့အတွက် အသက်ရှင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

သူက သမဂ္ဂကိစ္စများအတွက် တွဲဖက်ကာ သူမနှင့် တာဝန်များများ ထမ်းဆောင်မိသောအခါ တော်တော် ကျွမ်းဝင်လာလေသည်။ သမဂ္ဂကိစ္စအပြင် စာပေရေးရာတို့ကိုလည်း ဆွေးနွေးလာကြသည်။ ရွှေစင်ဦးက 'နေ့ကျောင်းသူ' နံရံကပ်စာစောင်အယ်ဒီတာဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခင်မင်လာသည်နှင့်အမျှ ရပ်ရှင်နှင့် အခြားနေရာများသို့ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ပျော်၍ရွှင်၍ ရယ်နေကြသည်။ ရယ်မောခြင်းသည် သူမအား ချစ်ရေးဆိုမိသောနေ့မှာ ရပ်သွားလေသည်။ ရွှေစင်ဦးက သူ့အတွက် အသက်ရှင်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူကသာ ရွှေစင်ဦးအတွက် အသက်ရှင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ငိုကြွေးခြင်းနှင့် မျက်ရည်ကို ယနေ့ထိပဲ သူက ခုံမင်နေကာ မစွန့်နိုင်ဘဲ ရှိတော့၏။

သက်နှင်းရွှေစင်ဦးက လာနိုင်ခဲ့၍ ဆောက်တည်ရာမှ ရပါစေတော့ဟု သူက စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း စောင့်နေလေသည်။ သူမထံသာ စိတ်စောနေ၍ စာထဲ၌

စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိလှသော်လည်း စာအုပ်မှာ ကောင်းမွန်လှသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

ဘယ်မျှကြာသွားသလဲမသိ။

“စာရေးဆရာကြီး စောင့်ရတာ ပျင်းပြီလား”

သူက ဒီတော့မှ စာအုပ်ကိုဖယ်လိုက်ကာ သူမအား စောင့်မျှော်နေကြောင်း ပြန်၍ သိလာရသည်။

“လာတော့ လာသေးတယ်ကိုး”

ရွှေစင်ဦးက အိမ်ထဲမဝင်၊ အပြင်မှ ဘီးကိုမှီရပ်နေရာ မောင်လှမြင့်က သူမထံသို့ လျှောက်သွားရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မလာဘဲ နေပါ့မလဲ၊ ချိန်းထားတဲ့ဥစ္စာ”

“နောက်ကျတာသာရှိမယ်”

“အို ဒါက ရွှေစင်လာမယ်လုပ်တုန်း ဧည့်သည်တွေရောက်လာလို့”

“ယောက်ျားဧည့်သည်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား...”

“ဟင်... သူက သဝန်တိုပြန်ပြီ...”

ရွှေစင်ဦးက မျက်လုံးလေး ချိပင့်ပြောလိုက်ရာ အင်မတန်မှ ချစ်စရာကောင်း သည်ဟု သူက စိတ်ဝယ် မှတ်လိုက်သည်။

ရွှေစင်ဦးက လုံချည်စိမ်းကလေး ဝတ်ထားသည်။ အစိမ်းက မြက်ခင်းဆန်၍ အဖြူပန်းခက်နွယ်လေးတစ်ခက်က ခပ်ယဉ်ယဉ်လေး တစ်ပတ် ကြောင်လိမ်ကျော့၍ ရစ်နေလေသည်။ အင်္ကျီက နိုင်လွန်လက်တိုဖြစ်ပြီး အနားစဝယ် အစိမ်းဖတ် ကွပ် ထားသည်။

ရွှေစင်ဦး၏အလှက အမျိုးသားမဆန်၊ နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုများ ကျူးကျော် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နီထွေး၍ ပွင့်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးက အေးသောရာသီဝယ် နမ်းချင့်စဖွယ်၊ ဝိုင်းသောမျက်လုံးမှာ ကလေးဆန်မှု၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်လေ သည်။ မျက်လုံးက ရယ်နေသည်ဟု ပြောလောက်သည်။

ပုလဲပုတီးဖြူဖြူလေးက သွယ်လာကာ ဝါဝင်းသောလည်တိုင်ဝယ် ကြော့ရှင်း လှပေသည်။

သူမ၏အရပ်က အနောက်တိုင်းသူလိုမြင့်၍ ကိုယ်ကာယအချိုးအစားသည် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်တစ်ဦးအား စေ့ဆော်မှုကိုလည်းကောင်း၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဦးအား

တိတ်တဆိတ် ငေးသွားစေရဖို့လည်းကောင်း တိုက်တွန်းနိုင်အောင် တက်ကြွမှုရှိလေသည်။

သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းက လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းလေသည်။

“ကဲ... သွားဖို့ အဆင်သင့်ပဲလား...”

“မနက်အစောကြီးကတည်းက အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ၊ ခု ဘယ်နှနာရီရှိပြီလဲ၊ တစ်နေရာသွားချင်တာတောင် မသွားရဘူး...”

“သနားစရာနော်...”

မောင်လှမြင့် ကြောင်သွားသည်။ ရွှေစင်ဦးက ကိုယ်လေးလှုပ်ယမ်းကာ ရယ်လိုက်မှ ရောယောင်ရယ်လိုက်ရသည်။

မောင်လှမြင့်က အင်္ကျီအဝါလေးကိုဝတ်ကာ လုံချည်အကွက်စိမ်းကလေးကို ခပ်ရှည်ရှည်ဝတ်ထားသည်။ သူက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခပ်ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါဘူး... သူတို့ယောက်ျားတွေက ဘာလို့ လူကို စိုက်စိုက်ကြည့်ကြတာလဲ...”

မောင်လှမြင့်က ငေးမောကြည့်နေ၍ သူမက နှစ်သက်သော်လည်း မကြိုက်သလိုဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“လှလို့ပေါ့”

“သူတို့ ဒါပဲပြောတတ်တယ်... ကဲ သွားဖို့”

“ကျောင်းကိုများ ခြေဦးတောင် မလှည့်တော့ဘူး...”

ကားနှင့်မြင်းလည်းကို ရှောင်လိုက်ကြရာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဖြစ်သွားကြရာမှ မောင်လှမြင့်က နင်းလိုက်ရင်း သူမ၏ ညာဘက်မှ ပြန်ယှဉ်အလိုက်တွင် ရွှေစင်ဦးက စောင်းငဲ့မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျောင်းကြီးတက္ကသိုလ်ကိုလား... ဘာလုပ်ဖို့များ လာရဦးမှာလဲ...”

“အို... အနည်းဆုံး ရွှေစင်ကိုတွေ့ရအောင် လာဦးပေါ့”

“အရင်တုန်းက လာတယ်မဟုတ်လား... ရှေ့လည်း ရွှေစင်ကို တွေ့ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်မဆိုလာမှာပေါ့...”

“အလကားပြောတာပါ၊ ရွှေစင်ကိုတွေ့ရဖို့ ကျောင်းကိုမလာပါနဲ့၊ ကလပ်စ် တက်ရအောင် လာပါ...”

မောင်လှမြင့်က ဘာမျှပြန်မပြော၊ ထဘီပြာနှင့် ကလေးမငယ်လေးတစ်ယောက် ကိုမြင်မိ၍ မယဉ်နွယ်အား သတိရမိသည်။ စစ်ကိုင်းသွားတယ်လို့ အပြာကို ညာမပြော တော့ဘူး။ ရွှေစင်ဦးနှင့်သွားတယ်ဆိုတာ ပြောမယ်၊ အားလုံးပြောမယ်၊ မမတစ်ယောက် ကို တိုင်ပင်သင့်တယ်လေ၊ မောင်လှမြင့်က အကြံသစ်ကို တွေးမိ၏။

“မတ်(ချ်) မှာ ဖြေမယ်မဟုတ်လား...”

“ဟင့်အင်း...”

“ဘာလို့မဖြေရမှာလဲ၊ တစ်ဘာသာပဲ ကျန်တော့တာပဲ...”

“အို ကိုယ့်အဖို့ ဒီစာမေးပွဲအောင်လို့တော့ ဘာများ မျှော်လင့်ချက်ရှိမှာမို့လဲ...”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲ... ဒီဂရီရပြီးတဲ့နောက်ဆိုရင် အမျိုးသမီးတွေကို ဝိုင်းနေ မှာပဲ...”

“အို ကိုယ်က ရွှေစင်ကိုသာချစ်တာပဲ...”

“ကိုလေးမြင့်အဖို့ ရွှေစင်ထက်သာတာ တွေ့ရနိုင်ပါတယ်...”

“ရွှေစင်ကိုပဲရချင်တယ်”

“ကဲ... တော်ကြစို့၊ ဒီစကားတွေ ရောက်လာပြန်ပြီ...”

သူက ဘီးကို ဓာတ်ရထားလမ်းကြောင်းထဲ ကျမည်စိုး၍ ထိန်းလိုက်ရင်း။

“ဒါတွေမပြောရင် ဘာတွေပြောရမှာလဲ...”

“အို... ပြည့်လို့၊ တခြား ရိုးရိုးအကြောင်းတွေပြောပေါ့...”

သူမက မျက်ဆန်နက်ကလေးကို အစွန်းသို့ကပ်ကာကြည့်ရင်း...

“ဟော ဟိုမှာကြည့်စမ်း... ကြောင်လေးလှလိုက်တာ...”

မောင်လှမြင့်က သူမပြောဆိုရာ အကြောင်းသစ်ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ချစ်ရေး ပြောကြားမှုများမှတစ်ပါး စကားသို့ တိတိလင်းလင်း ပြောင်းလဲပစ်သည့် သူမအား လည်း စိတ်မရှိပါ။ သူမသည် အမြဲပင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာခန်းသို့ ရောက်လာလျှင် စကား လွှဲပစ်တတ်လေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ပါ။ တိတ်တိတ် ကလေးပင် နေလိုက်ပါတော့သည်။

“ဟေး ဘယ်သွားကြမလို့လဲ....”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူနှစ်ဦးက သူတို့အား ပြိုင်တူ လှမ်းမေးလိုက်ကြသည်။ သည်တော့မှ သူတို့သည် သူတို့၏ လှုပ်ရှားနေမှုကို သတိရကြသည်။

“ဘုရားကြီး...”

ပြိုင်တူပင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦးက ရယ်သွားကြလေရာ ရွှေစင်ဦးက သူ့အား လှောင်သည်ဟု ယူဆကာ နက်ဖြန်ခါ ကျောင်းကျမှ ရန်တွေ့မည်ဟု တေးထားလိုက်၏။ မောင်လှမြင့်ကမူ သူ့အား ပေါတာတစ်ယောက်အနေနှင့် လှောင်သွားသည်ဟု အောင့်သက်သက်ရှိလေသည်။

သည်လိုပင် သူတို့အား မြင်ကြသည့် မသိသောသူများကလည်း သူတို့အား အတင်းပြောကြသည်ဟု ယူဆနေကြ၏။

သူတို့သည် ရဟိုင်းဈေးကို ဖြတ်လွန်ပြီးသော မကြာသောအချိန်တွင် ဘုရားကြီးသို့ရောက်ပေမည်။

ဆယ့်တစ်နာရီနီးနီးရှိသော်လည်း ဆောင်းတွင်းဖြစ်၍ နေက နွေးရုံပဲရှိပါသည်။ သူတို့က ဘီးကို ခပ်မှန်မှန်စီးသွားလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့သည် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော ယာဉ်များကို ရှောင်ရှားရင်း သူငယ်ချင်းများအကြောင်းနှင့် ယခင်ရက်များက လှုပ်ရှားမှုများကို ပြန်ပြောလျက်ရှိကြ၏။

ဘုရားကြီးသို့ လိပ်ကန်အနီးလမ်းမှဝင်၍ စက်ဘီးများကို ဆိုင်မှာ ဖိနပ်များနှင့် အတူ အပ်ထားခဲ့ကြသည်။ ဘုရားကြီးသို့ စောင်းတန်းတစ်လျှောက် ဝင်သွားရာ ဘေး၌ မြန်မာမှုဆန်သော အရုပ်များနှင့် နိဗ္ဗာန်ကုန်များကို တွေ့ရှိရသည်။ ပန်းနှင့် ရွှေဆိုင်ရောင်းသူများသည် ဝယ်ယူသူများအား ဖက်တော့မလောက် အတင်း ရောင်းနေကြသည်။ သူကတော့ စိတ်ပျက်မှုရှိလှသည်။ ရွှေစင်ဦးနှင့်မို့သာ သူက လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ကာ ငြီးစိစိအနံ့ကြီးကလည်း နံလိုက်ပါသေးသည်။ လင်းနို့ဇော်လားပဲ။

ဘုရားဖူးများက များလှသည်။ မီးပူဇော်ထားသော တန်း၏ ဟိုဘက်မှာ ရွှေစင်ဦးက ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ရှိခိုးကြရအောင်...”

သူမက လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးနေချိန်ဝယ် သူက ဘေးမှ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

“ခရစ်ယာန်မို့လား...”

ထို့နောက်တော့ သူတို့က ဟိုမှဒီမှ လျှောက်ကြသည်သာ။ ဈေးသည်တွေက တော့ သူတို့ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ တီးတိုးပြောပြောကြသည်။ ဒါကိုသိလေ မောင်လှမြင့်က စိတ်မှ အခံရခက်လေခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရွှေစင်ဦးကတော့ ဘာမှမသိသလို ရွှင်ပျလှချေ၏။ ရယ်ကာမောကာပြော၏။ ကြေးရုပ်ကြီးတွေကို မျက်စိနှိုက်၏၊ ဗိုက်ထိုး၏၊ ပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းထိုးသည်။

မောင်လှမြင့်က သူမသွားလေရာ လိုက်နေရ၏။ လိပ်ကန်သို့သွား၍ လိပ်စာ ကျွေး၏။ အာနန္ဒာသို့သွား၍ အရပ်ရှည်အောင် မော်ဖူးကြသည်။ မောင်လှမြင့်ကတော့ ရွှေစင်ဦး ဘုရားကြီးသို့ ဘာလာလုပ်သည်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ ပြန်မယ်ဆိုတော့ ဝမ်းသာသွားသည်။

သူက ရွှေစင်ဦးအား အိမ်ပို့ပေးပြီးလျှင် အပြာထံသို့ သွားမည်ဟု အောက်မေ့ ၏။ သို့သော် မြို့ထဲရောက်တော့ သူမက ဘိုင်စကုတ်ကြည့်ချင်သည်ဆို၍ ညနေ သုံးနာရီခွဲမှ သူမအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရတော့၏။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မပြန်ရသေးဘဲ သူမက စန္ဒရားတီးပြနေသည်။ သူက ဂီတကိုပင် မုန်းသွားမိသည်။ ညနေ ထမင်းစားပြီး၍ တိုက်မှထွက်လာတော့ လမ်းမီးပင် လင်းနေလေပြီ။

ဒီတော့ မောင်လှမြင့်က ကျုံးဘေးမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။

ယုမမနွယ်

နှုတ်မှတော့ ဘယ်လိုမှ အသံမထွက်လိုက်။

ချက်ချင်းတော့ ပြေးသွားမိသည်။ မောင်လှမြင့်က ဖတ်နေလျက်တန်းလန်း သတင်းစာကိုမှ ချမထားခဲ့မိ၊ ကတိုက်ကရိုက်ပင် လမ်းမဘက်သို့ ပြေးသွားလေ၏။ လမ်းမပေါ်ရောက်သောအခါ လဲနေသော မိန်းမစီးဘီးကလေးကို မထူလိုက်လေပြီ။

“ထ... ထ ညီမလေး ဘယ်နာသွားသေးလဲ...”

သူက တကယ့်ကြင်နာမှုဖြင့် မေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးငယ်ငယ်သည် အနည်းငယ် ရှက်နေဟန်ရှိပြီး ကြိုးစားပြုံးကာ ထလိုက်လေသည်။

မောင်လှမြင့်က အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တစ်ယောက် လမ်းမပေါ်ဝယ် ဘီးနှင့် လဲသည်မြင်၍ ပြေးကူထူမပေးခြင်းဖြစ်၏။ ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ထားကာ အဖုံးနှင့် တခြားစီ လွင့်စဉ်သွားသော ဒန်ရောင် လက်ဆွဲချိုင့်ကလေးကို လိုက်ကောက်လိုက်၏။

အမျိုးသမီးငယ်ငယ်သည် နာသွားဟန်ရှိသော်လည်း ဖုံးကွယ်ထားဟန်ရှိ၏။ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ရှက်သွေးသာ လွှမ်းနေသည်။ ပေနေသောဖုံများကို လက်ဖြင့် အသာ အယာ တောက်ခါနေလေသည်။ မောင်လှမြင့်က ခုမှ သတိပြုကြည့်မိရာ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်သည် ထဘီစိမ်းဝတ်ထားလေသည်။ အစိမ်းမှာ စိုပြည်၍ လှသည်။

“ညီမလေးက တိုင်းချစ်ကျောင်းသူနဲ့တူတယ်...”

“ကျွန်တော့်လုံချည် ကြည့်ပြောတာမဟုတ်လား...”

သူမက ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ သူက သူမ၏ စိမ်းသောထဘီကိုကြည့်ကာ ခန့်မှန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တိုင်းချစ်ကျောင်းသူများသည် စိမ်းသောထဘီကို ဝတ်ကြပါ၏။

“အေးပေါ့ မင်းတို့ကျောင်းက ဒီလိုထဘီမျိုးပဲ ဝတ်တယ်မဟုတ်လား...”

“အို... ထဘီစိမ်းကို ဘယ်သူမဆို ဝတ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တိုင်းချစ်ကျောင်းသူပါပဲ...”

အမျိုးသမီးငယ်ငယ်က မခိုးမခန့်လေးပြုံးကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဒါတွေက ပင် ချစ်စရာကောင်းခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ကြောင့် သူက ညီမလေးတွေကို ချစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမလို ၁၁ နှစ် ၁၂ နှစ်အရွယ်လေးများသည် ကလေးဆန်၍ အမျိုးသမီးလည်း ဆန်လေသည်။ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်သွယ်နှင့် ဖဲစည်းကြိုးလေးသည် မာလာရီအင်္ကျီလေးနှင့် ထာဝရ မိတ်ဆွေဖွဲ့နေသည်။

“ဘာသွားဝယ်မလို့လဲ...”

အမျိုးသမီးလေးသည် စက်ဘီးဒေါက်ကိုဖြုတ်ကာ မှီရပ်နေသဖြင့် သူက ချိုင့်ကို လှမ်းပေးရင်း မေးလိုက်သည်။ သိကျွမ်းရင်းနှီးမှုကို ရှာကြံနေ၏။

“ဆန်ပြုတ်သွားဝယ်မလို့ ဘွားလေးဖို့”

သူမ၏ မျက်နှာက ယဉ်ပြီး လှသည်။ ကြီးရင် လှဦးမည့်ကလေးမလေးပဲ၊ ထို့ထက် သူက အမျိုးသမီးလေး၏ မျက်နှာကို မြင်ဖူးသလို စိတ်ဝယ် ဇေဝေဝါရှိနေသည်။ သို့သော် ဖော်၍မရ။

“ညီမလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မေသန်းတဲ့... ကိုလေးကရော”

“လှမြင့်၊ ကျောင်းလာရင် မေသန်းကို တွေ့မယ်နော်...”

သူမက ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှတန်းလဲ...”

“၅ တန်း...”

သူက သူမမျက်နှာကို မြင်ဖူးသည်ဟု ထင်၍ ကြိုးစားဖော်ကြည့်ပါသေးသည်။ မရ။

“သွားတော့မယ်ကိုလေးရာ... မေသန်းထွက်လာတာ ကြာသွားပြီ”

“လာလည်မယ်... စောင့်နေနော်...”

ညီမလေးတစ်ယောက် ချစ်စရာတော့ ရပြန်ပါလေပြီ။

(၅)

ကလာပ်စည်းလေးတွေ ငြိတွယ်ပေါင်းစပ်ခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု တည်ဆောက်မိခြင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တစ်စက်က မောင်လှမြင့်အဖို့ ကလာပ်စည်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။ တကယ်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် မျက်ရည်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝသည်သာလျှင် မျက်ရည်ဖြစ်၏။ သူက ငိုပြီးရင်းငိုရင်းနှင့် သူ့ဘဝကို ငိုရှိုက်ရင်းသာ အချိန်ကုန်ဆုံးစေခဲ့ရသည်။

ကြောက်အားလန့်အားငိုရင်းနှင့် လူ့လောကထဲ သူက ရောက်လာရပြီးနောက် အသက်ရှင်ရေးအတွက် အလိုမပြည့်မှု၊ တောင်းဆိုမှုတို့ကို မိဘများကတစ်ဆင့် လောကကြီးနှင့် ထိတွေ့ရန်ကန်ကာ ငို၍လာခဲ့ရပေသည်။ နောက် မိဘနှစ်ပါး သေဆုံးသွားကြပြန်သောအခါ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ငိုမဆုံးရှိခဲ့သည်။ ၁၅ နှစ်သားဝယ် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်၍ ကျောင်းကြီးတက္ကသိုလ်သွားရန် မြစ်ကြီးနားမြို့အား စွန့်ခွာလာခဲ့ရသောအခါ မပွင့်လင်းကြပြီး ငယ်လည်းငယ်ကြသေး၍သာ သမီးရည်းစားမဖြစ်ခဲ့ရသော နိနီအား ဖက်၍ ငိုခဲ့ရပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံးနှင့် မန္တလေးရောက်သည်အထိပင် အငိုမရပ်ခဲ့ပေ။ မျက်ရည်က တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ကျခဲ့ရသည်။

တက္ကသိုလ်၌ ရွှေစင်ဦးအား တွေ့မှပင် သူက နိနီအတွက် ငိုခြင်းကို ရပ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူသည် ကိုးကွယ်ရှင်မ ဖြစ်လာပြန်သောအခါ သူက သက်နှင်းရွှေစင်ဦးအတွက် ဆက်၍ မျက်ရည်ကျရပြန်လေတော့သည်။ ငို၍ ငို၍ပင် မဆုံးနိုင်လေကာ ငိုရှိုက်ရင်းများ သေသွားမည်လားမသိ။

သူက ရွှေစင်ဦးအား သတိရလေတိုင်း အသည်းထဲတွင် နာကျင်လာကာ မျက်ရည်က စို့လာသည်။ နာရီနှင့်အမျှလည်း ရွှေစင်ဦးအား သတိရမိ၏။ တစ်ပါးအကြောင်းများ၌ နစ်မြုပ်နေသောအခါ၊ စာဖတ်နေသော၊ စကားပြောနေသောအခါများ ရှိ၍သာ နာရီလိုက် သတိမရခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်တည်း တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ ထိုင်နေပါက စက္ကန့်တိုင်း သတိရမည်ဖြစ်၏။ သတိရမိတိုင်းလည်း ငိုမိလေသည်။ ငိုလေတိုင်း မျက်ရည်က စီးကျ၏။

မေ့ပျောက်ခံသာနိုင်စွမ်းရှိအောင် သူက စူးစိုက်စရာအသစ်များကို ရှာကြံရ၏။ နှစ်မြုပ်ရ၏။ ဤသည်တောင်မှ သတိရလိုက်ပါသေးသည်။ တစ်နာရီပြည့်အောင် မေ့ပစ်

နိုင်စွမ်းမရှိ၊ မောင်လှမြင့်က ညီမလေးများနှင့် ဆော့ကစားနေရသောအခါ ဒဏ်ရာသည် မေ့ဆေးတင်ထားသကဲ့သို့ ရှိ၏။ သို့ကြောင့် သူက အများဆုံး ညီမငယ်များနှင့် အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိ၏။ ကလေးမတို့ပြောပြသော ပုံပြင်များကို နားထောင်ရသည်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖတ်ရသည်ထက် ခံစားမှု ထိမိ၏။

ညီမလေး မမေသန်း

သူက ချစ်စဖွယ်သော တိုင်းချစ်ကျောင်းသူ၊ ညီမငယ် အသစ်တစ်ယောက် ရသည့်အတွက် ပျော်ရွှင်မဆုံးပါ။ သူက ညီမလေးအား နောက်မှ သွားတွေ့ရဦးမည်၊ သူက ညီမလေးတစ်ယောက်ရ၍ မနက်က မယဉ်နွယ်အား မတွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဖြေနိုင်သွား၏။

မနေ့ညက ရွှေစင်ဦးအား သူမ အိမ်ပို့ပြီးနောက် ကျုံးနံ့ဆေးဝယ် သွားထိုင်နေရာ မိုးချုပ်မှပြန်ခဲ့၏။ အိမ်ပြန်ရောက်သော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်၊ ထိုအကျိုးကျေးဇူးက မနက် အိပ်ရာထနောက်ကျကာ မယဉ်နွယ် ဈေးအသွားကို မမိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။

ညနေမှပဲ သူမအား တွေ့နိုင်ပေတော့မည်။ သူက ပြောစရာတွေ ရှိလှသည်။ ပထမဆုံး မနေ့က မလာဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြ၍ ရွှေစင်ဦးအကြောင်းကို ဆွေးနွေးရ ပေမည်။ ပြီးတော့ သူမအိမ်လိုက်သွားလျှင် ညီမငယ်တစ်ယောက်နှင့် သိကျွမ်းရပေဦး မည်။ ညီမလေးတွေနှင့် သိကျွမ်းရခြင်းက သူ့အဖို့သက်သာရန် အချက်လေးတွေ ဖြစ်တော့သည်။

ဪ... ပြီးတော့ အပြာမမနွယ်...

ညီမလေးတွေအပြင် သက်သာရာ ရစေနိုင်သေးသည့် သူ့အား ကြင်နာယုယ ဟန်ရှိသော အစ်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် မမနွယ်ကို တွေ့ရှိနေခြင်းပင် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတစ်ကြိမ် 'မယဉ်နွယ်ကို တွေ့ရသည်တွင် ထူးခြားလာချက်အသစ် တစ်ရပ်ကို တွေ့ရ၏။ အပြာကို ပိုမိုလေးနက်လာစေမှုဖြစ်သည်။ ထိုသည်မှာ 'နီလာ လက်ရစ်' လေးကို ဘယ်ဘက်လက်ကောက်ဝတ်ဝယ် ရစ်ပတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝါသောရွှေဝယ် နီလာက ပို၍ပြာသည်။ သို့သော် သူက နီလာလက်ရစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက် မပေးလိုက်ရ။

“ဟေ့ လူညာလေး မနေ့က ဘာလို့မလာတာလဲ...”

“မတ္တရာသွားနေရလို့”

လူညာလေးဆိုမှပင် သူက တိတိကျကျ ညာလိုက်မိပြန်သည်။ မနေ့ကတော့ ဘုရားကြီးသွားသည်ကို ဖွင့်ပြောကာ တိုင်ပင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ညာပြန်လျှင်လည်း စစ်ကိုင်းသွားမည်ဟု စဉ်းစားခဲ့၏။ ယခုတော့ မတ္တရာတဲ့။

“အပြာမမရေ နောက်ဥပုသ်ကျ သေသေချာချာလာမှာ သိလား”

သူက ဝေးသွားသော အပြာအား အော်၍ ပြောလိုက်ပါသေးသည်။ နောက် ဥပုသ်ကျရင်တော့ ဘာကြောင့်မှ အပျက်မခံ၊ သွားဖြစ်အောင်သွားမည်ဟု မောင်လှမြင့်က အားခဲထားရ၏။ အဲသည်တော့မှပဲ သူတွေ့ချင်လှသော မယဉ်နွယ်၏ ညီမလေးများကို တွေ့ရတော့မလိုဖြစ်နေ၏။ ကြားရက်ကာလတွင် မယဉ်နွယ်အား လိုက်ပို့ရင်း သူမတို့အား တွေ့ဖို့ရန်တော့ မဖြစ်နိုင်သလောက် ခဲယဉ်းနေ၏။

ညနေတွင် အပြာနှင့် လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့ အခြေအနေက မပေးအပ်ပါ။ တုပြိုင် နိုင်ရာကင်းသော အလှရှင်အပြာအား ဖူးမြော်ရန် ရောက်လာကြကုန်သော သူ့သူငယ်ချင်းများကြောင့် မယဉ်နွယ်နှင့် လိုက်ဖို့မဆိုဘိနှင့် စကားကောင်းကောင်း ပြောခွင့်မရပါ။ သည်အထဲ သူနှင့်အပြာ သိကျွမ်းနေပြီကို သိကုန်ကြသော သူ့သူငယ်ချင်းများသည် သူ့အား အနှောင့်အယှက်ပေးပါသေး၏။

“ဟေ့... ကိုယ်တို့နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးရမယ်ဟေ့”

အားလုံး ဝိုင်းဝန်းပူဆာ၍ သူက ဝန်ခံလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ မိတ်ဆက်မပေးချင်ပါ။ မတတ်နိုင်၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးပင်။

“ရွှေစင်ဦးနဲ့အပြာ ဘယ်သူက ပိုလှသလဲ”

ဘယ်လောက်များ စော်ကားသော မေးခွန်းတစ်ရပ် ဖြစ်လိုက်ပါသလဲ၊ ရွှေစင်ဦးက သက်နှင်းရှင်မဖြစ်ပြီး အပြာက မမတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက်က တက်ကြွစွာလှပြီး ကျန်သူက ယဉ်၍လှသည်။

“တစ်မျိုးစီပေါ့”

“ဟေ့... မောင်ရင် အပြာကို ချစ်နေပြန်ပြီလား”

“ဒီလို မစော်ကားပါနဲ့”

“ဘာစော်ကားတာလဲ၊ အကောင်းနဲ့ ဟုတ်တာပြောတာ၊ ဒီမယ် မောင်ရင် လက်ပစ်ပုံးနှစ်လုံးကို တစ်ပြိုင်နက်မခွဲနဲ့၊ အနိစ္စရောက်နေမယ်”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

ဤသတ္တဝါများ နှောင့်ယှက်နေ၍ အပြာအား တစ်ညနေမှ လိုက်၍မပို့ရ။

အဖိတ်နေ့တိုင်လာပြီ၊ စကားပင် မနက်ခင်းလောက်သာ ကောင်းကောင်းပြောရသည်။

“နက်ဖြန်တော့ စောစောကြီးကိုလာမှာ သိလား မမ”

“ဟိုတစ်ခါကလည်း ဒီလိုပြောတာပဲ၊ စောင့်လိုက်ရတာ၊ ပြီးတော့ လာလည်း မလာဘဲနဲ့”

သူမက ကလေးဆန်ဆန် မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ပါးစပ်ကိုရွဲ့ရင်း နေ့တော့ တော့ပြောလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ အဲ့ဒီနေ့က ကိုယ့်မောင်လေးလာရင် စားရအောင်လို့ ချက်ပြုတ်ထား လိုက်ရတာ မောတာ အဖတ်တင်တာပဲ”

“ချက်ပြုတ်ထားတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်က စားရသောက်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှမငြင်းဘူး၊ မနက်ဖြန်လည်း ချက်ထားနော်”

သူမက မဲ့မဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟင်း... ပြီးတော့ မလာဘဲနေ သိလား”

သည်လိုပြော၍ပင် မောင်လှမြင့်က မလာဘဲနေနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။ စောင့်မျှော်ကာသာ နေစမ်းပါ အပြာမမနွယ်...

(၆)

ဖြည်းညင်းစွာ တိုက်ခတ်နေသော နံနက်ခင်း မြောက်ပြန်လေဝယ် သစ်ရွက်များ လှုပ်ခါနေသော်လည်း နိမ့်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြသော ပန်းပင်ငယ်များကတော့ ယိမ်းမှန်းသိလာအောင်ပင် မလှုပ်ကြ၊ သို့သော် သင်းယုံ့သော ပန်းရနံ့ကိုတော့ နှင်းဆွတ် လေက သယ်ဆောင်သွားပါသည်။ လှိုင်၍ ကြိုင်သင်းလာသည်။

အပြာ-အဝါ-အနီ စုံ၍ အရောင်မြိုင်လှသော ပန်းပင်ကလေးတွေရဲ့နောက် မှာတော့ တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်ကာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိလေသည်။ ခန်းဆီးပြာလေးတွေ ကတော့ လွင့်၍ လှုပ်နေသည်။

ကိုလှမြင့်က ခန်းဆီးပြာကို လှစ်၍ကြည့်သည့်တိုင်အောင်ပင် လူစလူနကို မတွေ့ရ၊ လှမ်းအော်လိုက်ရမလား၊ ဒီလိုပဲ သူက တော်တော်ကြာအောင် ရပ်နေရမလား၊ ချောင်းကို ကြိုးစား၍ ဆိုးလိုက်ရမလား မသိရှိနေသည်။ လူမတွေ့ဘဲရှိသည်ကို သူက စိတ်ပျက်၏။ သူက အိမ်တစ်အိမ်သို့သွားလျှင် သူတွေ့ချင်သူနှင့် အရင်ဆုံး ပက်ပင်း တွေ့မှ ကျေနပ်၏။ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးရပြီး စောင့်များနေရလျှင် များစွာ

အားငယ်မိသည်။ ယောင်တီးယောင်ချာလည်း နိုင်လှသည်။

“ဒီမယ် အိမ်ရှင်တို့ခင်ဗျာ”

အိမ်ထဲမှ ရှုပ်ရှုပ်ခြေသံလို ကြားရပြီး ပြန်ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ သည်းညည်း မခံနိုင်အောင် စိတ်ပျက်လာ၍ ပြန်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီ။ နောက်ဆုံးအဖြစ် တစ်ခွန်းအော်ကြည့်လိုက်၏။

“လူရှိလားခင်ဗျာ”

“အိမ်ပဲရှင်၊ လူမရှိလို့ ဘာရှိရမှာလဲ”

မောင်လှမြင့်က တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။ အထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လျှောက်လာနေသည်ကို သိရသည်။

“အို... ညီမလေးပါလား...”

“ဟင်... ကိုလေး ကိုး...”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသူမှာ တိုင်းချစ်ကျောင်းသူလေး မမေသန်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ သူက အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမသည် တခြားမဟုတ်မူဘဲ မယဉ်နွယ် ညီမလေးတစ်ယောက်ပဲလား။

“ညီမလေးရာ ကိုယ့်ကို လန့်သွားတာပဲ မာန်လိုက်တာ...”

သူမငယ်ငယ်က အားနာသလို ပြုံးရင်း...

“အို... မေသန်းက ကိုလေးမှန်းမှ မသိဘဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ အိမ်ပဲရှင် လူမရှိဘူး လားရယ်လို့ ကိုလေးမေးတာကလည်း၊ ဒါနဲ့လေ နေပါဦး ကိုလေး မေသန်းအိမ် ဘယ့်နွယ်လုပ်သိသလဲ”

ဒီတော့မှ သူလာသည့်အကြောင်းရင်းကို သူက ပြန်သတိရမိသည်။

“မေသန်းက မမနွယ်ရဲ့ညီမ ဟုတ်လား...”

“အင်း၊ မမကိုသိလား”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“အင်း... ထင်သားပဲ၊ ဟိုနေ့ကတည်းက ညီမလေးကို မျက်နှာမြင်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ...”

“ဒါဖြင့် ခု မမဆီလာတာပေါ့၊ ဒီက မေသန်းဆီ လာတာများလားလို့...”

သူမငယ်ငယ် စိတ်မကောင်းသလို နှုတ်ခမ်းစုရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်... မောင်လေး ရောက်လာပြီကိုး၊ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလျှောက်

ပြောနေတာလဲ...”

“အံ့မယ် မမမောင်ကို ဘာမှမပြောရပေါင်ရှင်...”

မေသန်းက ပါးကလေးရွဲ့ကာ ပြောလိုက်ရာ မောင်လှမြင့်က ရယ်လိုက်ပြီး မယဉ်နွယ်က ကလေးမခေါင်းကို လက်နှင့် လှမ်းခေါက်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ မောင်လေးက မေသန်းနဲ့ ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ...”

မောင်လှမြင့်က သိရှိပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒီကောင်မလေးက ငေးတိငေးကြောင်နဲ့ တစ်နေ့ကျမှ ကားတိုက်သေနေမယ်...”

“ငေးတာမဟုတ်ဘူးမမရ၊ အဲဒီတုန်းက မေသန်းအရွယ်လောက် ကလေးမလေး တစ်ယောက် ခွေးရုပ်လေးတစ်ရုပ် သယ်သွားတာ လှလိုက်တာသိလား ကိုလေး၊ အဲဒါ ငေးကြည့်နေတာနဲ့ ချိုင့်ထဲကျပြီး လဲသွားတာပဲ...”

“ဟုတ်တယ်မောင်လေး၊ မေသန်းက အရုပ်လေးတွေကို သိပ်ချစ်တာ”

မယဉ်နွယ်က သူမညီမလေးကျောကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်ပေးပြီး...

“ကဲ လာ မောင်လေး အိမ်ထဲသွားကြစို့၊ မောင်လေးလာတာမှမသိတာ၊ နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်နေလို့...”

“စားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

ရယ်မောသံလေးနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားကြသည်။ မေသန်းမှာ သူ့ဆားမှာ တွဲကပ်လိုက်ပါလာသည်။ အိမ်ထဲရောက်လာလျှင် တဘက်တစ်ထည်ကို ခြုံကာ ဆေးလိပ်သောက်နေသော ဟိုယမန်နေ့ညက အမယ်အိုကြီးအား တွေ့ရသည်။ မောင်လှမြင့်က ကြောက်သလိုရှိသွားကာ “အေးရဲ့မောင်ပါ” ဆိုသော အပြာမမနွယ်၏ စကားကိုလည်း သွားသတိရမိ၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ အမျိုးသမီးငယ်ငယ်တစ်ယောက် ဆွယ်တာနီနီလေးကို ဝတ်ရင်း ထွက်လာလေသည်။ မောင်လှမြင့်က သိနိုင်ပါသည်။ မယဉ်နွယ်၏ ကျန်ညီမဖြစ်ပေမည်။ မေသန်းထက် အထက်ဖြစ်ဟန်ရှိ၍ ထဘီစိမ်းနှင့်ပင်ဖြစ်၍ မေသန်းနှင့် တစ်ကျောင်းတည်းပင်ဖြစ်မည်။ သူမသည်လည်း ချစ်စရာညီမလေးတစ်ယောက်ပင်။

“ဘွားလေး သူပဲလေ၊ ဟိုနေ့ညကလိုက်ပို့တာ၊ မောင်လှမြင့်တဲ့ သူ့နာမည်က...”

“ဘာလုပ်တာလဲကွဲ့”

“ကျောင်းသားပေါ့ ဘွားလေးရ...”

မယဉ်နွယ်က ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“မင့်မိဘများက ဘာလုပ်လဲကွဲ့...”

အမယ်ကြီးက မျက်လုံးကို မှေးကြည့်ရင်း စပ်စုလိုက်သည်။

“ကုန်သည်ပါ...”

သူက လွယ်လင့်တကူ ဖြေလိုက်သည်။ သည်တော့မှ အဘွားကြီးသည် ဆေးလိပ်ကို ချမထားခဲ့ဘဲ အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သူက သက်သာစွာနေနိုင်မှု ရှိသွားသည်။

“သူက မခင်လတ်တဲ့၊ ၇ တန်းရောက်ပြီလေ....”

မခင်လတ်က ပုလဲဖြူတစ်လုံး နားသန်သီးလေးကို ဆွဲထားသည်။ ပြုံးသည့်အခါ ဖြူလွလွသွားလေးတွေက အစီအရီပေါ်လာသည်။ ၁၄ နှစ်ထက် ကြီးသေးဟန်မရှိ။

“ကိုလေး ဘယ်ကျောင်းနေတာလဲ”

“ယူနီဗာစီတီ...”

“ဘယ်နှတန်းလဲ”

“စိနီယာ အိုင်အက်စ်စီ”

“ကိုလေးတို့လည်း ကနေ့ ကျောင်းပိတ်တာပေါ့နော်...”

မခင်လတ်မှာလည်း မမေသန်းလိုပင် သွက်လက်ချက်ချာလေသည်။ တစ်နေ့က ဥပုသ်နေ့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ တိုက်ဆိုင်သမို့ သူမတို့ကျောင်းက ပိတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

“မေသန်းတော့ ကောလိပ်မရောက်ချင်ပေါင်၊ သွားရမှာ အဝေးကြီး...”

ရယ်လိုက်ကြသည်။

“အံ့မာ နင် အပျိုမဖြစ်သေးလို့ ဒီစကားမျိုးပြောတာ...”

နှစ်နှစ်လောက်ပိုကြီးသော မခင်လတ်က ပြောလိုက်၍ မယဉ်နွယ်နှင့် မောင်လှမြင့်က ပြုံးလိုက်ရသည်။

“ပဲအိုးဝေနေတယ်ဟေ့...”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားလေး...”

မယဉ်နွယ်က နောက်ဖေးသို့ သွားရန် နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းမျှ လှမ်းပြီးမှ

“ကဲကွာ မောင်လေးရာ၊ ညီမလေးတွေနဲ့ စကားပြောရင်း စောင့်ပါဦး၊ မမထမင်းချက်လိုက်ပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ တပျော်တပါး စားကြတာပေါ့၊ နင်တို့ကိုလေးနဲ့

စကားပြောနေကြနော်၊ တွေ့ကရာတွေလည်း လျှောက်မေးမနေကြနဲ့ဦး”

မြူနှင်းလေးတွေကျနေ၍ အေးမြသော်လည်း နေရောင်က နွေးပါသည်။
လေစိမ်းတစ်သုတ် မိလိုက်သည့်အခါမှသာ စိမ့်ခနဲ ရှိသွားတတ်ပါသည်။

ငွေနှင်းဝယ် ပန်းပွင့်လေးတွေက လန်းနေပြီး နေရောင်ဝယ် လက်နေသည်။
မြက်ခင်းက မြမြစိမ်းနေ၏။

ညီမလေးများ၏ ခေါ်ဆောင်ချက်အရ မောင်လှမြင့်သည် ပန်းပင်လေးတွေ
အရိပ်လွတ်ရာဝယ် ထိုင်ရင်း နေပူဆာလှုံနေမိလေသည်။

“တက္ကသိုလ်မှာ ဘာတွေသင်ရတဲ့ဟင် ကိုလေး”

မေသန်းက မြက်ပင်ရှည်ရှည်လေးကို နုတ်ပစ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မေသန်းတို့ကျောင်းမှာရော ဘာသင်ရသလဲ...”

“စာသင်ရတာပေါ့...”

“အေး အတူတူပေါ့...”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဘာထူးသေးသလဲ...”

ကလေးမက သူ့အား မော့ကြည့်ရင်း ညည်းညူလိုက်သည်။

“လေးတန်းနဲ့ငါးတန်းရော ဘာထူးလဲ”

“ငါးတန်းက ပိုခက် ဩော် ဟုတ်ပြီ...”

ကလေးမက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သို့သော် မြေကြီးကို တုတ်ဖြင့်ခြစ်ရင်း ငြိမ်၍နားထောင်နေသော မခင်လတ်က
ဆက်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ မခင်လတ်တို့ကျောင်းမှာ မသင်ရတဲ့ဘာသာတွေ သင်ရတယ်ဆို”

“အင်း... အများကြီးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက တက္ကသိုလ်မှာသာ သင်ရ
သလို တက္ကသိုလ်မှာသာ အသုံးကျတဲ့ ဘာသာရပ်တွေပဲ”

ညီမလေးတွေမှာ ချစ်စရာကောင်းသည့်အချက်က အမေးအမြန်းထူခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။ မောင်လှမြင့်အဖို့ အိမ်၌ ယုယတတ်သော မမနှင့် ချစ်ဖွယ်သော
ညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိပြီး အတော် ပျော်စရာကောင်းနေသော်လည်း မထုံတက်သေး
ရှိလှသည့် ဘွားလေးအတွက် အနည်းငယ် စိတ်စနောင့်နေသည်။

မယဉ်နွယ်က ချက်ပြုတ်နေရင်းပင် နှစ်ကြိမ်ခန့် အပြင်ထွက်လာကာ မပျင်းရန်
ပြောရှာသေးသည်။ မောင်လှမြင့်က အခိုက်အတန့်တော့ ရွှေစင်ဦးအား မေ့ထားနိုင်

ပေပြီ။

“မခင်လတ်က ပန်းချီဝါသနာပါတယ်ထင်တယ်...”

သူမက ချက်ချင်း မြေကြီးပေါ်တွင် အမှတ်မထင် ရေးဆွဲထားသော အရုပ်လေးကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူက အားတိုင်း အရုပ်ဆွဲနေတာပဲ၊ စာအုပ်ကြီးနဲ့အပြည့်ပဲ”
မေသန်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား သွားယူချည်စမ်း မခင်လတ်၊ ကြည့်ရအောင်...”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး၊ မရှိဘူး...”

သူမက သူမလက်ရာများမြင်မည်ကို ရှက်နေဟန်ရှိသည်။

“ဘာမရှိရမှာလဲ၊ မညာပါနဲ့၊ ကိုယ်တို့အမျိုးမှာ လူညာမရှိဘူးဟေ့...”

မခင်လတ်က သူ့ညီမအား လှမ်းရိုက်လိုက်ရာ မရိုက်လိုက်မိ၊ မေသန်းက ရှောင်ကာပြေးရင်း...

“ကိုလေး ကျွန်တော်ယူပြမယ်၊ သူ့စာအုပ်...”

မခင်လတ်ကလည်း ပြေးလိုက်သွား၍ သူ့ပါ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သွားရသည်။

“ဘာများလဲဟေ့ ဆူလိုက်ကြတာ...”

မယဉ်နွယ် ထွက်လာတော့မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လုနေသော ကလေးမနှစ်ယောက်က ရပ်လိုက်ရာ မောင်လှမြင့်က စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကျွန်မစာအုပ်လုနေလို့”

“သူက ကိုလေးကို မပြဘူးတဲ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြိုင်တူတိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဘာစာအုပ်လဲ၊ ဪ... မခင်လတ် ပန်းချီစာအုပ်လား...”

“ဟုတ်တယ်”

စာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်နေရင်း မောင်လှမြင့်က ကြားဝင်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ မခင်လတ်က ကြည့်ပါစေလား”

ဤသို့ ပြောလိုက်သောအခါ မေသန်းက မယဉ်နွယ်မမြင်အောင် မခင်လတ်အား ညာဘက်လက်ညှိုးကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်နှင့် “ရှက်တယ်ဟေ့” ဟု ပြောင်လှောင်နေလေသည်။

“ဟော... မမညီမက ပြောင်နေတယ်”

မယဉ်နွယ်က မေသန်းခေါင်းအား ခေါက်လိုက်ရာ ကလေးမမှာ မျက်နှာညှိုး
ငယ်လျက် ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားလေသည်။ မျက်လုံးက ဝိုင်းစက်ကာ မျက်ရည်ဖြင့် တောက်ပ
လာသည်။

“ဟင့် ဟင့် လျှာထုတ်ပြနေတယ်...”

မေသန်းမှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါတော့သည်။ ဗျန်း ဗျန်းနှင့် မခင်လတ်မှာ
ကျောပြင်တွင် နှစ်ချက် အရိုက်ခံရလိုက်ရရှာသည်။ ကလေးမပါ ငိုပြန်လေတော့သည်။

ကလေးမနှစ်ယောက် ပြိုင်ငိုနေသည်ကို တိတ်အောင် မောင်လှမြင့်မှာ အတော်
ကြိုးစားရသည်။ စိတ်ကောက်ပြေကြအောင် သူက အတော်ချော့ရသည်။ နောက်ဆုံး
ကနေ့ နေ့လယ်ပွဲ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြမည်ဆိုမှ ကလေးမနှစ်ယောက်မှာ ပြုံးလာကြတော့
သည်။

“အေး... နောက်တစ်ခါ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့၊ နို့မို့ရင် ရုပ်ရှင်လိုက်မကြည့်ဘူး၊
မထည့်ဘူး...”

မယဉ်နွယ်က ကြိမ်းဝါးကာ ချက်ပြုတ်ရန် ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ သို့သော်
ကလေးမနှစ်ယောက်မှာ ပြေးလိုက်သွားကာ၊ ဖက်ထားကြရင်း ပြိုင်၍ပင် မေးကြ၏။

“မမရော လိုက်မှာမို့လား”

မယဉ်နွယ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မှ သူတို့သည် မောင်လှမြင့်ထံ ပြန်လာ
ကြသည်။

“မခင်လတ်က တော်တာပဲကွ...”

စာအုပ်ကုန်လုနီးပင် ပန်းချီဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့်
ရှုမြင်ကွင်းပုံများဖြစ်ပြီး လူပုံသက်ရှိ နည်းလေသည်။ လက်သင်ကလေးတစ်ယောက်
ဆွဲထားသည်မို့ မသပ်ရပ်လှသော်လည်း အလားအလာရှိသည်ဟုတော့ သူ ပြောရဲပါ
သည်။ သူက တစ်နေရာတွင် ပျံလေတဲ့ ချိုးဖြူရုပ်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဟေ ငြိမ်းချမ်းရေး ချိုးဖြူပါလားကွ”

“သူက နိုင်ငံရေးသမားလေ”

မေသန်းက ဝင်ပြောမိပြန်၍ မျက်စောင်းတစ်ခုကို ရရှိလိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်
က သည်တော့မှ သတိရသည်။ သူမတို့ကျောင်းမှာ ပြတ်သား၍ တိုးတက်လှသည်
မဟုတ်ပါလော့၊ သူက စာအုပ်ကို မခင်လတ်အား ပြန်ပေးရင်း မေသန်းအား...

“ကဲ ပြောစမ်း မင်းကရော... ဘာများ ဝါသနာပါသလဲ”

“သူလား ကြီးရင် စာတိုက်မှာလုပ်မှာ”

“ဟေ့၊ မင်းလည်းမပြောဘူး၊ ကိုယ့်လည်းမပြောနဲ့တော့၊ ကဲ ကဲ မေသန်းဘာ သာပြောစမ်း၊ ဘာဝါသနာပါသလဲလို့”

“တံဆိပ်ခေါင်းစုတယ်”

“အို...”

“ကိုလေးကရော တံဆိပ်ခေါင်း အထူးအဆန်းပေးမလား”

“အေး ပေးမှာပေါ့၊ ဂျာနယ်တိုက်ကို နိုင်ငံခြားကစာတွေ အများကြီးလာတယ်၊ ကိုလေး နောက်တစ်ခေါက်လာရင် ယူခဲ့မယ်”

“ဒါမှ တို့ကိုလေးကွ”

“မခင်လတ်ကမူ မဲ့လိုက်သည်။”

“မောင်လေး စိတ်မညစ်သေးဘူးလား၊ ဒီကောင်မလေးတွေနဲ့”

မယဉ်နွယ်က ထွက်လာပြန်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မညစ်ပါဘူး၊ ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်”

“ပျော်ရင် ပြီးပါရောရှင်၊ ကဲ လာခဲ့ကြအားလုံး၊ ထမင်းစားကြရအောင် ခူးပြီးပြီ”

(၇)

အိမ်မကျယ်ဝန်းလှသော်လည်း သပ်ရပ်လှသည်၊ အဆင်အပြင်က ကျန စည်းစနစ်ရှိ၏။ ခေတ်မီသည်လည်းရှိသည်။

ထမင်းစားကြဖို့ရန်အတွက် သီးသန့်တစ်ခန်း ပေးထားသည်ရှိ၏။ လေးထောင့် စားပွဲလေးနှင့် ကုလားထိုင်များသာမက ဇွန်းခက်ရင်းကိုပါ စီစဉ်ထား၍ မယဉ်နွယ်၏ ခေတ်မီမှုကို သူက လေးစားအံ့ဩလျက်ရှိလေသည်။

“ထိုင် မောင်လေး”

စားပွဲခင်းများ အပြာနုနုဖြစ်ပြီး စံပယ်ခက်ဖြူလေး ထိုးချုပ်ထားသည်။ ဟင်း များစုံကာ အငွေ့တထောင်းထောင်း၊ အနံ့တသင်းသင်းနှင့် ထမင်းက ဖြူလွင်နေသည်။ တိုက်ပန်းကန်ပြား အနားပြာရစ်လေးချပ်ကို မှောက်ထားကာ ဘေးဝယ် ခက်ရင်းနှင့် ကြွေဇွန်းဖြူဖြူတို့ကို တွေ့ရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထောင့်နှစ်ဖက်၌ လက်သုတ် ပဝါနှစ်ထည် ခေါက်တင်ထားသည်။

“ဘွားလေးရော....”

သူတို့လေးယောက် စားပွဲဝယ် အသီးသီး ထိုင်မိကြသောအခါ အမယ်ကြီးကို မမြင်မိ၍ မောင်လှမြင့်က အဖြေကို တထိတ်ထိတ်နှင့်ရယူရန် မေးလိုက်သည်။

“ဘွားလေးစားပြီးပြီ၊ ကိုယ်တို့ချည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်စားရုံပဲ”

မေသန်းက ကြွေဇွန်းများကို ဟင်းခွက်များထဲသို့ လိုက်ထည့်နေကာ မခင်လတ်က ကြွေအုပ်ထဲမှ ထမင်းများကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်စီထဲသို့ ခူးထည့်နေသည်။ မယဉ်နွယ်က သီးမွှေးငှက်ပျောသီးတစ်ဖီးကို အနီးရှိ မြေကြောင်အိမ်ထဲမှထုတ်ကာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့်ထည့်လျက် ထမင်းစားပြီးလျှင် စားရန် စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ စား မောင်လေး ဘာမှအားမနာနဲ့”

“ရှက်ချင်ရင်တော့ ရှက်ပေါ့”

မေသန်းက ဝင်ပြောလိုက်ရာ ရယ်လိုက်ကြရသည်။

“ရှက်တာ အားနာတာကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး”

တကယ်လည်းပဲ မောင်လှမြင့်က တော်တော်ပင် အဲဒီနေ့က စားလိုက်သည်။ ဟင်းချိုကို သူက အလွန်နှစ်ခြိုက်ပြီး အင်မတန်ချိုသဖြင့် တော်တော်များများလေး သောက်ပစ်လိုက်သည်။ မယဉ်နွယ်က ဟင်းချက်၊ ထမင်းချက်ကောင်း၏။ အစပ်အဟပ်ညီ၍ ဆားအပေါ့အလေးမှန်လေသည်။ အာလူးကြော်လေးတွေ ဝါးရသည်က တဂျွတ်ဂျွတ်နှင့် ကလေးဆန်လှသည်။

“မောင်လေးက ဟင်းစားနည်းတာကိုးကွ”

မယဉ်နွယ်က ဂရုတစိုက် သူ့ပန်းကန်ထဲပုံနေအောင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ဟင်းမျိုးစုံကို ခပ်ထည့်ပေးပါသည်။ ကလေးမနှစ်ယောက်ကတော့ ထမင်းကိုသာ အတွင်စားနေကြသည်။

မောင်လှမြင့်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ပိုကြိုက်လေသည်။ ပန်းကန်ပြားပက်ပက်ထဲဝယ် ခဲသီးများမြင်၍ တစ်လုံးဆယ်ယူကာ ဖြတ်၍ တစ်ပိုင်းစားလိုက်ရာ အလန်တကြားရှိသွားပြီး ကျန်တစ်ပိုင်းကို သေသေချာချာကြည့်ရာ အတွင်း၌ အသားသွတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ကိုလေး ဘယ်ရုံ ဘယ်ကား၊ ကြည့်မှာလဲ”

မေသန်းက ဟင်းချိုဇွန်းကိုမှုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

မောင်လှမြင့်က သူမမေးခိုက်တွင် ပါးစပ်ထဲတွင် ထမင်းများပြည့်နေ၍ မြန်မြန် မျိုချကာ ခဏကြာမှ ဖြေနိုင်၏။

“ဗမာကားကြိုက်သလား၊ အင်္ဂလိပ်ကားကြိုက်သလား”

“အင်္ဂလိပ်ကား”

“ဗမာကား”

ကလေးမနှစ်ယောက် ပြိုင်တူ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြေလိုက်သည်။

“အပြာမမကရော”

“ကြည့်ချင်တာ ကြည့်ကြပါကွယ်”

“အင်္ဂလိပ်ကားပဲကြည့်ကြပေါ့၊ အဲဒါက အင်္ဂလိပ်ရိုတိုးပါတယ်”

မောင်လှမြင့်က ထမင်းစားရင်း ခဏခဏ တစ်စက္ကန့်နှစ်စက္ကန့် စသည် ရပ်နား နေတတ်သည်ကို မယဉ်နွယ်က သတိပြုမိသွားသည်။

“မောင်လေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းမောတာပါ”

“ထမင်းစားရတာ မောတယ် ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို ကိုလေး ကူလီတော့ လုပ် မစားနဲ့”

“ဟယ် မေသန်းကလည်း နင့်အစ်ကိုလေးကို ဒီလိုပဲပြောရသလား၊ မောင်လေး ကြည့်ရတာ သိပ်အားနည်းနေပုံပဲ၊ ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်”

“အနားယူလိုက်ပေါ့”

မခင်လတ်က ငှက်ပျောသီးကို အခွံနှာရင်း ပြောလေသည်။

“အနားယူရအောင် ဘာလုပ်သလဲလို့များ မေးစမ်းပါဦး”

မယဉ်နွယ်နှင့် သူက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြုံးလိုက်ရသည်။

“အပြာမမက မသိလို့၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲနေပြီးမှ အနားယူရတာ သိပ်ကောင်း တာ”

“နေပါဦး မောင်လေး ဒို့ပြင်အလုပ် ဘာမှမလုပ်ဘူးလား”

သူက နောက်ဆုံးအဖြစ် ဟင်းချိုတစ်ခွန်းကို သောက်ကာ....

“လုပ်ပါတယ်”

“ဘာများလဲ”

ကလေးမနှစ်ယောက်က ဂရုတမူ နားစွင့်လျက်ရှိသည်။

“စာပေသမား”

“စာပေသမားဆိုတော့ စာရေးဆရာပေါ့”

မယဉ်နွယ်က တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“စာရေးဆရာ ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် မခင်လတ် အော်တိုထဲမှာ တစ်ခုခု ရေးပေးစမ်းပါ”

ကလေးမက ချက်ချင်းပင် အရေးခိုင်းမလို့၊ အော်တိုကို သွားယူမလိုရှိရာ...

“နောက်မှရေးခိုင်းပါအေ၊ မောင်လေးကလောင်နာမည်က...”

“မြင့်နောင်”

“အို... မမ တော်တော်ဖတ်ဖူးတယ်”

“ကဲ လာ အိမ်ရှေ့သွားစို့၊ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးပေးရမှာပဲ...”

မခင်လတ်က အတင်းခေါ်သွားသဖြင့် ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ပါသွားရ၏။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူမ၏ အော်တိုထဲဝယ် ရေးပေးလိုက်မှ ကျေနပ်သွား လေသည်။ သည့်နောက်မူ ကလေးမများသည် အိမ်စာများရေးရန် ရှိသေး၍ ရုပ်ရှင် မသွားခင် ပြီးအောင် လုပ်ကြဦးမည်ဆို၍ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ဖတ်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ရှိနေလေသည်။

သူက မမနွယ်၏ အိမ်တွင်းစီမံမှုများကို ကြည့်ညို၍ သူမ၏ ယုယကြင်နာ တတ်မှုကို လေးစားနေမိသည်။ သူမတို့သည် အလတ်တန်းစားအဆင့်တွင် နေထိုင်စား သောက်လျက်ရှိသည်ကို သူက ကောင်းစွာ လေ့လာမိသည်။ မယဉ်နွယ်က ခေတ်မီမှု ရှိသည်နှင့်အတူ အတွေ့အကြုံလည်း ပြည့်ဝလိမ့်မည်ဟု သူက မျှော်လင့်သည်။

ဗီရိုထဲဝယ် အင်္ဂလိပ် မြန်မာ စာအုပ်များသည် အစီအစဉ်လိုက် ရှိနေသည်။

မေသန်းက ဂဏန်းတွက်နေရင်း သူမစာအုပ်ထဲတွင် ညှပ်ထားသော တံဆိပ် ခေါင်းတစ်ခု လွင့်ကျသွား၍ သူက ကောက်ပေးလိုက်ရင်း...

“ဗမာပြည်ကခေါင်းတွေတော့ အကုန်ရှိလား”

“အင်း...”

ခေါင်းလည်းညိတ်သေးသည်။

“ပြည်တော်သာ အစိုးရတံဆိပ်ခေါင်းအသစ်ထုတ်ဖို့ လိုတယ်ကွ”

“ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ...”

“ဝန်ကြီးတစ်ပါး စီးမြင်းဆွဲနေပုံ...”

“အိုဗျာ... နေဦး၊ ကျွန်တော် တစ်ပုဒ်တွက်လိုက်ဦးမယ်”

အတွင်းခန်းမှ ဘွားလေး၏ ဟောက်သံကို မကျယ်မတိုး ကြားရသည်။ ခဏ

ကြာသောအခါ အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီး၍ အပြင်ထွက်လာသော မယဉ်နွယ်ကို တွေ့ရသည်။

“စားလို့မြန်ရဲ့လား မောင်လေး”

“အားကြီးမြန်ပဲ”

သူမက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ယုယမှုအသွင် ပါလာသည်။

အိမ်ထောင်ဦးစီး ခေါင်းဆောင်ရှင်မ။

မယဉ်နွယ်သည်လည်း မောင်လှမြင့်လိုပင် အမိနှင့်အဖ မရှိတော့လေပါ။ သူမ ၇ တန်းအရောက်တွင် ဆုံးသွား၍ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုးကုန်တိုက်မှ အထည်သည်အဖြစ် ရောင်းချလုပ်ကိုင်ရင်း ညီမလေးနှစ်ယောက်အား ကျွေးမွေး ကျောင်းထားရလေသည်။ အိမ်ရှိ အမယ်ကြီးမှာ သူမအမေ၏ အဒေါ်ဖြစ်လေသည်။ သူမက အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပိရိသပ်ရပ်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းရှိပြီး အရပ်ကလည်း ချစ်ခင်သနား ချီးမွမ်းကူညီကြ လေသည်။

မောင်လှမြင့်က သူမမ၏ မပြေပြစ်သော ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အနည်း အကျဉ်း လေ့လာခွင့်ရလိုက်သည်။ အပြည့်အစုံ လေ့လာဖို့ရာက တုပြိုင်နိုင်ရာကင်း သော အလှရှင်ထံသို့ အခြားလာကြသော လူရွယ်များကို သူမ ဧည့်ခံနေရသေး၍ အချိန်တွေက သူ့အဖို့ မလိုလားအပ်စွာ ပြုန်းတီးကုန်လေသည်။ နောက်ဆုံး ရုပ်ရှင်ချိန် နီးသည်အထိ စကားကောင်းနေသော လူရွယ်နှစ်ယောက်ကိုတော့ မခင်လတ်က ယဉ်ကျေးစွာ နှင်ပစ်လိုက်သည်။

“မမရေ သွားစရာရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ရေချိုးတော့လေ”

အပြာဆားဝယ် ထိုင်ရင်း သူက တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေစင်ဦးအား သွား၍ သတိရ လိုက်ပါသေးသည်။ ရွှေစင်ဦးများ ဖြစ်လိုက်စမ်းပါတော့...

“အပြာပဲဝတ်ခဲ့နော်... မမနွယ်”

(၈)

သူတို့က ရုပ်ရှင်ရုံသို့ အချိန်အနည်းငယ်နောက်ကျ၍ ရောက်သွားသည်။ ကြည့်ရန် လာရင်းကားကိုတော့ ကောင်းစွာမိပါသည်။ သတင်းကားအချို့နှင့် နမူနာ ကားအချို့သာ လွတ်ကုန်သည်။ ၎င်းတို့သည် မှောင်ထဲဝယ် စမ်းသပ်ထိုင်မိသောအခါ ပိတ်ကားဖြူဖြူပေါ်ဝယ် အရောင်စုံတောက်ပသော ကာတွန်းကား ပြသလျက်ရှိသည်။

ကလေးမနှစ်ယောက်သည် ကာတွန်းကားကို အစအဆုံး မမီသည်ရှိ၍ တဖျစ်တောက် တောက်ရှိနေသည်။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ စကားများနေသော မယဉ်နွယ်၏ ဧည့် သည်များကို ကျိန်ဆဲလျက်ရှိကြသည်။

တကယ်တော့ သူမတို့ ဖြီးလိမ်းဆင်ယင်ကြသည်ကလည်း နုတ်ယူချိန် များ သွား၏။ သူငယ်မနှစ်ယောက်မှာ ထဘီစိမ်း၊ အင်္ကျီဖြူလက်တိုလေးတွေနှင့် ချစ်စရာ ကောင်းလှ၏။ မခင်လတ်က အပျိုရင့်မကြီးတစ်ယောက်ဟန်ဖြင့် လက်ပွေ့အိတ် ကလေးကို ကိုင်လာ၏။

“ဘာလဲ... ဝါတာကာလာဘူးတွေ ထည့်လာတာလား...”

မောင်လှမြင့်ကပင် အိမ်ကအထွက် နောက်ခွဲသေး၏။

မယဉ်နွယ်ကတော့ အပြာပါပဲ၊ သို့သော် ကနေ့၌ ခါတိုင်းလို အပြာပန်းကို မဝတ်မူဘဲ အပြာခံဝယ် အလယ်ပိုင်းမှ ကန့်လန့်ရစ်အဖြူစင်းထဘီကို ဝတ်လာ၏။

“အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးလို့ ဝတ် တာ...”

သူမက ရှင်းပြ၏။ တစ်ဖက်က ပြာသော နီလာလက်ရစ်၊ ကျန်တစ်ဖက်က ဖြူသောနာရီ၊ နီလာတစ်လုံး နားဆွဲလေးက ဝါသော၊ နီသော ပါးပြင်ကို အပြာဟပ် လျက်ရှိစေသည်။ ပထမ မူလသုံးရောင် ရောဝပ်နေ၍ လှ လှသည်။

ဇာတ်လမ်းစနေသည်ကို သူက တော်တော်လေးကြာမှ သတိရသည်။ ဒါသည် လည်း ညီမလေးများက မေးစမ်းခြင်းပြုလာ၍ဖြစ်သည်။ “ကိုလေး သူက ဘာလဲ”၊ “သူတို့ ဘယ်သွားကြတာလဲ၊ ဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းသမီး စိတ်ဆိုးသွားပြီ” ညီမလေးနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်မေးခွန်းပြီး တစ်မေးခွန်း မေးကြလေတော့သည်။ သူက ဘာမှ သတိပြုလိုက်မိခြင်းမရှိ၍ စပ်စုသိချင်သော မေးခွန်းများကို မဖြေနိုင်သည်ရှိသော်လည်း ကျေနပ်မှုရှိကြစေရန် မှန်းသန်း၍ ဖြေပေး လေသည်။ နောက်ဆုံး မယဉ်နွယ်က အကဲသိ၍ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို ဟန့်တား လိုက်မှ ငြိမ်သွားကြကာ နောက်ထပ် မမေးမြန်းကြတော့ဘဲ ဇာတ်ကားကိုသာ စိတ်ဝင် စားစွာ ကြည့်နေကြတော့သည်။

မောင်လှမြင့်အနေနှင့်က ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရုပ်ရှင်ဝယ် စိတ်ဝင်စားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အရင်ဥပုသ်ကလည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ခဲ့ရပြီး အစမှအဆုံးတိုင် ဘာကိုမျှ မသိရှိလိုက်၊ အဲ့ ဟိုစဉ်က သက်နှင်းရွှေစင်ဦးနှင့်အတူ ကြည့်ခဲ့ရပြီး ယခုမှ မမ

တစ်ယောက်နှင့် ညီမလေးများကို အဖော်ပြုကာ ကြည့်နေရလေသည်။ သူက ယခုလို ရုပ်ရှင်ကြည့်တိုင်း အတိတ်နှင့် ရောထွေးနေပြီး ရွှေစင်ဦးအား သတိရခဲ့သည်။ မျက်ရည် စမ်းစမ်း ကျခဲ့ရသည်လည်းရှိပြီး နံဘေးမှ သူငယ်ချင်းအား မျက်စိမူန်၍ မျက်ရည်ယို သည်ဟု ညာခဲ့ရသည်လည်း များလှပါလေပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲမောင်လေး ဟင် နေမကောင်းဘူးလား”

မယဉ်နွယ်သည်လည်း ထို့အတူ ရုပ်ရှင်ဝယ် စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ သူမ မောင်လေး၏ အကဲမရသည်ကို သတိရမိ၍ဖြစ်သည်။

“ကောင်းပါတယ် နည်းနည်း ခေါင်းမူးသလိုရှိလို့ပါ...”

“ဒါဖြင့်... ရော... ရော...”

သူမ၏ လက်ကိုင်ပဝါပြာပြာလေးကို ပေးလိုက်သည်။ အီးဗနင်းအင်ပဲရစ် လှိုင်သင်းသည်။ သည်လို ယုယမှုလေးတွေ ခံစားရလေ ရွှေစင်ဦးအား နာကြည်းစွာ သတိရလေဖြစ်လေသည်။

ညီမလေးနှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့အား သတိမရ မေ့နေကြမည်ထင်၏။

“မမကို ကျွန်တော် တစ်ခုညာခဲ့တယ်...”

“ဘာများလဲကွယ်...”

“အရင်ဥပုသ်က မလာဖြစ်တာလေ၊ ဘယ်သွားနေလို့ဆိုလားပဲ ကျွန်တော် ပြောတာ...”

သူက ဘယ်လိုညာခဲ့သည်ကိုပင် မေ့လျော့နေပေပြီကော။

“မတ္တရာသွားနေလို့ဆို...”

“အဲဒါ ညာတာ၊ မဟုတ်ဘူး...”

“အင်း... ဘာဖြစ်လို့ မလာဖြစ်တာလဲ...”

“ဒီရုံမှာပဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ကြည့်နေရလို့...”

သူက မသက်မသာ ပြောလိုက်သည်။ ခဏကြာမျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

“မမရယ်... အိမ်ရောက်ရင် ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်...”

အပြန်ခရီးတစ်လျှောက်လုံးနှင့် အိမ်ရောက်၍ အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင်ပင် ကလေးမနှစ်ယောက်သည် ဇာတ်လမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြန်လည်ပြောဆိုငြင်းခုံလျက် ရှိကြသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုးကွယ်ရှင်မပါပဲ...”

မောင်လှမြင့်က သူ၏ အပြာမမနွယ်အား သူနှင့်ရွှေစင်ဦး ဘယ်ကဲ့သို့ စတင် သိကျွမ်းခဲ့ပုံ၊ အမျိုးသမီးသည် ဘယ်လိုလှ၍ ဘယ်လိုအယူအဆရှိသည်တို့ကို ပြန်ပြော ပြနေသည်။ နောက်ဆုံး ရုပ်ရှင်တစ်ခုကိုကြည့်ရင်း ချစ်ရေးဆိုခဲ့ပြီး ရုံးနိမ့်ခဲ့ရပုံများကို မသက်မသာ နတ်သံနှောနေသည်။

“ဒီနောက်မှာလည်း ကျွန်တော်က ကိုးကွယ်နေလျက်ပဲ၊ မေ့လို့မရဘူး၊ မမေ့နိုင် ဘူး မေ့လည်းမမေ့ချင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်”
အပြာပင် အသည်းလေးတွေ တုန်လာသည်။

“မောင်လေးရယ် မျက်ရည်ဆိုတာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက စီးဆင်းလာတာပဲကွဲ့...”
မယဉ်နွယ်က သူမမောင်လေးအား အမျိုးမျိုး နှစ်သိမ့်လေပါသည်။ ပြေနိုင်ပါ မည်လား။ ညနေသို့ ရောက်သောအခါ သူက ညစာကိုပင် မစားတော့ဟု ဇွတ်အတင်း ငြင်းကာ ယုယသော မမနွယ်နှင့် ချစ်သော ညီမငယ်များအား ခွဲခွာခဲ့လေသည်။

သည်ဥပုသ်၌လည်း သူက ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ မြူနှင်းများဝေနေသော ကျုံးဘေး ကျောက်စိမ်းနှင့်မြက်ခင်းပေါ်တွင် ငိုရှိုက်ရင်း အချိန်များကို ဆုံးရှုံးပစ်လိုက် ပါသည်။

ရွှေစင်ဦးကို ဘယ့်နှယ်များလုပ်မေ့ရပါမလဲ အပြာမမနွယ်ရယ်...။

*

လွယ်အိတ်ကလေး ငယ်ငယ်

(၁)

ဝေး... ဝေးနိုင်လွန်းလှသည်။

ဆောင်းနှင်းရက်ဦးဖြစ်၍ တော်သေးသည်။ နွေဦးရက်စဆိုလျှင် တောင်လေ ဖျန်း၍ ဆန့်ကျင်ဘက်မို့ ပင်ပန်းကြီးစွာရှိပေမည်။ ခရီးတာကလည်း လှမ်းလှ၏။ မျှော်လင့်စေ့ဖြင့်မို့သာ သွားရသည်။ လမ်းကရှင်း၍ တစ်ယောက်ထီးတည်းလို ရှိနေ သည်က ပိုမို ပျင်းရိစေသည်။

မောင်လှမြင့်က ဘီးကို မှန်မှန်ပဲ နင်းနေသည်။ သူက ဒီလမ်းတွေကို မရောက် သည်က ကြာလေပြီ။ ဟိုယခင်ကတော့ နေ့တိုင်းနေ့စဉ် ရောက်ခဲ့ပါလေသည်။ သူက ဘာတွေများ ပြောင်းလဲနေမလဲဟု လမ်းမရှည်ရှည်၏ ဝဲယာဘေးတစ်လျှောက်ကို ကြည့်လာသည်။ အိမ်သစ်လေး နှစ်လုံးသုံးလုံးတိုးနေသည်မှအပ ခါတိုင်းလိုပင် ရှိ လေသည်။ နှင်းဝယ်ပင်စိမ်းပင်လေးတွေက လန်းနေသည်။ ပုဏ္ဏားလေး နှစ်ယောက် သုံးယောက် လက်သံစမ်းနေသော သူတို့အမျိုးသားဗုံသံက ကျယ်ကျယ်လေး ပေါ်ထွက် နေသည်။

ရှည်သောလမ်းမ၏ အဆုံးဝယ်တော့ တိုက်ဝါကြီးတစ်လုံးကို မြင်ရသည်။ ကြီးမား၍သာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဟု မပြောဝံ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော မန္တလေးတက္ကသိုလ်ပါ။

သူက ပြန်၍ လက်ပြလိုက်ရသည်။ တက္ကသိုလ်အဆောက်အဦသို့ ရောက်ရန်

မဝေး၍ နီးသော ဦးဘချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှ ကျောင်းသားတစ်စုမှ လှမ်း
နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ သူက မဝင်သည့်ပြင် စကားအားဖြင့်လည်း မတုံ့ပြန်၊ အလှည့်
သင့်ရာ လက်ကိုသာ မြှောက်ပြခဲ့ပြီး သူက ပို၍သုတ်သုတ် တောင်အရပ်သို့ နင်းသွား
သည်။

ဤလူစုအားတွေ့ရန် မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သော မြို့မှဝေးလှသည်ရှိသည့်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးသို့ သူက လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ သက်နှင်းရွှေစင်ဦးအား ဖူးမြော်
ကန်တော့ရန် လာခြင်းပါ။

သူမအား မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပတ်ကျော်လာသောအခါ သူက ဘယ်လိုမှ
အောင့်အည်းနေနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ဘုရားကြီးသို့ အတူတကွ သွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း၌
သူမ၏အရိပ်ကိုမျှ ထပ်မမြင်ရတော့။ သူက တစ်နေ့ဝယ် လာပါလိမ့်ဟု စောင့်နေခဲ့ရ
သည်က နှစ်ပတ်ပင် ကျော်လာခဲ့သည်။ မေ့ရန် ကြိုးစားနေသည့်အထဲမှ သူမအား
နာရီအစဉ် သတိရလျက်ရှိလေသည်။ အို သူကမှမလာတာ မတွေ့တော့ ဘာပြုလဲဟု
နာနာတင်းထား၍သာ ဤမျှအထိ သူမအိမ်သို့ လိုက်မသွားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။
သို့သော် သွားရင်းဟန်လွှဲအနေနှင့် တွေ့နိုင်ရန် သူမသွားလာတတ်သည့် နေရာများသို့
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ များစွာအကြိမ်ပေါင်း သွား၍ရှာခဲ့၏။ မတွေ့လေ ပို၍ ဖူးမြော်ချင်လေ
ဖြစ်လေသည်။ သူမအိမ်သို့တော့ သူက နာကြည်းထားသည်လည်း ရှိထား၍ တတ်နိုင်
သည်အထိတော့ မသွားဘဲနေပေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ အကောင်းဆုံးနည်းအဖြစ်ဖြင့်
ကျောင်းသို့သွားရင်း သူမအား တွေ့ရန်ကြံလေသည်။

သူမအတွက် သူက ဘယ်မျှနက်ရှိုင်းအောင် မိုက်မဲသည်ကို ရွှေစင်ဦးက
သိရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း ပိုမိုခိုင်မြဲလေးနက်အောင် အသစ်အသစ်တို့ကို သူမ မသိအောင်
တတ်နိုင်သမျှ ထိမ်ချန်ထားပါသည်။ ယခုလည်း သူက မတွေ့မနေနိုင်၍သာ၊ တွေ့ချင်
ကြောင်းကို မသိစေလိုပါ။ ဖုံးဖိထားလိုသည်။

“သမဂ္ဂကို ကိစ္စရှိလို့လာတာ”

ရွှေစင်ဦးကို ရှာဖွေ၍တွေ့လျှင် ဤသို့ညာရန်ကို သူက မနေ့ကကတည်းက
စိတ်ကူးထားလေသည်။ သူမက သူညာသည်ကို မသိဘဲရှိမည်တော့မဟုတ်၊ သို့သော်
မသိဟန်ဆောင်ကာ သူ့အား ရွှင်လန်းစွာ ခေါ်ပြောမည်ကိုလည်း မောင်လှမြင့်က
ကြိုတင် သိထားနှင့်ပါသည်။

“ဟေး... ရဲဘော်ကြီး”

မောင်လှမြင့်က ခေါ်သံကြားလိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မ၊တ၊က၊သ မှ အမှုဆောင် ရဲဘော်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းကပင်....

“မသေသေးဘဲကိုး နေပါဦး”

“သွားဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ရုံးခန်းလာခဲ့မယ်”

သူက ရဲဘော်များနှင့်မတွေ့ရန် ရုံးခန်းရှေ့သို့ ရောက်စေနိုင်သော အနောက်ဘက်မှမလာဘဲ ကျောင်းအဆောက်အဦကို အရှေ့ဘက်မှ ပတ်လာခဲ့မှပင် ရဲဘော်တစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းတွေ့နေရသေးသည်။ သူက ဘီးကို သေ့ခတ်သွားခဲ့ကာ ဒုတိယထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ရွှေစင်ဦးကို အလွယ်တကူမှ တွေ့ပါ့မလား၊ ကျောင်းသူတို့ အတင်းပြောရာ နားနေခန်းထဲသို့ ရောက်မနေပါစေနှင့်ဟု သူက ဆုတောင်းလျက်ရှိသည်။

“ဟေး... မောင်လှမြင့်”

သူက စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ရွှေစင်ဦး၏ အရိပ်အခြေကိုမှမတွေ့၍ စကြိုများနှင့် အထက်ထပ်တွင်ရှာရန် စိတ်စော၍ထွက်အလာ နောက်နားမှ ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ မြန်မာစာဌာနခန်းဝတွင်ရပ်၍ ပြုံးရယ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား တွေ့ရသည်။

“ဪ... မမရီပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ မြင်များတောင် မမြင်တော့ဘဲကိုး”

“ဟုတ်ပါဘူး မမရီရာ၊ သမဂ္ဂက ရဲဘော်တစ်ယောက် လိုက်ရှာနေလို့ပါ”

သူမက ဘီအေနောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်၏ ကြယ်တစ်ပွင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့် တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့ပြီး သူနှင့် တစ်တန်းတည်းတော့မဟုတ်၊ တစ်တန်းမြင့်ကာ သူ့အား မောင်လေးတစ်ယောက်လို ချစ်လေသည်။

“မင်း စာမေးပွဲဖြေတယ်မဟုတ်လား”

“စာမေးပွဲ၊ ဘာ စာမေးပွဲဟုတ်လား မမရီ”

“အေးလေ၊ လူများတွေ စာမေးပွဲဖြေနေကြတယ်၊ အဲဒါ မင်းရော ဖြေရဲ့လားလို့ မေးနေတာ”

မခင်ရီက သူ၏ စိတ်ပျက်သွားသော အမှုအရာကို မသက်မသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“အင်းအင်း ကျွန်တော်က စာမေးပွဲတစ်ခုလုံးကို မေ့နေလိုက်တာကိုးနော်”

ဟုတ်ပါသည်။ မောင်လှမြင့်က ခုမှပဲ စာမေးပွဲကို သတိရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်နားက ဖြတ်သွားသော ကျောင်းသူတစ်စုသည် မနေ့ကဖြေဆိုသော ဘာသာရပ်သည် လွယ်ကူကြောင်း ရယ်မောကာ ပြောသွားကြလေသည်။

“မင်းလည်း ကျောင်းတုန်းက စာကြိုးစားခဲ့သမျှ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ပျက်စီး တော့တာပဲဟင်”

အစ်မတစ်ယောက် ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မိုက်လွန်းလှတယ် မောင်လှမြင့်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွယ် ဘာလို့မိုက်တယ်ဆိုတာ လည်း ငါကသိနေတော့ တယ် မပြောချင်တော့ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒါလောက် မမိုက်စမ်းပါနဲ့”

သူက ရွှေစင်ဦးနှင့် သူ့ဇာတ်လမ်းကိုသိကာ ရွှေစင်ဦးနှင့်လည်း ကျွမ်းဝင်သော အမျိုးသမီးဖြစ်လေသည်။

“မမ ဒီဂရီရရင် ကျောင်းမှာပဲ လုပ်မှာပဲလား”

သူက သူ့အကြောင်းမှ သူမအကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်သွားမယ်၊ ကျူတာလုပ်ရင်း အမ်အေတက်မယ်လေ”

“အင်း အမ်အေပြီးရင်၊ ပီအိပ်(ချ်)ဒီ ယူမှာပေါ့နော်”

“ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ”

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မိုးထိသော ဘွဲ့ထူးကြီးများကို အားခဲနေစဉ် သူက စာမေးပွဲကို မေ့လျော့နေလေသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲကွ”

“နှစ်ရှည် ပညာရေးစီမံကိန်းကြီးနဲ့ အပျိုကြီးဇာတ် ခင်းနေတာကိုပါ”

“သွား သွား ကောင်လေး၊ နင်ရှာတဲ့ရဲဘော်ကို သွားရှာချေ။ အဲ့ဒါလည်း ရွှေစင်ဦးပဲမဟုတ်လား”

သူမက နှင်လိုက်သည်နှင့် သူက ဝမ်းသာလှစွာ အပါးမှ မြန်စွာထခဲ့လေသည်။

(၂)

ရွှေစင်ဦးအား အေ၊ ၅ အခန်းထဲဝယ် သူက ရှာဖွေတွေ့ခဲ့သည်။

“အို... ကိုလေးမြင့်ပါလား၊ ကျောင်းတွေဘာတွေလာလို့၊ စာမေးပွဲဖြေတယ် လား”

သူက ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ...
 “ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ တွေ့စရာရှိလို့လာတာ”
 “ဪ တာဝန်တွေ ပြန်လုပ်တော့မယ်ပေါ့၊ ဝမ်းသာပါတယ်”
 သူမက အလွတ်ပြန်သလို ပြောနေသည်။ သူက အပေါက်ဝဝယ် ရပ်ကာ
 သူမအား တွေ့ပြီး ကြည့်နေသည်။

“ထိုင်လေ ကိုလေးမြင့်”

သူမက ထိုင်ရာမှ အနည်းငယ် ဘေးသို့ ရွှေ့ပေးခြင်းအားဖြင့် သူမဘေး၌
 ထိုင်ရန် ခွင့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် မောင်လှမြင့်က သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
 ခုံပေါ်တွင် တက်ထိုင်လိုက်သည်။

သလွန်း၊ လှလွန်းတဲ့ ရွှေစင်ဦး၊

သူမက နက်သောဆံကို အမောက်အဖြစ်နှင့် ခွေခွေထားသည်။ သူက ဒီလိုပဲ
 မြင်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် ယနေ့မူ ဆံမြိတ်ချ ထုံးထားသည်။ သတို့သမီးဆန်နေသည်။
 အထက်အင်္ကျီမှာ ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်ပြီး အောက်ခံဘော်လီမှာ သိုင်းကြိုးအပြား
 ကြီးကြီး၊ လုံလုံလဲလဲ၊ ဣန္ဒြေရရဖြစ်လေသည်။ စိန်ကတ္တီပါလုံချည်က စာမေးပွဲလာဖြေ
 သောကျောင်းသူနှင့် ဟပ်စပ်ခြင်းမရှိလှ။

သည်တော့မှ သူကတိုး၍ ဂရုပြုသည်။ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုသာမက ကြွားဝါ
 ဝတ်ဆင်မှုသည်လည်း တက္ကသိုလ်က လိပ်ပြာမလုံ လက်မခံနိုင်အောင် ရှိနေသည်။

စိန်ဆံထိုး၊ နီလာတစ်လုံးနားဆွဲ၊ မြာယက်၊ ကျောက်လက်ကောက်၊ မိုးကုတ်
 လက်စွပ်၊ မန်းရဲ့ဇာတိ ရွှေခြေချင်း။

သနပ်ခါးရေကျဲလေး လိမ်းထားသည်။ နှုတ်ခမ်းကတော့ နီထွေးပါးလျနေ
 သည်။ သင်းရနံ့က ကြိုင်လျက်နေသည်။ ဖြူ၍ သွားတက်လေးနှင့် ပုလဲတန်းလေး
 ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ကာ...

“ရွှေစင်ကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေတာက လှလို့ပဲလား (ဒါမှမဟုတ်) မုန်းလို့
 လားကွယ်...”

“လှလို့ပဲပေါ့ ရွှေစင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြင်ထားဆင်ထားချည့်လားကွယ်...”

“သွားစရာရှိလို့ပါ...”

“သွားစရာရှိလို့လား၊ ကိုယ်က ရွှေစင်လက်များ ထပ်ချီတော့မလားလို့...”

“ရွှေစင်မှာ ချစ်သူတောင် မရှိသေးပါဘူး...”

အသိကျောင်းသားနှစ်ယောက် အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်သွား၍ လက်ပြနုတ် ဆက်လိုက်ကြရသေးသည်။ ထိုနှစ်ယောက်က မောင်းခတ်ခြင်းဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောခြင်းသည် ပြန်၍သွားပေတော့မည်။

“ဘယ်များသွားမှာလဲ”

“လေယာဉ်ပျံကွင်းကို မမရင်လည်း လိုက်မှာမို့၊ ဒီမှာ လာဆုံကြတာ...”

“ကနေ့ ရွှေစင် မဖြေရဘူးပေါ့...”

“အင်း... ပရက်တိကယ်ပဲကျန်တော့တယ်...”

“ဘယ်သူ့သွားကြိုမှာလဲ...”

သူမက လက်ပေါ်ခေါက်တင်ထားသော အနွေးထည်အင်္ကျီကို ဖုန်တောက်နေသည်။ ချမ်းပြီး အင်္ကျီရှိပါလျက် မဝတ်သည်က သူမအလှကို ပေါ်လွင်စေလို၍ဖြစ်သည်။

“ဝန်ကြီး၊ ဦး... လာမယ်လေ...”

“ဪ... ပန်းကုံးသွားစွပ်မှာပေါ့...”

သူမက ဝင့်ကြားစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဂုဏ်ယူဟန်လည်းရှိသည်။ သူမက ကျော်ကြားမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆိုလုပ်မည့် အမျိုးသမီးဖြစ်လေသည်။ ဝန်ကြီး တစ်ပါးကို ပန်းကုံးစွပ်ရလျှင် သတင်းစာများက မျက်နှာဖုံးမှ ဓာတ်ပုံများနှင့် အကျယ် တဝင့် ဖော်ပြကြမည် မဟုတ်ပါလား။ သူမက ဒါကိုတွေး၍ ပီတိဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။

“ဝန်ကြီးတစ်ပါးကိုဆိုရင် ပန်းကုံးမစွပ်ဘဲနဲ့ စိတ်ပုတီးစွပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ကိုလေးမြင့် သွားစွပ်ပါလား...”

“အို... ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ ပန်းကုံးလည်းမစွပ်ဘူး၊ စိတ်ပုတီးလည်းမစွပ်ဘူး...”

“ဒါဖြင့် ဘာစွပ်မလဲ...”

“လက်ထိပ်...”

“ပြောပြ သူပုန်ကြီးက...”

သူမက မျက်စကလေးချီ ပြောလိုက်ရာမှ နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်သွားသော ပါမောက္ခတစ်ယောက်သည် ခြေလှမ်းမှားသွားသည်။ မောင်လှ မြင့်အဖို့က ဤလို ကြည်နူးမှုလေးများကြောင့် ရွှေစင်ဦးအား မမေ့နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှင့်အတူ ဝမ်းနည်း၍လည်းလာသည်။ ဤလို ကျေနပ်မှုလေးတွေကို သူက

တစ်သက်လုံးရသွားမည်မဟုတ်၊ တစ်နေ့ဝယ် ရွှေစင်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ယောက် နှင့်များ လက်ထပ်သွားသည့်အခါ ဤနေရာသို့ရောက်လျှင် သူက ဆက်မတွေးဝံ့တော့၊ ချက်ချင်း ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူက ရွှေစင်ဦးအား ရနိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သည်ကို သူကသိ၏။ သူမကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား တစ်ကြိမ်က ပြောပြီးပေပြီ။ စာအားဖြင့်လည်း ဖြေပြီးလေပြီ။ အင်္ဂလိပ်လိုပင် စွက်၍ ရေးထည့်လိုက်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။ တိတိကျကျပြောရန် သူက တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်တဲ့။

သူက မရတော့မှန်း သိသော်လည်း ရွှေစင်ဦး၌ ချစ်သူမရှိသေး၍ သူက ခံသာနေပေးသေးသည်။ သူမ လက်ထပ်သေးမချင်း၊ သို့မဟုတ် သူ မခေါ်တော့ပြီဟု လုံးလုံးမဖြတ်မချင်း သူက ကြိုးစားနေဦးမည်။ သူမ လက်ထပ်သွားမည့် အချိန်ကို တောင် သူက စိုးရွံ့စွာ ကြောက်လန့်နေသည်။

“ဘာများ တွေးနေပြန်ပြီလဲ ကိုလေးမြင့်...”

သူမက သိသည့်အလား ခပ်မာမာလေး မေးလိုက်သည်။

“ရွှေစင်ဟာ ဝန်ကြီးတစ်ပါးကို စွပ်မယ့်အစား ကိုယ့်ကိုများစွပ်ရင် ဘယ် လောက်ကောင်းမလဲ...”

“အို... ကိုလေးမြင့်လည်း ဝန်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေါ့...”

“ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲပြောပါ ရွှေစင်...”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုလေး... နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်သွားပြီး ပြန်လာတော့ ရွှေစင်က ပန်းပွင့်လေးတွေကို ကိုယ်တိုင်သီပြီး စွပ်ပါ့မယ်”

ဘယ်မျှအထိ အမြင့်ကိုသာ ချစ်ခင်လိုသည့် ရွှေစင်ပါလဲ၊ သူက ဇွန်လ၌ စာမေးပွဲဖြေမည်၊ နက်ဖြန်ကစ စာကျက်မည်၊ ပညာတော်သင်သွားနိုင်ရမည်ဟု သူက အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကြိုးဝါးထားလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုကြိုးဝါးချက်သည် မီးခိုး လို ပျောက်ကွယ်သွားမည်သာ။

“ဟေး မရွှေစင်၊ ရှာလိုက်ရတာ... သူက ဒီရောက်နေတာကိုး၊ ငြော်... ကိုလှမြင့် ပါလား...”

တက္ကသိုလ်ဝယ် ကျော်ကြားခြင်းကြီးလှသော မရင်မြင့်သည် ရွှေစင်ဦးအား မာန်မဲရင်း အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် အခန်းထဲဝင်လာရာ သူ့အားမြင်လိုက်မှ ဟန်လုပ်သော အားနာမှုနှင့် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ မမရင်...”

ပြုံးသည်သာ အဖြေပဲ။

သည်နောက်၌ သူမတို့လေးယောက်သည် သာလိကာမတွေလို ခြေရောလက်ရော ဆူညံစွာ ပြောလျက်ရှိရာ မောင်လှမြင့်မှာက ဘေးမှ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ထိုင်နေရသည်။ ဘာမှလည်း ဝင်မပြောတတ်။

“၁၁ နာရီမှ ဗိုလ်ကြည်လေးက လာကြိုမှာတဲ့၊ လေယာဉ်ပျံက ၁၁ နာရီဆိုက်မှာဆိုတော့ မိပါတယ်....”

သူက ဗိုလ်ကြည်လေးအသံ ကြားလိုက်တာနှင့်အတူ ဂျစ်စတေရှင်ကို မြင်လာကာ အခန်းထဲမှ ပြန်လစ်ခဲ့လေသည်။

နောက်မှ တွေ့ကြဦးစို့ ကျော်ကြားခြင်းရဲ့ အမျိုးသမီးရယ်။

(၃)

မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂရုံး အဆောက်အဦသည် သာမန်အခန်းတဲလေးမျှဖြစ်လေသည်။ ပြယ်နေပြီဖြစ်သော ရွေးနီရောင်ဝယ် ဖုန်များ တင်ကျန်နေသဖြင့် ညစ်ထေးထေးရှိနေသည်။ အခန်းတွင်းဝယ်တော့ သစ်၍ အရောင်တောက်ပလျက်ရှိသော စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဗီရိုများကို တွေ့ရသည်။ ဗီရိုများထဲဝယ် စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် ဒိုင်းများ၊ ဖလားများကို တွေ့ရသည်။

အဝင်ခန်းဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နံရံတွင် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ရဲဘော်ဗဟိန်း၏ ခံညားသောပုံကို အလေးပြုနိုင်သည်။ ၎င်းပြင် နံရံများတွင် အမှုဆောင်များ စုပေါင်းရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများ၊ ကျောင်းသားလူငယ် ပွဲသဘင် ပိုစတာများကို ချိတ်ကပ်ထားလေသည်။

ဘဲဥဝိုင်းသဏ္ဍာန်စားပွဲဝယ် ဝိုင်းထိုင်၍ စာဖတ်နေကြသော ကျောင်းသားများသည် အခန်းထဲသို့ လူသစ်တစ်ယောက် ဝင်လာသောအခါ အပေါက်ဝသို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြပြီး သူတို့စာများကို ပြန်ဖတ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်သော ကျောင်းသားကသာ တော်တော်သိကျွမ်းဟန်ရှိ၍...

“ဟာ... ရဲဘော်ကြီးပါလား၊ ပေါ်လာသေးသကိုး...”

“အင်း... မကျဆုံးသေးပါဘူး”

အတွင်းရေးမှူးစားပွဲဝယ် ထိုင်နေသော အမှုဆောင်ရဲဘော်သုံးယောက်ထံသို့

လျှောက်သွားလေသည်။ အခန်း၏ အခြားတစ်ထောင့်ဝယ် လူရွယ်နှစ်ယောက် တစ်စုံ တစ်ခုကို ငြင်းခုံနေကြသည်။ တစ်ယောက်မှာ မ-တ-က-သ မှ တက်ကြွသော ကေဒါသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ မ-က-သ (မန္တလေးခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)မှ ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ အလည်လာရှိ ဟန်တူသည်။ ၎င်းမှာ ရဲဘော်ဟောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲကို ယခုထက်တိုင် အောင်မြင်ခြင်း မရှိသေးချေ။ ဒါကိုပင် သူက စာမေးပွဲ အကျခံပြီး ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့် အနစ်နာခံကာ ကျောင်းသားအကျိုးကို သယ်ပိုးပါသည်ဟု ဝါကြွားနေလိုက်သေးသည်။ ဘယ်လောက်များ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ကိုယ့်ဘာကိုယ် စာမကြိုးစား၍ ညံ့သည်ကို ဝန်မခံခြင်းဖြင့် စည်းရုံးရေးများ ကျကုန် တတ်သည်။

“မောင်ရင် စာမေးပွဲမဖြေဘူးမဟုတ်လား...”

“အင်း...”

မောင်လှမြင့် ထိုင်လိုက်သောအခါ ဓာတ်သိအတွင်းရေးမှူးက မေးလိုက်သည်။ အတွင်းရေးမှူးမှာ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ ပထမနှစ်မှ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘယ်သော ကာလကမျှ စာမေးပွဲကျခဲ့သည်မရှိ။ ထိုသည်ကြောင့်ပင် သူ၏ ခေါင်းဆောင်မှုအခန်း က မြင့်မားလျက်ရှိလေသည်။ လူမှာ ပိန်ပိန်သေးသေးဖြစ်လေသည်။ တစ်ယောက် သောသူမှာ ဉာဏဗလမှူးဖြစ်သည်။ သူသည် ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ်ကို ဖြေရန် စာကျက် နေသူဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာယူသူဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ သဘောတရားရေးတိုက်ပွဲများတွင် မှားယွင်းသော အညံ့စားရုပ်ဝါဒများကို ဖော်ပြလာတတ်သည်။ စကားပြောသောအခါ လက်ဟန်ခြေဟန်ပါသေးသည်။ ကျန်တစ်ယောက်မှာ နေ့ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်လေသည်။ ယခုနှစ်မှ ကျောင်းသို့ရောက်လာ၍ ပါဏဗေဒကို ယူလေသည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လျှင် တော်တော် လေးစားဖွယ်ရာကောင်းမည်၊ တုတ်ခိုင်ကျန်းမာ၍ သန် စွမ်းလေသည်။ ကျော်ကြားသော လက်ရွေးစင်ဘောသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

ပညာတတ်နှင့် အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားများဝယ် ခေါင်းဆောင်မှုကို ပုဂ္ဂိုလ်အရ ထူးချွန်မှုများမှ စလေသည်။ ကျော်ကြားခြင်း၊ ကြည်ညိုကြခြင်းတို့ကို အခြေခံ၍ ခေါင်းဆောင်မှုကို ရကြလေသည်။ တကယ်တော့ ပညာတတ်လူတန်းစား တို့၏ အရမ်းအထင်ကြီးတတ်မှုဖြစ်လေသည်။

“မောင်ရင့်မိုက်မဲခြင်းက ဘယ်တော့မှများ အဆုံးသတ်မှာလဲ”

ဉာဏဗလမှူးက ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဂျစ်စတောရှင်တစ်စင်း ဖြတ်သွားသည်။ ကားပေါ်ပါသွားသည့် အမျိုးသမီးများအနက် ရွှေစင်ဦးကို သူတို့ သုံးယောက်စလုံး မြင်လိုက်ကြသည်။ မောင်လှမြင့်က ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည်။

“အကောင်းဆုံးက မောင်ရင် သူ့ကို မေ့ထားဖို့ပဲ”

နေ့ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်က ပြောသည်ကို သူက လက်ခံပါ၏။ ခက်သည်က မေ့မသွားခြင်းသည်သာပါ။ ပို၍ပင် သတိရလာသည်။ သူနှင့်သူမ စသိခြင်းက ဤရုံးခန်းမှာပင်ဖြစ်လေသည်။ ယခုတော့ တစ်ယောက်က ဝန်ကြီးတစ်ပါးအား ပန်းကုံးစွပ်နေ၍ တစ်ယောက်က ငေးငိုင်းနေသည်။ သူက အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျောင်းသားအရေးကိုလုပ်ရင်း သိလာကာ ယခု နှစ်ယောက်စလုံး ကျောင်းသားအရေးကို မေ့လျော့ကျော့ခိုင်းထားသည်က ဆိုးဝါးလှသည်။

“ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ထက် အတွေ့အကြုံရှိတယ်ဗျ။ တောထဲကပြန်လာတာ လက်တွေ့တော်လှန်လာတဲ့လူဗျ”

“အို ခင်ဗျားတို့ တောထဲကရတဲ့အတွေ့အကြုံက ထမင်းထုပ် ဘယ်လိုဆင့်ရတယ်၊ ချောလှည်း ဘယ်လိုဆင့်ရတယ်ဆိုတာတွေပါဗျာ”

စောစောက ငြင်းခုံနေကြသော ရဲဘော်နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးဝါးလာ၍ သူတို့သည် သွား၍ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ရသေးသည်။ ပြီးမှ ပြန်၍ ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ နုနယ်သောရဲဘော်နှင့် ဘဝင်မြင့်သောရဲဘော်တို့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဒီလိုပဲရှိမည်။

“မောင်ရင် လူငယ်မှာတော့ လုပ်နေသေးတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း လုပ်ပါတယ်”

“ညတိုင်းလည်း ကျောင်းရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိပါတယ်၊ လူငယ်အခြေအနေကတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ကျောင်းသားစည်းရုံးရေးရော ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေကြသလဲ”

မောင်လှမြင့်က စိတ်ကောင်းပြန်ဝင်လာ၍ ကျောင်းသားအရေးကို ပြန်လေ့လာနေလေသည်။ သူက ဟိုတစ်လောကမှ အီးစီအေမှ အမ်အက်စ်အေပြောင်းသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကူမင်တန်ဝင်လာသည်ကိုလည်းကောင်း စိတ်မဝင်စားနိုင်ခဲ့၊ နေ့စဉ် နာရီတိုင်း ရွှေစင်ဦးအား ကိုးကွယ်တသနေရသည်။

အတွင်းရေးမှူးသည် သူ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှု

များကို ပြည်တွင်းရေး၊ ကမ္ဘာ့အရေး၊ သဘောတရားရေးတို့ဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြရင်း ကြာမြင့်စွာ တင်ပြသွားလေသည်။ သူက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေရာ လေယာဉ်ပျံ သံကြားမှပင် ရွှေစင်ဦးအား ပြန်သတိရသည်။

လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ ကျောင်း၏ တောင်ဘက် မဝေးသောနေရာတွင်ရှိပြီး လေယာဉ်ပျံများသည် ကျောင်းပေါ်မှစ၍ နိမ့်ဆင်းသွားကာ ကွင်းထက်သို့ ကျသွားသည်ကို အတိုင်းသားမြင်ရသည်။ ၁၁ နာရီရှိပြီဖြစ်၍ ဝန်ကြီးပါလာသော လေယာဉ်ပျံပဲ ဖြစ်ပေမည်။ ရွှေစင်ဦးသည် ပန်းကုံးကလေးကိုကိုင်ရင်း ဖောင့်ကြိုနေပေမည်။ သူက လေယာဉ်ပျံကွင်းဘက်ကို ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးကို အတွင်းရေးမှူးထံ ပြန်လွှဲလိုက်သည်။

အတွင်းရေးမှူးက ဆက်လက်၍ ဒီမိုကရေစီပညာရေး၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပညာသင်ကြားရေးအတွက် စစ်ဆန့်ကျင်တားဆီးရေး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကျောင်းသားများ အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ရေးတို့ကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြနေပြန်သည်။

“အဲ့ဒါ စာမေးပွဲတွေပြီးရင် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကြီးငါးကြီးစာချုပ် ချုပ်ရေးအတွက် လက်မှတ်တွေ လိုက်ကောက်မယ်”

“ကျွန်တော်လည်းလိုက်ပါ့မယ်”

သူက သွက်လက်စွာပြောလိုက်ရာ ရဲဘော်များ ထခုန်ကြလေသည်။ ပြည်သူလူထုရဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါကွယ်။

(၄)

နည်းတဲ့လက်ထပ်ပြီးသား လူတွေမဟုတ်ပါလား။

ကလေးတွေ ဆူညံနေသည်။ ပျော်ရွှင်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ ကစားနေကြသည်။ မကြာမြင့်သောအခါများ၌ ထိခိုက်မိခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မတည့် ရန်ဖြစ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ငိုကြပြန်ဦးမည်။ ချောမောနှစ်သိမ့်လိုက်သောအခါ ပြန်ပြုံးလာပေမည်။ ကလေးသူငယ်မှမဟုတ်၊ လူတွေအားလုံးလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်သည်။

မောင်လှမြင့်က များပြားလှသော ကလေးများကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းနေသည်။ သူ့၌ သမီးလေးတစ်ယောက်များရှိရင် ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ များပြားလှသော ကလေးတို့သည် အမ်၊ အက်စ်၊ အေ၊ အကူအညီမှ ရသည်တော့ မဟုတ်၊ လက်ထပ်ကြပြီးကုန်လေသော အမျိုးသား အမျိုးသမီးတို့မှ တိုးပွားလာခြင်း

ဖြစ်ပေသည်။

ဘယ်မှာကြည့်ကြည့် ကလေးတွေ၊ ဘယ်မှာကြည့်ကြည့် အိမ်ထောင်စုတွေ၊ ဘယ်အချိန်ကများ ချစ်ကြိုက်ကြပြီး ဘယ်လိုများ လက်ထပ်ထားကြပါလိမ့်၊ မလှတဲ့သူ ရော၊ ဆင်းရဲသူများပါ လက်ထပ်ပြီးလျက်ရှိကြလေပြီ။ သို့တိုင်အောင်မှ သူက လက်မထပ်နိုင်သေး၊ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အချစ်ကို မရနိုင်သေး၊ ဘယ်လိုများလဲ။

“ဆရာ ဝင်းမောင်လေးက ရိုက်တယ်”

ကျောင်းသူမလေးတစ်ယောက်က လာတိုင်၍ သူက ချော့မော့နှစ်သိမ့်ကာ လွှတ်လိုက်ရသည်။ သူမ ကျေနပ်အောင်လည်း မောင်ဝင်းမောင်အား ခေါ်ရိုက်လိုက်ရ သေးသည်။ သူက အမျိုးသမီးရေးနှင့်ပတ်သက်လာပြီး ပျော့ညံ့စွာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း လျက် ဒီမိုကရေစီပညာရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ်မှ လျော့ကျခဲ့သော်လည်း ရပ်ကွက်နှင့်တော့ အဆက်မပြတ်ခဲ့ပေ၊ လူငယ်အခွင့်အရေး ကာကွယ်မှုများအတွက် တိုက်ပွဲဝင်လျက်ရှိသည်။ စာကြည့်ခန်းကို တိုးတက်သထက် တိုးတက်လာစေသည်။ သူချစ်သော ကလေးများကို ည၌ စာသင် ပေးလေသည်။ ကလေးတွေနှင့် နေရသည်က ပျော်စရာကောင်းသည်။ သူတို့၌ ဟန် ဆောင်မှုမရှိ၊ ပြီးတော့ ညီမလေးတွေရဲ့ ကန့်ကလျဟန်ကို သူက ချစ်လှသည်။

“ဆရာ ဟိုမှာ ရန်ဖြစ်နေတယ်”

ကလေးနှစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေသည်ကို သူက ဖျန်ဖြေပေးလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူက စသည်ထိုးသည်ကိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေး၍မရပေ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပုံ၍ အပြစ်ချနေသည်။ ဘေးမှ ကလေးများကလည်း နီးစပ်ခင်မင်ရာ ဘက်မှ ဝင်၍ သက်သေထူနေ၍ စုံစမ်းမရနိုင်။ သူက အတွေ့အကြုံမှ နည်းနာရနေပြီ ဖြစ်၍ ကလေးနှစ်ယောက်အား ကျောင်းတက်မှ ထပ်စစ်မည်ဟု ပြော၍ လွှတ်လိုက်၏။ ကျောင်းတက်သောအခါ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ပြန်တည့်နေလျက် ကစားနေကြလေ သည်။ ကလေးဆိုသည်မှာ သည်လိုပါပဲ။

အခြားရဲဘော်များ ရောက်လာကြပြီး ၇ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ကျောင်းကို တက်လိုက် လေသည်။

“ဟေ့ မင်း အိမ်စာရေးခဲ့ရဲ့လား”

“မရေးခဲ့မိဘူးဆရာ”

ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ကလေးက ပြန်ပြောသည်။

“အေး အဲဒီလိုဆို ဘယ်စာတတ်မလဲကွ”

သူက ကြိမ်လုံးကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ပြောစမ်း၊ ဘာလို့မရေးခဲ့တာလဲ၊ ကစားနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဟိုဟို”

ကလေးက ထစ်နေသည်။ ကြောက်လန့်ပြီး ငိုသံပါနေ၏။

“ပြောလေ”

“အကြော်ရောင်းနေရလို့”

သူက ပြည်တော်သာအစိုးရ၏ အခမဲ့ပညာရေးစနစ်ကို ပြုံးလိုက်မိသည်။ အစိုးရက လွတ်လပ်သော တိုင်းပြည်နှင့်အညီ ပညာရေးကို အားပေးပါသည်ဟုဆိုကာ ကျောင်းလခလွတ် သင်ကြားပေးသည်ဟုပြောသည်။ ဘယ်ထောင့်ကကြည့်၍မှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် စီမံကိန်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းလခ လွတ်သည်ထားပါတော့၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များကို ဘယ်က ရပါမည်နည်း။ ဈေးနှုန်းကလည်း မြင့်မားလှသည်။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး စီးပွားရေး ကျပ်တည်းလျက်ရှိရာ မိဘများသည် မနက်စာညစာ အလျဉ်မီအောင် အချိန်ပိုများနှင့် လုပ်နေကြရရာ စာသင်သားတို့ကို မိုက်ကိုမှောက်၍ သင်နိုင်ကြမည်မဟုတ်။

ကလေးတို့သည် အသက်ရှင်ရေးအတွက် မနိုင်သည့်အလုပ်များကို လုပ်ကြရ သည်။ ထမင်းစားရဖို့ အကြော်ရောင်းရသည်၊ ဖိနပ်ချုပ်ရသည်၊ နေထွက်မှနေဝင်ထိ အလုပ်လုပ်သော ကလေးတစ်ယောက်သည် ပြည်တော်သာ တစ်နေ့လုံးကျောင်းကို မဆိုထားဘိ၊ အားလပ်ချိန်သင်သော ညကျောင်းကိုပင် မှန်မှန်မတက်နိုင်၊ ပေးလိုက် သောစာများကိုပင် ကျက်ချိန်မရှိ။

တကယ်တော့ ပညာရေးကို မြှင့်တင်အားပေးနိုင်ရန်မှာ ကျောင်းလခ လွတ်ပေး ရုံသာမက သူတို့၏ ဝမ်းရေးကိုပါ ဖြေရှင်းပေးမှဖြစ်ပေမည်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကျဆင်း စေရမည်။ လုပ်ခတွေ မြှင့်တင်ပေးရမည်၊ အခြေခံမှစ၍ ပြင်မှဖြစ်မည်။

တကယ်တော့လည်း ကျောင်းလခလွတ်သည်ဆိုပင် အဓိပ္ပာယ်မရှိလှ၊ ကျောင်း လခအစား အလှူကြေးဝင်လာသည်၊ ကျောင်းတွေ မလုံလောက်၊ ဆရာတွေမရှိ၊ ပြည်တော်သာရဲ့ တန်ဖိုးမဲ့ ပညာရေးပါ။

“ဆရာ ဟိုမှာ....”

ကျောင်းသူမလေးတစ်ယောက်က အပေါက်ဝသို့ ညွှန်ပြပြောသဖြင့် သူက

ကြည့်လိုက်မိသည်။

ရွှေစင်ဦး။

သူနှင့်အတူ ကျောင်းသားအားလုံးလည်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ရွှေစင်ဦးက ကြော့၍ နေ့နေသည်။ ဆံပင်ကို နောက်တွဲထုံးထားသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအညိုလေးကို ဝတ်ထားကာ ကတ္တီပါလုံချည်လေးက မီးရောင်ဝယ် ညို၍ညိုနေသည်။ လက်ပွေ့ အိတ်စိမ်း ညိုညိုလေး၏ ကြိုးသေးသေးကို နီစွေးသော လက်ချောင်းလေးတွေဖြင့် ကိုင်ထားသည်။ သူမက မထေ့တထေ့လေးပြုံးကာ သူ့အား စိုက်ကြည့်ရင်း ရပ်နေသည်။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းလုံး ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဪ... ရွှေစင်ဦးပါလား...”

သူက ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်...”

ရွှေစင်ဦးက သူ့ထံ လျှောက်လာတော့မှ သူက အပြင်တွင်ရပ်ထားသော ဇော်ဖာ ကားနက်ကလေးကို သတိပြုမိသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှ မီးခိုးလေးအူနေသည်။ သူက ဘယ်သူ့ကားဆိုသည်ကို သိပါသည်။

“နေကောင်းလား ... ကိုလှမြင့်...”

“ကောင်းပါတယ် ကိုတင်အေး”

သူက မချိပြုံး ပြုံးရင်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ ကိုတင်အေးက ကားရှေ့ခန်း တွင် စတီယာရင်ပေါ်တွင် လက်တစ်ဖက်တင်ရင်း စီးကရက်ကို အေးဆေးစွာ ဖွာနေသည်။ သူက လူကုံထံတစ်ဦး၏ အလိုလိုက်သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

“မဆင်းတော့ဘူးလား ကိုတင်အေး...”

“ခုပဲ သွားကြမှာပဲဗျာ...”

၎င်းသည်လည်း ရွှေစင်ဦးအား ကြိုးစားနေသူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ရွှေစင်ဦးကတော့ သူမဝါဒအတိုင်း မည်သည့်ယောက်ျားလေးအားမဆို အကျွမ်းဝင် ချစ်ခင်ကာ အတူသွား အတူလာလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောသည်ကိုလည်း သူမက နားမထောင်၊ ကြားပြန်လည်း ဂရုမစိုက်၊ သူမက ဘယ်သူ့မဆို ချစ်ပါတယ်တဲ့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြီးမားလေလေ မနာလိုဝန်တိုစိတ်က ထင်ရှားလေလေ ဖြစ်သည်။ သူက ရွှေစင်ဦးအား ချစ်လှသည်နှင့် သူမနှင့် အမျိုးသားများ အတူတကွ လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ နာကြည်းဝန်တို မနာလိုလေဖြစ်၏။ သူမကလည်း

ဘယ်သူနှင့်မဆို အတူလာတတ်လေသည်။ တွဲရလာရသော အမျိုးသားများကလည်း ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်လှသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေစင်ဦးနှင့် တွဲလာသောအခါ သည်လိုပဲ ရှိလိမ့်မည်ဆိုသည်ကိုတော့ မောင်လှမြင့်က မတွေးမိ၊ မနာလိုခြင်းသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တိုင်းတာသော စိတ္တဇကိရိယာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်... ခုပဲပြန်ကြမှာ၊ ကိုလေးမြင့်ကိုလည်း လိုက်မလားလို့ လာခေါ် တာ...”

“ဘယ်များလဲ”

“ဝန်ကြီးအတွက် အထူးညစာပွဲတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီကို...”

သူတို့ စကားပြောသည်ကို အားလုံးက ငေးမောနေကြသည်။ ကျောင်းသား များက သူတို့ဆရာလေး၏ လှသော အမျိုးသမီးဧည့်သည်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ဒါကို သူကသိ၍...

“ဟေ့ မင်းတို့စာ မင်းတို့ကျက်ကြလေ...”

ဒီတော့မှ ဆူညံလာသည်၊ သူကပဲ...

“ထိုင်ဦးလေ ရွှေစင်”

“တော်ပြီ အချိန်နည်းနေပြီ၊ လိုက်မယ်မို့လား...”

“သူတို့ရှိနေတယ်...”

သူက ခေါင်းကိုခါရင်း ကလေးများကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ခဏသင်ပေးပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ဆင်းလိုက်တော့”

သူက ခဏမျှ တွေ့သွားသည်၊ သူမပြောသည်ကို နားဝင်သလိုရှိသွား၏။ သူမနှင့် လိုက်ချင်သည်၊ ကလေးတွေကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ကိုးကွယ်ရှင်မနှင့် ညီမလေးများ။

“ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ် ရွှေစင်ဦး...”

ကိုတင်အေးက အပြင်မှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ မောင်လှမြင့်က ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ကဲပါ ထားစမ်းပါ ဒါတွေ၊ လိုက်မလား မလိုက်ဘူးလား၊ အို... လိုက်ခဲ့ပါ လေ...”

သူမက အတွင်သားခေါ်နေသည်။ ညီမလေးတစ်ယောက်က သူ့အား မျက်လုံး လေး အတိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေသည်။

“နော်လေ လိုက်မယ်နော်...”

သူက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခါလိုက်သည်။

“ဘာလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား...”

သူက ပါးစပ်ကမဖြေ၊ ခေါင်းသာ ညိတ်လိုက်သည်။ သူမက ကြော့ကြော့လေး ပြန်သွားသည်။ သူက ငေး၍ ငိုနေရစ်သည်။

“ဆရာ ဆရာ၊ ဒီမှာ၊ ဆရာ့ကို သင်္ကြန်အတွက် ကြိုပြီး ကန်တော့ထားမလို့...”

ကျောင်းသူမလေးတစ်ယောက်က သူမကိုယ်တိုင်ချုပ်လာသော လွယ်အိတ် ငယ်ငယ်လေးကိုပေးကာ ကန်တော့ရာ ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးသည် ဝိုင်းရယ် ကြလေသည်။ သူကလည်း ရောယောင် ပြုံးလိုက်ရသည်။

လွယ်အိတ်လေးမှာ စီးကရက်ဘူးလောက်ရှိပြီး သေသေသပ်သပ် ချုပ်ထား လေသည်။ သူက မြတ်နိုးစွာပင် လက်ခံလိုက်သည်။ ညီမလေးတွေကို ချစ်ရသည်က အန္တရာယ်ကင်းပါသည်လေ။

*

ခရမ်းချဉ်သီးတစ်လုံး

(၁)

မိုးကောင်းကင်ကို မျှော်၍ကြည့်ရင်းကပင် နက္ခတ္တဗေဒပါရူကြီး (ဟစ်ပါခပ်) က သင်္ချာသစ်တစ်ခုကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့လေသည်။ မယဉ်နွယ်ကတော့ မိုးကောင်းကင်ကို ကြည့်ရင်းနှင့် အပြာကို ရှာဖွေရယူခဲ့လေသည်။

“ဟင် အပြာမမက ဘယ်သွားဦးမှာလဲ...”

မောင်လှမြင့်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရှိသွားသည်။ သူက စောစောစီးစီး ဝီရိယကြီးစွာနှင့် မြတ်နိုးသောအပြာကိုကြည့်ပြီး နွဲ့ဆိုးရန် လာခဲ့မှပဲ မယဉ်နွယ်သည် လက်ထဲတွင် လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကိုကိုင်ကာ အပြင်သို့ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ထား သည်ကို တွေ့ရ၏။ နည်းနည်းလေးနောက်ကျရင် မိမှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။

“ဈေးကွဲ လိုက်မလား”

“ဘယ်ဈေးလဲ ဘာဝယ်မလို့လဲ”

“ကိုင်းတန်းဈေးကို ဟင်းချက်စရာ သွားဝယ်မလို့...”

“ညီမလေးတို့ရော ကျောင်းသွားကြလား...”

သူတို့ကျောင်းကလည်း ဥပုသ်နေ့မဟုတ်မူဘဲ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျောင်းပိတ်လေ သည်။

“ကျောင်းမဖွင့်သေးဘူး၊ ရှေ့တနင်္လာနေ့မှ ဖွင့်မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကားနဲ့ လာခေါ်သွားလို့ သူတို့ဆရာမဆီ စာမေးပွဲအောင်မအောင် သွားမေးကြလေရဲ့...”

သူက အဆုံးစွန်းသို့ရောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားရလေသည်။ ယုယသော အပြာမမ အပြင်ထွက်သွား၍ ချစ်စရာသော ကလေးသူငယ်မလေးများကလည်း မရှိကြပေ။ စိပ်ပုတီးစိပ်ရင်း တမလွန်ကောင်းကျိုးကို ရှာဖွေနေသော ဘွားလေးသာ ကျန်ရှိနေရစ်မည်။ ပျင်းစရာပါလား။

“ကဲ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ မလိုက်ချင်ရင်လည်း စာဖတ်ရင်း စောင့်နေ၊ မကြာပါဘူး၊ မကြာခင် ပြန်လာမှာပါ၊ စာဖတ်နေပေါ့နော်...”

မယဉ်နွယ်က သွားရန်ပြင်လိုက်ရာ

“အို... ကျွန်တော်လည်းလိုက်မယ်၊ စောင့်ရမှာ ပျင်းစရာကြီး...”

“အေး လိုက်ခဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကျရင် ဟိုဟာလိုချင်တယ်၊ ဒီဟာလိုချင်တယ်နဲ့ မပူဆာရဘူးနော်၊ ဒါပဲ သိလား...”

“အင်းပါ မမရယ်၊ ချိုချဉ်ဝယ်ကျွေးရင် တော်ပါပြီ...”

“အားကြီး ဝယ်ကျွေးရမယ်...”

သူမက လွယ်အိတ်ပြာပြာလေးကို လှည့်ယမ်းကာ ရှေ့မှသွားသဖြင့် သူက လိုက်ပါသွားလေသည်။ ယဉ်မင်းရွှေရုပ်မယ်၏ ပစ္စက္ခ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုက အခါတစ်ပါးတို့နှင့်မတူ ကွဲပြားသောခြားနားမှု ရှိလေသည်။

အစဉ်သဖြင့်က ကျစ်ဆံနှစ်သွယ်နှင့် ကြော့ကြော့ရှိသော်လည်း ယနေ့အဖို့ ဆံပင်ကို တစ်စုတစ်ဖွဲ့တည်း နှစ်ခေါက်ကျော့ကာ တင်ထားပြီး အပြာစလေးဖြင့် စည်းထားလေသည်။ အပြာထဲဝယ် ချိုးဖြူငယ်များ ပျံသန်းနေပြီး အပြာနှစ်စကို ဆံနက်ကြော့တို့နှင့်အတူ ကုပ်ပေါ်ဝယ် ဝဲနေစေသည်။ သစ်လွင်သော ထုံးဖွဲ့မှုက ယဉ်၍ ခန့်လေသည်။

ဖြူလွင်သော နိုင်လွန်လက်တိုပေါ်ဝယ် နီလာကြယ်သီးတွေက တောက်ပနေသည်။ ထဘီကတော့ ခါတိုင်းလိုပဲ ခန့်ထည်သော အပြာပါ။

ပြောင်းနွဲ့ယဉ်နုသူက မိန်းမစီးဘီးကလေးကို သိမ်မွေ့စွာ နင်းနေသည်။ မောင်လှမြင့်က လက်ျာဘေးမှ လိုက်ပါလာနေသည်။

မယဉ်နွယ်က ညီမငယ်များ ကျောင်းသွားဖို့ရာအတွက် မိန်းမစီးဘီးကလေး တစ်ခု ဝယ်ပေးထားခဲ့သည်။ ယနေ့ ကလေးမများ မယူသွားသည်ရှိ၍ သူမက ဈေးသို့ စီးလာခဲ့လေသည်။

မယဉ်နွယ်ရဲ့ခေါင်းမှာ အပြာစ ဘေးက နှင်းဆီပွင့်နီ ပါရှိသေးသည်။

“နေပါဦး... မင်း ခုတစ်လော အိမ်ကို ဘာလို့ အကြာကြီး မလာဘဲ နေရတာ လဲ... ကိုယ်က တောများ ခိုသွားပြီလားလို့၊ မေသန်းတို့ကလည်း တမျှော်မျှော်နဲ့...”

“တစ်ပတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်...”

တကယ်တော့လည်း တစ်ပတ်မျှ မလာသည်ကိုပင် အရင်က ခဏခဏလာ သည်နှင့် တိုင်းထွာနှိုင်းယှဉ်၍ကြည့်ကာ မရောက်တာကြာလေပြီ။ ပြန်လှန်၌ သဘော တရားက သည်အတိုင်းပဲ ပြဆိုလေသည်။

သူက သူမတို့ ညီမအစ်မများထံသို့ သိကျွမ်းပြီးကတည်းက ရက်ဆက်လိုပင် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ တဖြည်းထက် တစ်ဆင့်နှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခြင်းလည်း ရှိလှလေ ပြီ။ အေးစက်ခြင်းရှိပြီး သူ့ကြောက်သော အဘွားကြီးကပင် သူ့အား ခင်မင်လျက်ရှိလေ ပြီ။ ကလေးများကလည်း သူတို့ကိုလေးကို အားကိုးချစ်ခင်ကြလှလေသည်။ နွဲ့ဆိုးမှုကို သည်းခံအလိုလိုက်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့မလာလျှင် အကြိမ်များစွာ ကျိန်ဆဲလျက်ရှိလှလေသည်။ မယဉ်နွယ်ကလည်း သူ့အား မောင်လေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်လျက်ရှိကာ ယုယကြင်နာ ပြုစုခြင်းရှိလေသည်။ သူကလည်း ယုယသော အပြာနှင့် ကလေးဆန်သော ညီမငယ်တို့နှင့် နေခြင်းဖြင့်သာ သူ့ဘဝကို အနည်းငယ် စိုပြည်နိုင်စေတော့သည်။

၇ ရက်ဆိုသည်က ဘာမျှမရှိသော်လည်း ခဏခဏနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ကြာလှ လေပြီဟု အိုင်းစတိုင်း၏ သဘောတရားက ဆိုလေသည်။

“ဘာများ မမတို့ကို စိတ်ခုနေလို့ မလာဘဲနေတာလား...”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ရပါဘူး၊ အင်မတန်သဘောကောင်းတဲ့ မမတို့ကို စိတ်ခုရ လောက်အောင်လည်း ကျွန်တော်က ကလေးမဆန်သေးပါဘူး၊ မေဒေးအတွက် လုပ်နေ ရလို့ပါ...”

“အို မောင်လေးက တာဝန်တွေ ပြန်လုပ်နေပြီပေါ့...”

“အင်း...”

“ကျောင်းရော...”

“ကျောင်းလည်း ပြန်ဖွင့်ရင် တက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာပဲ...”

“အင်း လိမ္မာလာပြီပေါ့...”

မောင်လှမြင့်က ပြုံးနေလိုက်သည်။ လိမ္မာသည်ပဲခေါ်ခေါ်၊ မိုက်သည်ပဲခေါ်ခေါ် သူက ဂရုပြုသည်မရှိလှပါ။ သို့သော် တော်လှန်ရေးကိုတော့ သူက ဂရုပြုပါသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီပညာရေးကို တောင်းဆိုရန်ကိုတော့ သူက ကြာညောင်းစွာ မေ့လျော့မထားနိုင်ပါ။ လျစ်လျူရှုမထားနိုင်ပါ။

သူ၏ ရာဇဝင်ကို သူက အမှေးမှိန်မခံပါ။

သူက တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် တက်ကြွလှသော ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဒီမိုကရေစီပညာရေးအတွက် ကျောင်းသားတိုက်ပွဲများကို တိတိကျကျ ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ လုပ်အားအလုံးစုံကို အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတိုက်ပွဲတို့တွင် မြှုပ်နှံထားလေသည်။ ပြတ်သားသော ကေဒါတစ်ယောက် ပါ။

သို့သော် သူ၏ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွေ့အကြုံ၊ နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံတို့ နည်းပါးသည်နှင့်နည်းတူ အသည်းအတွေ့အကြုံသည်လည်း မွဲတေလှချေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့အား လွမ်းမိုးလာသော် သူက ထိုအမျိုးသမီးအား ကိုးကွယ်ရှင်မအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်လေသည်။ သူမအား အစဉ်အစိုက် ပူဇော်ကာ ကျေးကျွန်အဖြစ် အသက်ရှင်နေသဖြင့် ပြည်သူလူထု ကျောင်းသားထုနှင့် တဖြည်းဖြည်းကင်းကွာလာတော့သည်။ တာဝန်တွေကို မေ့လျော့ထားလိုက်ကုန်တော့သည်။ စာသင်ခန်း၏ အနီးအနားတွင် မြေပဲဆားလှော်ရောင်းနေသော ကလေးသူငယ်များ၊ ကာမကို ရောင်းကုန်အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ရသော အမျိုးသမီးများ၊ လယ်ကွက်ထဲတွင် ငတ်နေသူများအား သူ၏ မြင်ကွင်းမှ ထုတ်ပယ်လိုက်ကာ မျက်စိထဲဝယ် သက်နှင်းဇကရီသာ အစဉ် စံနေလေသည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် အသက်ရှင်နေသူပါ။

သို့သော် သူက ယခုအခါ တာဝန်များကို ပြန်ထမ်းရွက်နေပြီ။ သူ၏ ရဲဘော်များက အပြင်းအထန် ဆွေးနွေး၍လည်းကောင်း၊ လေးစားသောမမနှင့် ချစ်သောညီမငယ်များရနေ၍ တည်ငြိမ်မှုရှိလာသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြီးမြောက်ခဲ့သော မေဒေးနေ့အတွက် သူက တက်ကြွစွာ လုပ်ခဲ့လေသည်။ သို့နှင့်ပဲ အပြာမမဆီပင် မရောက်နိုင်ဘဲ ကြာခဲ့ပေသည်။

တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေသည်သာမက၊ ကျောင်းမှန်မှန်လည်းတက်ပြီး စာမေးပွဲများကို နှစ်စဉ် အောင်သွားအောင် ကြိုးစားမည်ဟု သူက ဧရာမ ဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးကို ရင်ဝယ် ပိုက်ထားလေသည်။

ရွှေစင်ဦးကို လုံးဝ မေ့လျော့နိုင်သေးသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ မတွေ့တာတော့ဖြင့် အတန်ကြာခဲ့လေပြီ။ သည်လိုနှင့်ပင် သူ့အသည်းနှလုံးမှ ပျောက်ကွယ်သွားကောင်း